

မင်းသွေးသစ္စာ

ကျောက်မျက်လုံးတစ္ဆေ

BURMESE
CLASSIC
.COM

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချစ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်မိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်အပြည့်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပစာဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာစေတီချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- အဖွဲ့အစည်းခွန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်စည်ပင်မှု တခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို တခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း တက်စံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက် တောင်တည်ဆောက်ရေး။
- ဆေးကုတ်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- နိုင်ငံတွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်ဖွဲ့သားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာနိစ္စမြင့်မားရေး။
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်ဖြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေး သက္ကရာဇ်များ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- တစ်ဖွဲ့သားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

မင်းသွေးသစ္စာ

ကျောက်မျက်လုံး တစ္ဆေ

စာစုခွင့်ပြုချက်အမှတ်
ဇွတ်နာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

[၅၀၀၆၂၉၀၅၀၇]
[၅၀၀၆၆၂၀၆၀၇]

□
ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ် အုပ်စု (၅၀၀)

□
ထုတ်ဝေသည့်စာ

ဒီဇင်ဘာလ ၂၀၀၇

□
ဖျက်နာဖုံးနှင့်အတွင်းစာသား ပုံနှိပ်သူ

ဦးကျော်လှိုင် (၅၅၇၃) စေတနာအားလုံးဆက်
အမှတ် (၅၉)၊ ၁၉ လမ်း၊ ရန်ကုန်။

□
ထုတ်ဝေသူ

ဦးကျော်လှိုင်(၀၃၈၈၇) စေတနာတပေ
အမှတ်(၅၉)၊ ၁၉ လမ်း၊ လသာမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

□
ကုန်ပစ္စည်း

ပန်းအိမ်

□
ဖျက်နာဖုံးနှင့်

ကိုယ်စားလှယ်

□
စာနိဂုံး

၃၀ ကျပ်

□
ပြန်ဆိုရေး

ရန်မျိုးအောင်စာပေ၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်

စာရေးဆရာ မင်းသွေးသစ္စာ

၏

နောက်ထွက်မည့် စာအုပ်များ

- သူမောင်မယ်
- နတ်ကြီးမောသု
- ဝင်ကရွမ်
- ပုလဲနက် အပြုမော
- သေါင်သုံးလုံးမြေ

နိဒါန်း

“ဒီနတ်စုပ်မှာလည်း မျက်လုံးတစ်ဖက်
 ဟောင်းလောင်းကြီး ဖြစ်နေတော့ ‘မစ္စတာ
 ချာလ်တန်’ ဆီက ကျောက်မျက်လုံးတစ်ဖက် ပြန်ရဖို့
 ကြိုးစားနေတဲ့ မြို့တော်သားရဲ့စကားနဲ့ ကိုက်ညီမနေ
 ဘူးလား၊ မစ္စတာချာလ်တန်က ကျောက်မျက်လုံးကို
 မူလနေရာရောက်အောင် လုပ်ဆောင်ပြီးတာနဲ့
 ‘မိုဟန်ဂျီဒါရီ’ မြို့တော်ဟောင်းက ဆုရင်
 အဆက်ဆက် သိမှီထားခဲ့တဲ့ လျှို့ဝှက်ရတနာဆိုက်
 ရှိတဲ့နေရာကို မစ္စတာချာလ်တန်သိအောင် အရင်
 တုန်းက ဆက်သွယ်ခဲ့ဖူးတဲ့ စိတ်ချင်းဆက်သွယ်တဲ့
 နည်းမျိုးနဲ့ ဆက်သွယ်ပြီး သတင်းပေးမယ်လို့
 ဆိုတယ်”

- ပြစ်ဒဏ်ဆိုတာ
တရားမဲ့သူတွေအတွက်
မှန်ကန်တဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ပါ။
မိန့်ကြော်ငြာတော် အင်း

နိဒါန်း

ကောင်းတင်တစ်ခုလုံး တိမ်မည်းညိုတို့အုပ်ဆိုင်ပြီး လေ
ရော ဝိုးပါ ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်ရွာသွန်းနေ၏။ တစ်ချက်တစ်ချက်
ပြီးပြီးဖြစ်ပြန် လင်းလက်သွားသော လျှပ်ရောင်နှင့်အတူ မိုးကြိုး
ထစ်ချွန်းသံက ထွက်ပေါ်လာတတ်၏။

ထိုအချိန်တွင် ကျဉ်းမြောင်းသော အခန်းတစ်ခုအတွင်း၌
ထွန်းညှိထားသည့် မီးအိမ်နီကလေးက သံတိုင်ချားကာရံထားရာ
လေဝင်ပေါက်မှ တိုးဝင်လာသော မိုးသက်လေကြောင့် ယိုမီးထိုး
လှုပ်ရှားနေ၏။

လူနှစ်ယောက်ကမူ ဆိုးရွားသော ရာသီဥတုကို အမှူးတစ်ပါး
ဟန်မတူဘဲ ထိုနေရာ၌ ရှိနေကြ၏။

အမှန်စင်စစ် ထိုနေရာတွင် လူတစ်ယောက်က အခြား
တစ်ယောက်ကို မလုပ်သာအောင် တုပ်နှောင့်ပြီး အငြိုးတကြီး
နှိပ်စက်နေခြင်းဖြစ်၏။

အသက် (၂၀)ကျော်ခန့် လူငယ်၏လက်တွင်းမှ ကြာပွတ်
က မိုးကြိုးထစ်ချွန်းသံနှင့်အပြိုင် ခေါ်မာန်ထနေသော ခြေတစ်ကောင်
လို ရွမ်းခနဲ ရွမ်းခနဲ လှုပ်ရှားနေ၏။

ခြေဇာတ်များကို တစ်ဖက်ဆီတွင် သံကွင်းကြီးများ တပ်
ဆင်၍ သံကြိုးကြီးများနှင့် တုပ်နှောင့်ခံထားရသော အသက်(၄၀)
ကျော်ခန့် လူကြီးထံမှ ကြာပွတ်ရိုက်ချက်ကျရောက်လာတိုင်း မပိ
မသ ညည်းညူသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

လူကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ်အပေါ်ပိုင်းတွင် ဗလာကွင်းလျှက်
ကြာပွတ်ဒဏ်ကြောင့် သွေးချင်းချင်းနီနေချေပြီ။

မီးအိမ်နီအလင်းရောင်နှင့် ကြာပွတ်ကိုင်ဆောင်သူ လူငယ်
၏ မျက်နှာက အရွယ်နှင့်မမျှအောင် တင်းမာခက်သန်ကာ သွေးဆာ
နေသော ဘီလူးသံရဲလိုရှိ၏။

တစ်ကြိမ်တွင် လူငယ်သည် ကြာပွတ်ကို လေထဲတွင်

အေးယူချေယမ်းပြီး

“ခင်ဗျားကြီးက တော်တော်ခေါင်းမာနေပါလား၊ ကောင်း
ပြီလေ၊ ဘယ်လောက်ခံနိုင်ရည်ရှိသလဲဆိုတာ ကြည့်ကြသေးတာ
ပေါ့၊ ခင်ဗျားပါးစပ်က ကျုပ်လိုချင်တဲ့စကားတစ်ခွန်း ထွက်မလာ
သေးသရွေ့ သေချင်တယ်ဆိုရင်တောင် ကျုပ် သေခွင့်မပေးနိုင်ဘူး၊
ဟောဒီအခန်းထဲမှာ ပိတ်လှောင်ပြီး နေ့စဉ် ဒီလိုပဲ ကျုပ်ရဲကြာပွတ်စာ
ကျွေးရသေးတာပေါ့”

ဟု ကြုံးဝါး၏။

လူကြီးသည် ဆတ်ခနဲ ခေါင်းမောလာကာ ကြာပွတ်ကို
လူငယ်ကို စူးစိုက်ကြည့်၏။

သူသည် မည်မျှပင် နာကျင်စေကြာ မှ တင်းတင်းစေထား
ဆာနှုတ်ခမ်းနှင့် စူးရဲသောမျက်လုံးအစုံက လူငယ်ကို ကြောက်ရွံ့
အရှုံးပေးမည်မဟုတ်ဟု သက်သေခံနေ၏။

ထိုအမှုအရာက လူငယ်၏ဒေါသကို ပိုမိုနှိုးဆွလိုက်သလို
ရှိ၏။

ထိုဒေါသက ကြာပွတ်တွင်စုစည်းပြီး လူကြီး၏ကိုယ်ခန္ဓာ
သို့ အဆက်မပြတ် ကျရောက်လာ၏။

လူငယ်သည် အားရအောင်ရိုက်နှက်ပြီးလျှင် စားပွဲတစ်လုံး

တွင် တင်ထားသော အရက်ခွက်ကိုမော့ကာ ဟက်ခဲရယ်၍

“ဒီမှာ ဦးဘသော်... ဟောဒီအခန်း

ကလေးက ကျုပ်အဖေလက်ထက်ကတည်းက

သေသေချာချာ ဆောက်လုပ်ခဲ့တာဗျ၊ ဒီအခန်းက

ကျုပ်တို့အိမ်ကြီးရဲ့ မြေတိုက်ခန်းသဘောမျိုးပဲ၊

မလှမ်းမကမ်းမှာရှိတဲ့ ဧရာဝတီမြစ်ကြီးက မြစ်ရေ

တက်ချိန်ဆိုရင် ဟောဒီအခန်းထဲကို ရေထွက်ပေါက်

ကတစ်ဆင့် ရေတွေဝင်လာအောင် စီမံထားတာဗျ၊

အဲဒီအချိန်ဆိုရင် ကျုပ်က ရေတံခါးကလေးတစ်ခု

ကို ဖွင့်ပေးလိုက်တာနဲ့ ဒီအခန်းရဲ့တစ်ဝက်လောက်

အထိ ရေတွေ ဒလဟော့တိုးဝင်လာလိမ့်မယ်၊

ရေထဲမှာ ခင်ဗျားကြီး ဘယ်လောက်တောင့်ခိုင်မလဲ

ဆိုတာ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

ဟု ပြောလေ၏။ လူကြီးက မေးကြောကြီးများထောင်

အောင် အံကြိတ်ပြီး

“အမျိုးယုတ်... ဒါဟာ မင်းတို့သားအဖ

နှစ်ယောက်စလုံးနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့စကားပဲ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ လူငယ်သည် တရားရူးနှင့် ဒေါသထွက်ပြီး

ဦးဘသော်ဟုသည့်လူကြီးကို ကြာပွတ်နှင့် တရားရူးနှစ် ခုနက်ပြန်

နောက်ဆုံးတွင် ဦးဘသော်သည် ပြင်းထန်သောနာကျင်မှု ဝေဒနာကြောင့် ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် သတိကင်းလွတ်သွားတော့၏။

ထိုအခါမှပင် လူငယ်သည် ရိုက်နှက်မှုကို လက်စသတ်ပြီး လူကြီးကို တံတွေးနှင့် ထို့ခနဲထွေး၍

“ခင်ဗျားကြီးလောက် ခေါင်းမာတာ တစ်ခါ

မှ မမြင်ဖူးခဲ့ဘူး၊ ဒါကြောင့် အဖေကပြောတာ၊

ဘသော်ကို မပိုင်ဘဲနဲ့ သွားမကိုင်နဲ့တဲ့၊ သူဟာ

ရှုတ်တရက်ကြည့်ရင် မခုတ်တတ်တဲ့ကြောင်လို့

ထင်ရတယ်၊ တကယ်တော့ ရွှေမွှေးပဲလို့ သတိပေး

ခဲ့တာကိုး”

ဟု ရေရွတ်လေ၏။

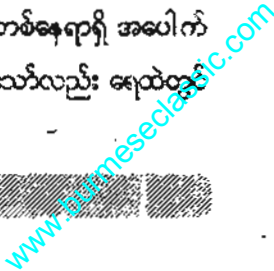
ထို့နောက် သတိကင်းလွတ်လျက်ရှိသော ဦးဘသော်သည်

အကျဉ်းခန်းထဲတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

အချိန်များစွာမကြာမြင့်မီ အခန်း၏တစ်နေရာရှိ အပေါက်

ငယ်မှ ရေများ တစ်ခွံခွံတိုးဝင်လာပြီး ဦးဘသော်လည်း ရေထဲတွင်

တဖြည်းဖြည်း နစ်မြုပ်လာ၏။

ရေက သူ၏မျက်နှာနှင့် မိုးကပ်သည်အထိ ခြင်္သေ့တက်လာမှ
ပင် သတိပြန်လည်လာ၏။ အပြင်တွင် မိုးက တ-ဝုန်းဝုန်း ရွာသွန်း
ဆဲသာဖြစ်၏။

ထိုအခါ ဦးဘသော်သည် ထိတ်ဖျားခြင်း အလျဉ်းမရှိဘဲ
ခေါင်းကိုမော့ပြီး ရုတ်တရက် ခူးသွပ်သွားသူလို ဟားတိုက်ရပေမော
လေတော့၏။

“ဟား ဟား ဟား... မင်းတို့သားအဖ
တတွေ ငါ့ကို ဘယ်လိုပဲနှိပ်စက်ပါစေ၊ ငါ့ရင်ထဲက
လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိရမှာမဟုတ်ဘူးဟေ့၊ အဲဒီ
လျှို့ဝှက်ချက်ကို ငါနဲ့အတူ သေရွာအထိ ယူသွား
မယ်ကွ”

ဟု ကြိမ်းဝါးလေ၏။

ထိုသို့ ကြိမ်းဝါးရယ်မောလိုက်သော်လည်း သူသည် ရုတ်
ခြည်းပင် တစ်စုံတစ်ရာကို တွေးမိဟန်နှင့် မျက်နှာတည်သွားပြန်၏။

မျက်နှာတွင် တစ်စုံတစ်ရာအတွက် စိုးရိမ်သောကချောက်
သွားဟန်က အထင်းသား ပေါ်လာ၏။ ဦးဘသော်သည် မျက်မှောင်
ကြွတ်ပြီး

“ဒီလောကကြီးမှာ ငါ့အသက်ထက်တောင်

ပိုပြီးချစ်ရတဲ့ သမီးကလေး မဖြေနှယ်ရှိသေးတယ်၊
ဘုရား... ဘုရား... လျှို့ဝှက်ပြီးနေတဲ့ သမီး
ကလေးကို ဒီကောင်တွေ တွေ့မသွားပါစေနဲ့”

ဟု တီးတိုးဆုတောင်းမိ၏။

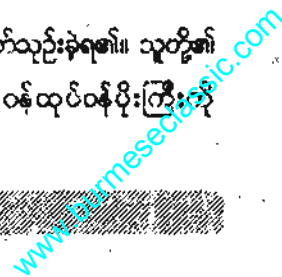
သူ၏အတွေးအာရုံထဲတွင် ပျော်ရွှင်ဖွယ်ကောင်းသော
မိသားစုတစ်ခု၏ပုံရိပ်က ထင်ဟပ်လာ၏။

လှန်ခဲ့သော အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်က ထိုမိသားစုကလေး
သည် မြက်ခင်းစိမ်းများနှင့် အနောက်ရိုးမတောင်တန်းကြီးကို
နောက်ခံထားသော ရွာကလေးတွင် ပျော်ရွှင်စွာနေထိုင်ခဲ့ကြ၏။

ထိုမိသားစုကလေးသည် ချမ်းသာကြွယ်ဝခြင်းမရှိသော်
လည်း တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦးထားရှိသော မေတ္တာစေတနာတို့နှင့်
ရစ်ပတ်နှောင်ဖွဲ့ရင်း အရာအားလုံး ပြည့်စုံနေခဲ့ကြ၏။

ယခုလို ဆိုးရွားသော ရာသီတစ်ခု၏ မိုးသက်မုန်တိုင်း
ကျရောက်ရာနေ့တစ်နေ့တွင်မူ သူတို့မိသားစုကလေးထံသို့ ကံကြမ္မာ
ဆိုးက မထင်မှတ်ဘဲ ဝင်ရောက်လာခဲ့၏။

ထိုမှစ၍ သူတို့၏ပျော်ရွှင်မှုများ ဆိတ်သုဉ်းခဲ့ရ၏။ သူတို့၏
ကျောထက်၌ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ဖွယ် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးကို
နှစ်ပေါင်းများစွာ ထမ်းပိုးခဲ့ရ၏။

တစ်နည်းအားဖြင့် “ကျောက်မျက်လုံးတစ္ဆေ”က သူတို့ကို
ယခုတိုင် ခြောက်လှန့်နေဆဲသာဖြစ်၏။

• လူတစ်ယောက်ဟာ
အစားကျန်နေထိုင်တယ်ဆိုရင်တော့
သူ့ကော်ကောင်းမဖြစ်ရင်...
သူ့ယုတ်မာပဲ ဖြစ်ရမယ်။
ရှေးဘဝဟာဘန်

ပထမပိုင်း

တစ်နေ့သ၌ အနောက်ဂျိုးစကောင်ခြေရွာကလေး လုပ်ရွာ
ရွာစုနိရှိ သေသပ်ရွာဆောက်လုပ်ငွေသော ဝမ်းခဲကလေးပျော့တွင်
လူတစ်ယောက်သည် အကျအေထိုင်ပြီး ခါးချေးနေလေ၏။

တိုအခိုက် တံအိမ်အတွင်းမှ ပြုစုငှားသော အလားအရွယ်ရှိ
သော အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ငါးနှစ်အရွယ် ကလေးမငယ်ကို
လက်ဆွဲပြီး ထွက်လာကာ

“ကိုဘသော်... အလုပ်နားခိုက်မှာ
သက်သောင့်သက်သာ နေပါဦး။ ရှင့်မှာလည်း
အနိမ့်ရတိုင်း ဒီခါးကိုပဲ သားအုတ်ယယ်”

ဟု ခြေလေစမ်း သဘောက ခါးသွားကို လက်နှင့်ခမ်း
သင်ပြီး

“ဒီခါးက အသေးချိမ့် (၆၀)ဘားရှိတယ်ကွ၊
ဒီအကြောင့် ခြေထက်သယ်သားခါးကို ငါက အမည်
ပေးထားတယ်။ သစ်ခုတ်သမားတစ်ယောက်
အတွက် အရေးအကြီးဆုံးလိုအပ်တာက ထက်မြ
ပေးအောင် ဆွေးနားတဲ့ ခါးမကောင်းကောင်း
ပဲ စိန်လှည်းပဲ မပုဂံငါးအား ဒီအကြောင့် ဒီခါးမဟာ
တူအတွက် အကောင်းဆုံးအဖော်ဆိုရင်လည်း
ပြောကုန်ရသလို တိုရုံလမ်းရှင်လို့သော် တင်စား
ပုံကံနည်းတယ်”

ဟု ဆိုကာရာ အမျိုးသမီးက လက်ဟစ်ဖက်နှင့် ကိုင်
ဆောင်သွားသော လင်ဗန်းကို တရေ့ကွပ်ပုခံတွင်ချပြီး

“ရှင်ရဲ့ခါးနှိုကာကိုရပ်ပြီး ဟင်းလျက်ပြုအပ်
ကလေးနဲ့ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းပူပူကလေး မြည်း
လိုက်ပါဦး။ ညနေစောင်းရင် သစ်စခန်းက တိုဝဲကို
သွားရဦးမယ် မဟုတ်လား”

ဟု ပြောအသေး။

ဘသော်သည် အနီးရှိ သမီးငယ်ကို ချိတ်ပြီး တရွတ်ရွတ် နမ်းရှုပ်လိုက်ပြီးမှ အမျိုးသမီးကို

“မြကလေးရယ်... ငါလေ ဘက်နိုင်ရင် ဒီည အဲဒီဘိုတ် ဘက်ကို မြေဦးတောင်မလှည့်ချင်ဘူး။ အဲဒီမှာ ငါမမြင်ချင်တဲ့ မျက်နှာတွေမြင်ပြီး၊ မလုပ်ချင်တဲ့အလုပ်တွေ လုပ်ရဦးမယ်”

ဟု ညည်းညူ၏။

ဘသော်က ချစ်စနိုးနှင့် မြကလေးဟု အမည်ကို အများဆွတ်၍ ခေါ်ဝေါ်သော မမြချစ်က စာနာဟန်နှင့်

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တို့ဘဝက သူတစ်ပါးရဲ့ အစစအလပ်ကိုတော့ မဟုတ်လား။ တောခေါင်းကြီးတို့ ပြိုင်လွှားရင် ရှင်ရဲ့ အလုပ်ကို လိုက်လံမိမယ်”

ဟု ဆိုလေ၏။

ဘသော်သည် အနောက်ရိုးမရှိ ထိုခေတ်အခါက မြိတ်သွား အနီးရထံမှ အငှားလိုက်စင် အကြီးအကျယ်ရထားသော ဘီဘီတီစီ သစ်ကုမ္ပဏီနှင့် သစ်တောဌာနတို့ပူးပေါင်း၍ သစ်ထုတ်လုပ်သည့် သစ်တောလုပ်ကွက်တစ်ခုတွင် နေ့စဉ် သစ်ခုတ်သမားတစ်ယောက်

ဖြစ်၏။

သူ၏လုပ်အားခမှာ နည်းပါးသော်လည်း မမြချစ်က သင်ဖျာကလေးများ ရက်လုပ်ကာ ဝင်ငွေရလောရာ ဂမ်းရေးအတွက် မိသားစုသုံးဦး မကြောင့်မကျ နေထိုင်နိုင်ခဲ့၏။

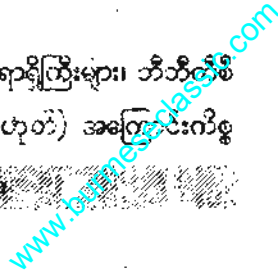
ဘသော်၏အလုပ်မှာ တစ်နေ့ကုန် တစ်နေ့ခန်း သစ်တောထဲတွင် ခုတ်လှဲမည့်သစ်ပင်ကြီးများကို ပေါင်းသင်ခြင်း၊ သင်းသတ်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်သော်လည်း အသက်အန္တရာယ်နှင့် နီးစပ်လှ၏။

ဘသော်မှာ သစ်ပင်တက် ကျွမ်းကျင်သလို သင်းသတ်ခြင်းဟူသော သစ်တစ်ပင်လုံးအား ပင်စည်မှလွဲ၍ အကိုင်းအခက်များ ဖြတ်တောက်ခုတ်ထွင်ရာတွင်လည်း သူမဟူအောင် နေ့စဉ်သေချာကာ မြန်ဆန်လေ၏။

တောခေါင်းကြီး ဦးစံပကမူ ဘသော်ကို ဘက်ရုံးတစ်ဆူ သဖွယ် အေးထား၏။ သစ်တောထဲတွင် သစ်ခုတ်သမားများ နေထိုင်ရာ စခန်းရှိ၏။

သစ်ထုတ်လုပ်ရာတွင် ခိုင်းစေသော ဆင်ပိုင်းခေါ် ဆင်စခန်း ရှိ၏။

သစ်တောနှင့်ပတ်သက်သော အရာရှိကြီးများ၊ ဘီဘီတီစီ သစ်ကုမ္ပဏီမှ ကိုယ်စားလှယ်များ (သို့မဟုတ်) အကြောင်းကိစ္စ

တစ်ခုခုနှင့် လာရောက်တည်းခိုတတ်သော အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းမှ အရာရှိကြီးများအတွက် အိပ်ရာခင်းမှအစ ချက်ပြုတ်ရန် အိုးရွက် ပန်းကန်အဆုံး ပရိကောဂအစုံအလင် တားရိဘော အဆောင်အဖွဲ့ တစ်ခုလည်းရှိ၏။

၎င်းကို ကျွန်းသစ်များနှင့် ခြေတံရှည် အိုင်အခန့် ခေးဘက် လုပ်ပြီး ရေနံချေးဝအောင်သုတ်ကာ သွပ်မိုးထား၏။

ထိုအဆောက်အအုံကို မျက်နှာပြုအရာရှိကြီးများ ဒေထိုင် ကည်းခိုသည်ကို အစွဲပြု၍ 'ဘိတ်' ဟုသာ ခေါ်ဝေါ်ကြ၏။

ဘသော်မှာမူ သစ်စခန်းတွင်နေသာ တစ်မှာရိုးရိုးနေသော ဝေးကွာသော သူ၏ဇာတိရွာကလေးတွင် မိသားစုနှင့်နေထိုင်၏။

ပုံမှန်အတိုင်းဆိုလျှင် သူတို့အတွက် အလုပ်အကိုင် ရှားပါးလှ၏။

ယမန်နေ့ကမူ တောခေါင်းကြီး ဦးစံပက ဘသော်တို့ သစ်ခုတ်သမားများကို

“နောက်တစ်နေ့မှာ မင်းတို့ကို အလုပ်မှာနှင့် ပြုတယ်၊ ဘိတ်ကိုနောင်ဘဲ သစ်တောဝန်ထောက် ကြီးနဲ့ အတူလည်ပတ်လိုက်ပါလားဟု လူကြီး လူကောင်းတွေ ဖျော်ပဲ့စားကြလိမ့်မယ်၊ တို့

သုတေသနဦးစီးဌာန

သစ်တောဘက်က ငိုထမ်းတွေလည်း လူကြီးတွေ ရဲ့ ဝေယျာဝစ္စလုပ်ပေးရမှာနဲ့ အလုပ်ကောင်း ကောင်း လုပ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

ဟု ခြေပြာကာ ခွင့်တစ်ရက်ပေးခဲ့သ၏။ စင်သမားများလည်း ထို့အတူ အားလပ်ရက်ရကြ၏။ ဘသော်တို့မူ

“မင်းကဟော အောက်တစ်နေ့ ညနေခောင်း ရင် ဘိတ်ကို ယာနဲ့ဦး၊ လူကြီးတွေအတွက် လုပ်အပ်တာတွေ ငါတို့နဲ့ လူညီပြီး လှာပေးရမယ်၊ လူကြီးတွေသဘောကျရင် ဆာကံဆူးတွေ ဟာ တွေလည်း ရတာပေါ့ကွာ၊ ဒီထက်ပိုပြီးကံကောင်း ရင် နိုင်ငံခြားအရက်တွေ ဟာတွေလည်း ဆောက်ရ သေးတာပေါ့ကွာ”

ဟု ဦးစံပက ခေါ်ဝေါ်၏။ ထိုကြောင့်ပင် ဘသော်သည် အားလပ်ရက်တစ်ရက်လုံး နန်းနှင့် သမီးဝယ်ကလေး 'မမြန္ဒယ်' တို့နှင့် အချိန်ကုန်ကာ ညနေ ခောင်းတွင် ဘိတ်သို့လွှဲပြန်ရန်ပြင်၏။

ဘသော်သည် တဘက်တစ်လည်ကို ခေါင်းတွင်ပေါင်း

ညလူစီရိုက်ကလေး

အဲဒါ ပင်နီအင်္ကျီနှင့် နှစ်နှစ်ပုပ်ဆိုးကို ဟိုတိုဝတ်၏။

ပြီးလျှင် လက်စွဲတော် ခြောက်ဆယ်သားခါးကို ခါးကြားတွင် ထိုးလေရာ သစ်ခုတ်သမားတစ်ယောက်၏ အသွင်အပြင်အပြည့် ဖြစ်သွားတော့၏။

မျက်နှာကမူ တစ်စုံတစ်ရာကြောင့် အနည်းငယ် အလိုမကျ ဟန်ပေါ်နေရာ မမြဲချစ်က ရိပ်မိပြီး

“ရှင်စိတ်ထဲမှာ ကိုရွှေပေါ်တို့နဲ့တွေ့မှာကို တွေးပြီး မကြည်သာဘူး မဟုတ်လား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သည်းခံပါရှင်၊ သည်းခံခြင်းသာ အောင်မြင်ရာလို့ ဘုရားကဟောခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား။”

ဟု ဗှာလေ၏။

ဘသော်က ခေါင်းညိတ်၍ မရယ်ချင် ရယ်ချင်နှင့် ဟက်ခနဲရယ်ကာ

“အားလုံးကို ခေါင်းညှို့ပြီးခံရပေါင်းများတော့ ငါတို့လည်း တဖြည်းဖြည်း မြေကြီးထဲကို နှစ်ပြီး ဝင်နေပြီကွ၊ ဒါပေမဲ့ မြကလေးစကားကို နားထောင်ရမှာပေါ့။”

ဟု ပြော၍ သမီးငယ်ကိုပါ နှုတ်ဆက်၍ ထွက်လာခဲ့၏။

ဘသော်သည် ရွာအထွက်လမ်းသို့ရောက်လျှင် နောက်ဘက်မှ အပြင်းနှင့်လာသည့် မြင်းခွာသံကို ကြားရ၏။

မကြာမီ မြင်းက မြေလမ်းတွင် ဖုန်ဟထောင်းထောင်းထ အောင် မြေပြူးလှားလာပြီး ဘသော်ကို ကျော်ဖြတ်သွား၏။

လိုအခါ လူကြီးလူကောင်းများ၏ ဝေယျာဝစ္စကို ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးရန် အသင်ရပ်ဆုံး ပြင်ဆင်လာသော ဘသော်သည် ဖုန်လုံးကြီးထဲတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

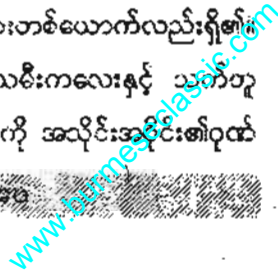
ဘသော်မှာ မြင်းကို အပြင်းနှင့်သွားသူအား ကောင်းစွာ မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။ ထိုသူသည် ‘ရွှေပေါ်’ ဖြစ်၏။

၎င်းသည် သူကြီးမျိုးရိုးမှ ဆင်းသက်လာသူဖြစ်၏။

လက်ရှိတွင်လည်း ရွှေပေါ်၏ဖခင်မှာ အင်္ဂလိပ်အစိုးရက ချီးမြှင့်ထားသော ဝန်ထမ်းကောင်းလက်မှတ်နှင့် နှစ်လုံးဖြူးသေနတ်ကို ဝိုင်ဆိုင်ထားသည့် အထူးအာဏာရသူကြီးမင်းဖြစ်၏။

ထိုသူကြီးမင်းမရှိတော့သည့် တစ်နေ့တွင် ရွှေပေါ်သည် လည်း အလိုအလျောက် သူကြီးဖြစ်လာပေးဦးမည်။ ‘ရွှေပေါ်’ တွင် ‘မြကင်’ ဟူသော သားကလေးတစ်ယောက်လည်းရှိ၏။

ထိုကလေးသည် ဘသော်၏သမီးကလေးနှင့် သက်တူရွယ်တူဖြစ်၏။ အားလုံးက ထိုကလေးကို အလိုင်းအလိုင်း၏ဝုဏ်

ကြောင့် "ရွှေပေါ်မြတင်" ကလေးဟု ချစ်စနိုးခေါ်ကြ၏။

ငှင်းသည်လည်း သူ့ကြီးမင်းမာကို အမွေခံဦးမည်သာဖြစ်
၏။ မြင်းကို အခန့်သားစီးနှင်းသွားသော ရွှေပေါ်သည် ဟန်ကြီး
ဝန်ကြီးနိုင်လှစွာ ဘိုကေကို ပိပြားနေအောင် ငြီးသင်တား၏။

ရွှေကိုင်းမျက်မှန်ဝိုင်းကလေးကိုတပ်လျက် အဖြူအရောင်
အနောက်တိုင်းဝတ်စုံနှင့် တကယ်တော်လုပ်သားတစ်ယောက်လို
ဆင်မြန်းထား၏။

သူ၏ဦးတည်ရာကား သစ်တောအတွင်းမှ ဘိုတဲဘို့သာ
ဖြစ်၏။

- လမ်းကြောင်းမမှန်လျှင်တော့
အန္တလျာယ်ဟာ မမြဲတစ်လွှမ်း၊
လက်တစ်ကမ်းစာမှာ
ချောက်နေပြီလို့သာ မှတ်လိုက်ပေးတော့။

လာအံ့... ကို... နိုင်...

တောခေါင်းကြီး ဦးစံပသည် ထုံးစံအတိုင်း ကာကီရောင်
သတ်ခုံကို သေသင်္ဃာဝတ်ဆင်ထားပြီး ရှည်လျားသောနှုတ်ခမ်းမွှေး
ဘို အဆီဝတ်မျိုးမျိုး သုတ်လိမ်းထားဟန်နှင့် နှုတ်ခမ်းမွှေးက ပါးပြင်
ထက်သို့ ကော့၍ထောင်နေ၏။

ဘသော်ကမူ ထိုသူအနီး ရောက်ရှိလာကာ

“တောခေါင်းကြီး ကျုပ် ရောက်လာပါပြီ”

ဟု အကြောင်းကြားလိုက်၏။

တောခေါင်းကြီး ဦးစံပက အောက်လင်းစီးအိမ်ကို ဆီဖြည့်
ရင်း ဘသော်ကိုကြည့်၍

“ဟုတ်ပြီဟေ့၊ မင်းရောက်လာတာ အတော်

ပါ၊ ဘယ်သကောင့်သွားက မြောက်ပင်ပေးလိုက်

သလဲ မသိပါဘူးကွာ၊ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်

ပျားရည်နှံ့အရက် ရောသောက်ရင် အားတိုးတယ်လို့

သစ်တောဝန်ထောက်နဲ့ပါလာတဲ့ မျက်နှာဖြူကြီး

တစ်ယောက်က လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ပျားရည်

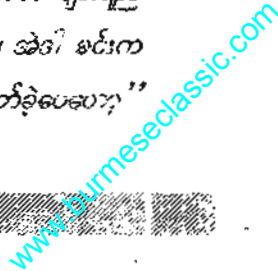
လိုချင်တယ်လို့ ပျက်ခိုင်းတယ်ကွာ၊ အဲဒါ မင်းက

ပျားအုံရှာပြီး အမြန်ဆုံးသာ ပျားဖွတ်ခဲ့ပေဟေ့”

ဟု ပြန်၍ခိုင်းစေ၏။

ဘသော်သည် ဘိုတ်သို့ရောက်ရှိလျှင် ဘိုတ်ရေမြက်ခင်း
ပြင် တောခေါင်းကြီး ဦးစံပနှင့် သစ်တောဝန်ထမ်းအချို့က စားကြည့်
ကြီးများ ခင်းခြင်း၊ အောက်လင်းစီးအိမ်များပြင်ဆင်ခြင်း စသည်ဖြင့်
လုပ်ကိုင်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ထိုနေရာတွင် လူကြီးလူကောင်းများ ညစာစားသောက်ကြ
မည် ဖြစ်၏။ ထိုသူများနှင့်အတူ ခေါ်ဆောင်လာဟန်တူသော
အိန္ဒိယတိုင်းကား စားဖိုမျိုးများကလည်း တစ်နေရာတွင် ချက်ပြုတ်
ပြင်ဆင်နေကြ၏။

ဘသော်က ခေါင်းညိတ်၍

“ကိစ္စရွှေပါဘူးလေ၊ ညောင်ကြွပ်တောထဲက လျှို့ဝှက်မှာ ပျားဆုံတစ်ဆုံ ကျွပ်တွေထားတာရှိကယ်၊ ကျွပ် သွားဖွတ်ပေးပါမယ်”

ဟု ဆိုကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်ပြီး ဆက်၍

“ဒါနဲ့ ဧည့်သည်တွေ ဘယ်ရောက်နေသလဲ ဟု၊ တစ်ယောက်မှ မတွေ့ပါလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

တောခေါင်းကြီးက အောက်လင်းမီးအိမ်မှ မီးစာကို

စစ်ဆေးရင်း

“တချို့ကတော့ ဘိုတ်ပေါ်မှာ အခုအထိနေ တယ်၊ တချို့ကတော့ ဇောင်ရွှေပေါ် အဆွယ် ကောင်းတာနဲ့ ညနေစောင်း ရေသောက်ဆင်းတဲ့ တောကောင်တွေပစ်ခတ်ရအောင် ထွက်သွားကြ လေရဲ့”

ဟု သတင်းပေး၏။

ဘသော်သည် ရွှေပေါ်စီးနင်းလာသော မြင်းကို ဘိုတ် အောက်တွင် ချည်နှောင်လျက်တွေ့ရပြီး မြင်းပိုင်ရှင်ကိုမတွေ့မြင်

အား သဘောပေါက်သွား၏။

ဦးဖောက် ဘသော်သည် ပျားဖွတ်ရန်အတွက် အသုံးပြုရန် ခန့်အပ်ပေးထားသော အသတ်စက်ကို တုတ်တစ်ချောင်းတွင်ပတ်၍ ဆောင်ယူကာ ညောင်ကြွပ်တောဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။

ဤသို့ဖြင့် ဘသော်သည် ဘိုတ်နှင့် အတန်ငယ် အလှမ်း ဝေးသော ညောင်ကြွပ်တောဘက်သို့ရောက်လျှင် သစ်ပင်ကြီးများ အုပ်ဆိုင်းကာ အပျောက်ပင်မထိုးသော လျှို့ဝှက်စုထဲသို့ ဝင်ရောက် လာ၏။

နေရုံးက မပျောက်ကွယ်သေးသော်လည်း လျှို့ဝှက်၌ အလင်းရောင်က အားနည်းလှ၏။

ပတ်ဝန်းကျင်အရေးအသားကို ကောင်းစွာ ကျွမ်းဝင်နေ သော ဘသော်အတွက် အခင်းအစဲမရှိပေ။

ထိုသည် လျှို့ဝှက်စု အမြင့်ဆုံးဟုဆိုရမည့် ကညပ်ပင်ကြီး တက်လွှဲ ခွဲနေသော ပျားဆုံကို အမြန်ဖွတ်၍ ဘိုတ်သို့ပြန်ရန်သာ စိတ်ရော်နေ၏။

လျှို့ဝှက်တွင် လမ်းဟူ၍မယ်မယ်ရုရုရှိဘဲ သစ်ပင်ချုံ့နွယ် များမှ တိုးထွက်သွားလာရ၏။

ထိုအနက် ဘသော်သည် မထင်မှတ်သော အမြင့်အပျက်

www.burmeseclassic.com

တစ်ခုနှင့် ကြုံတွေ့လိုက်ရ၏။

ရှေ့သို့သာ အာရုံပြု၍ သွာလာနေသော ဘသော်၏နားတား ချုံထဲမှ အရိပ်မည်းတစ်ခုက လွှားခနဲ ခုန်ပျံလာ၏။

ဘသော်သည် ထိုအရိပ်မည်းနှင့် လုံးထွေးသွား၏။ ဘသော်မှာ ဓေတ္တဗျူ ခြောက်ငေးသွားသော်လည်း ချက်ချင်းပင် အရိပ်မည်းကို ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

သူသည် အရိပ်မည်း၏ မျက်နှာတည့်တည့်ကိုမှန်း၍ လက်သီးတစ်လုံး ပစ်သွင်းလေရာ အရိပ်မည်းမှာ နောက်သို့လန်ကျ သွား၏။

ဘသော်က ထိုအရိပ်မည်းသည် သားရဲတိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်ကောင်ဟု ထင်မှတ်မိ၏။ အရိပ်မည်း လွင့်စင်သွားလျှင် ဘသော်က ခါးကြားမှ ခါးမကို လျှင်မြန်စွာထုတ်၍ ခုန်ရန်ပြင်၏။

ထိုအခါ ချုံပုတ်တစ်ခုပေါ်၌ ကားယားကြီးဖြစ်နေသော အရိပ်မည်းထံမှ

“မလုပ်ပါနဲ့၊ မလုပ်ပါနဲ့... ငါဟာ ရန်သူမ

ဟုတ်ပါဘူး”

ဟု အော်သံထွက်ပေါ်လာ၏။

ဘသော်၏ မျက်လုံးအစုံကလည်း ပြူးကျယ်ပြီး ထိုသူကို

ရှုနိုင်ကြည့်မိ၏။

ဘသော်မှာ မြန်ဆန်လှသော အဖြစ်အပျက်ကြောင့် အရိပ်မည်းကို သေချာစွာ သတ်မပြုနိုင်အားဘဲ ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက် နှိမ်နင်းတိုက်ခိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ထိုအသံကြောင့် ဘသော်က သက်ပြင်းချပြီး

“ကံကြီးပေလို့သာပဲဗျာ၊ ကျုပ်သာ ခင်ဗျား ကို သားရဲတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကောင် မှတ်ပြီး ကမ္ဘာမှူးထိုး ခုတ်ပိုင်းမိရင် ပြဿနာပဲ၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်ရဲ့ရန်သူမဟုတ်ရင် ဘာကြောင့်တိုက်ခိုက် ရတာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။ ထိုသူက ချုံပုတ်မှတိုးထွက်၍

အကာ

“ကျုပ်ကို စကားတွေအများကြီးမပြောပါနဲ့ လူကလေး၊ ကျုပ် မင်းရဲ့စကားတွေကို အကုန် နားမလည်ဘူး”

ဟု ဆိုလေ၏။

ဘသော်သည် ထိုအခါမှပင် ထိုသူမှာ မြန်မာတစ်ယောက် ဟုတ်ဘဲ မြန်မာလူမျိုးကဲ့သို့ ရှမ်းဘောင်းဘီအနက်ရောင်နှင့်

ချည်ကြမ်းအင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထားသော လူမျိုးခြား မျက်နှာဖြူကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်မှန်း သိလိုက်ရ၏။

မျက်နှာဖြူကြီး၏အသက်မှာ (၅၀)ကျော်ခန့်ရှိပြီး တစ်ခေါင်းလုံး ဆံပင်ဖြူတိုဖြင့် ဖုံးလွှမ်းထား၏။ တသော်က ထိုသူ့ကို ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ကြည့်ကာ

“ဒါ... ဒါဆိုရင် မဟုတ်မှလွှဲရော ခင်ဗျားဟာ ဘိုတဲကို ရောက်လာတဲ့ ဧည့်သည်တွေထဲက တစ်ယောက်ပဲဖြစ်ရမယ်”

ဟု ဆိုလိုက်၏။

မျက်နှာဖြူကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြီး ပါးတစ်ဖက်ကို လက်နှင့် ဝှတ်ကာ

“သိပ်ပြီးဟုတ်တာပေါ့၊ ကျုပ်ကလည်း လူကလေးကို သားရဲတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကောင် မှတ်ပြီး ကိုယ့်ဘက်က ဦးအောင် တိုက်ခိုက်လိုက်တာပဲ၊ ကျုပ် ဒီလူ့ထဲကဖြစ်ပြီး ဘိုတဲကိုအပြန်မှာ ကျုပ်ရှေ့က မျှပုတ်တွေ လှုပ်တုပ် လှုပ်တုပ်မြင်ရတော့ အဲဒီလို တိရစ္ဆာန်မှတ်ပြီး အသာစောင့်နေတာပဲ၊ ဟား ဟား... လူကလေးရဲ့ လက်သီးစွက်

က တော်တော်ပြင်းတာပဲ၊ ကျုပ် ဒီည ဒင်နာတောင် စားနိုင်ပါ့မလား မသိဘူး”

ဟု ဗမာလိုပင် ဖြည်းလေးစွာ ပြော၏။

ဘသော်သည် ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ကို လက်သီးနှင့်ထိုးမိလေရာ စိုးရိမ်စိတ်ဝင်ပြီး

“ကျုပ် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်က ဒီသစ်စခန်းက သာမန်သစ်ခုတ်သမားတစ်ယောက်ပါ၊ ခင်ဗျားကို တိုက်ခိုက်မိတာ အပြစ်မယူပါနဲ့”

ဟု တောင်းပန်လိုက်၏။

မျက်နှာဖြူကြီးက ပြုံး၍

“အိုး... ဒါဟာ ပြဿနာမဟုတ်ပါဘူး။

ကျုပ်က လူကလေးကို အပြစ်မတင်ပါဘူး။

လူကလေးရဲ့ လျှင်မြန်ဖျတ်လတ်မှုကိုတောင်

သဘောကျမိတယ်၊ ကျုပ်အမည်က ‘မစ္စတာ

အော်ဒင်’ ပါ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ (၅)နှစ်လောက်က

ဒီနယ်မှာ သစ်တောဝန်ထောက်လုပ်ခဲ့ဖူးတဲ့

‘မစ္စတာချာလ်တန်’ နဲ့ အလွန်ပဲရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေပေါ့”

ဟဲ့ ပြောကာ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်၏။ ဘသော်က တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားမိပြီး

“အဲဒီသစ်တောဝန်ထောက်ကြီးကို ကျုပ် မြင်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ အဲဒီအချိန်က ကျုပ် သစ်စခန်းမှာ အလုပ်ဝင်စပဲရှိပါသေးတယ်။ ကျုပ်က သစ်တောဝန်ထောက်ကြီးကို သက်ရှိထင်ရှားမြင်ခဲ့ရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျားဆွဲပြီး ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေတဲ့ ရုပ်အလောင်းကို မြင်ခဲ့ရတာပါ။ အဲဒီခေတ်အပျက်ကိုတော့ ကျုပ် တစ်သက် မမေ့နိုင်တော့ပါဘူး။ အဲဒီအချိန်က သစ်တောဝန်ထောက်ကြီးဟာ သူ့ရဲ့မိသားစုနဲ့အတူ ဒီကဘိုတဲကို ရောက်နေတယ်လို့ သတင်းကြားပြီး နောက်တစ်နေ့မှာပဲ ဝန်ထောက်ကြီးပျောက်ဆုံးနေတယ်လို့ သိရပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့အားလုံး လူခွဲပြီး တောနင်းရှာကြတဲ့အခါ ဟောခံသျှိုကလေးရဲ့ အဆုံးက တောင်ပူစာကလေးလို ကုန်းမြင့်မြစ်ပြီး ချုံနယ်ပိတ်ပေါင်းတွေ ဖုံးအုပ်နေတဲ့ ဘုရားပျက်ကြီးဘေးမှာ သစ်တောဝန်ထောက်ကြီးကို ရုပ်ပျက်

ဆင်းပျက် သေဆုံးနေတာကို တွေ့လိုက်ကြရတာပဲ။ ကျုပ်က ဒီအဖွဲ့ထဲမှာပါတော့ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့တွေ့ခဲ့ရတာပေါ့ဗျာ။ သူ့ရဲ့ဇနီးကလည်း ရွှေရောင်ဆံပင်နဲ့ ငယ်ငယ်ချောချောကလေးပဲဗျ။ သစ်တောဝန်ထောက်ကြီးရဲ့ ရုပ်အလောင်းကိုကြည့်ပြီး တက်မတတ် ချက်မတတ်ဖြစ်သွားတာကို အခုထိ မြင်ယောင်နေတုန်းပါပဲ”

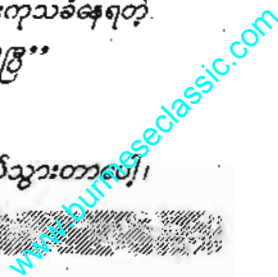
ဟဲ့ ဆိုလိုက်၏။ ထိုအခါ မစ္စတာအော်ဝင်က သက်ပြင်း

ဆိုပြီး

“သူ့ရဲ့ဇနီးမေညီက စင်သီဟာလို့ခေါ်တယ်။ တကယ့်ကို သနားစရာကောင်းတဲ့ အမျိုးသမီးပါပဲ။ သူဟာ မစ္စတာချာလ်တန် သေဆုံးပြီးတဲ့နောက် အိမ်တောင်မထူထောင်ဘဲ တစ်ကိုယ်တည်း နေထိုင်ခဲ့တယ်။ အခုတော့ သူဟာ ကလကတ္တားက ဆေးရုံမှာ စိတ်ရောဂါသည်ဘဝနဲ့ ဆေးကုသခံနေရတဲ့ ဝေဒနာရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်နေပါပြီ”

ဟဲ့ ပြောလေရာ ဘသော်က

“ဒီအမျိုးသမီးက ရူးသွပ်သွားတာပေါ့။

သစ်တောဝန်ထောက်ကြီး သေဆုံးတဲ့ကိစ္စကြောင့်
စိတ်ဖောက်ပြန်သွားတာလား”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။ မျက်နှာဖြူကြီးက

“ဒါက အဓိကအချက်ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊
ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ ဉာဏ်မမီတဲ့အကြောင်းတွေလည်း
အများကြီးရှိလိမ့်ဦးမယ်၊ စကားမစပ် ကျုပ်
လှကလေးကိုမေးရဦးမယ်၊ မစ္စတာချာလ်တန် သေ
ဆုံးရတာ ကျားဆွဲခံရလို့ဆိုတာ သေချာရဲ့လား”

ဟု ဆိုလေ၏။ ဘသော်က

“အားလုံးက ဒီလိုပဲ သတ်မှတ်ကြတာပဲ
လေ”

ဟု အဖြေပေးလိုက်ရာ မျက်နှာဖြူကြီးက အတန်ကြာမျှ
တိတ်ဆိတ်သွားပြီးနောက် သက်ပြင်းချကာ

“ဟုတ်ပါတယ်လေ... ဒီအတိုင်းပဲဖြစ်ရမှာ
ပေါ့၊ ကျုပ်ကတော့ မစ္စတာချာလ်တန်သေဆုံးရတာ
အခြားအကြောင်းတစ်ခုခုနဲ့ လေးလေးနက်နက်
ဆက်နွယ်ပတ်သက်နေလိမ့်မယ်လို့ တွေးနေမိခဲ့
တယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီနေ့နေ့လယ်ပိုင်းကတည်းက

ဒီလျှိုထဲကပြတ်ပြီး သူ့သေဆုံးခဲ့တဲ့ ဘုရားပျက်ကြီး
ဆီကို ရောက်နေခဲ့တာပေါ့”

ဟု ဆိုလေ၏။

လိုအခါမှပင် မျက်နှာဖြူကြီးက ရွှေပေါ်တို့နှင့် အမဲလိုက်
ထွက်သည့်အဖွဲ့တွင် ပါဝင်ခြင်းမရှိဘဲ တစ်ကိုယ်တည်းသွားလာခဲ့
သည်ဟု သိရလေ၏။

ယိုးနောက် ဘသော်က

“မကြာခင် နေလုံးပျောက်တော့မယ်၊ ကျုပ်
လည်း ဘိုတ်က တောခေါင်းကြီးခိုင်းလိုက်တဲ့
ပျားဖွတ်ရခဲကိစ္စရှိသေးတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။ မျက်နှာဖြူကြီးက

“ဟုတ်ပြီလေ၊ ကျုပ် လှကလေးနဲ့အတူ
ဘိုတ်ကို ပြန်ကြတာပေါ့၊ လောလောဆယ် ပျား
ဖွတ်တာကို ဗဟုသုတအဖြစ် ကြည့်ရဦးမယ်၊
ပြီးတော့ ကျုပ်စိတ်ဆွေ မစ္စတာချာလ်တန် သေဆုံး
ပုံကို မျက်မြင်တွေ့ခဲ့ရတဲ့ လှကလေးကို ကျုပ်က
မေးစရာမေးခွန်းတွေလည်း ညစာအတူစားရင်း
မေးရမယ်”

ဟု ဆိုလေ၏။

ဘသော်သည် မျက်နှာဖြူကြီး၏ စကားအသွားအလာကို နားထောင်ပြီး သစ်တောဝန်ထောက်ဟောင်းကြီး သေဆုံးမှုနောက် ကွယ်တွင် ထူးခြားမှုတစ်ခုတစ်ရာရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက် လိုက်မိ၏။

- မကောင်းတဲ့ အပေါင်းအသင်းတွေဟာ
ငွေကို အလည်သွားဖို့
အဖော်စပ်တတ်ကြတယ်။

ဟင်နရီစိုး(လိ)ဒင်း(နိ)

ညစာစားပွဲတွင် လူများနုလင်နေပြီဖြစ်၏။ လက်ရှိ သစ်တောဝန်ထောက်ဖြစ်သူ ပုပုဝဝနှင့် နူးပြောင်လှသော မျက်နှာဖြူ ကြီးသည် ဧည့်သည်များအား ဧည့်ခံရင်း တစ်စုံတစ်ယောက်ကို စောင့်မျှော်နေ၏။

ထို့နောက် သူသည် တောခေါင်းကြီး ဦးစံပကို ခေါ်၍

“မောင်မင်း... ကျုပ်ရဲ့မိတ်ဆွေ မစ္စတာ အော်ဒဝင်တစ်ယောက် တောထဲကို လှေလာရေး ထွက်သွားတာ ပြန်မရောက်သေးပါလား၊ သူ့ဟာ မြန်မာပြည်က ရှားပါးတဲ့ ပရဆေးပင်တွေကို

လှေလာဖို့ရောက်လာတာ နှစ်အတော်ကြာနေပြီ၊ တောတောင်တွေဆိုတာ သူ့အတွက်မစိမ်းပေမဲ့ အခုလို အချိန်တန်လို့ ပြန်မရောက်သေးတာတော့ စိုးရိမ်တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ တောခေါင်းကြီးက

“ကျုပ် အဲဒီလူကြီးမင်းကို ရှာဖွေရအောင် ဝန်ထမ်းတွေ အမြန်ဆုံးလွှတ်လိုက်ပါ့မယ်”

ဟု နှစ်သိမ့်လိုက်၏။

သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဘသော်ကို မျှော်နေမိသည်သာ ဖြစ်၏။ ဘသော်မှာ ပြန်ရောက်ချိန်တန်နေပြီဖြစ်၏။ ဧည့်သည် တော်များထဲမှ ယခုအချိန် ပျားရည်ကို အသုံးပြုလိုသူ ပေါ်ပေါက် လာလျှင် အခက်တွေ့ချေတော့မည်။

သို့သော် တောခေါင်းကြီး၏မျက်နှာက ဘိုတ်သို့ရောက်ရှိ လာသော လူနှစ်ယောက်ကို မြင်တွေ့လျှင် ရုတ်ခြည်းဝင်းထိန်သွား ၏။

ထို့ကြောင့် ဝန်ထောက်မင်းအနီး တိုးတပ်ပြီး ထိုသူများခံ လက်ညှိုးညွှန်ကာ

၄၄ * မင်းသွေးသစ္စာ

“မစ္စတာအော်ဒင် ပြန်လာပါပြီ”

ဟု သတင်းပေးလိုက်၏။

မစ္စတာအော်ဒင်သည် ဘသော်၏ပန်းကိုဖက်၍ လွန်စွာ ရင်းနှီးဟန်နှင့် လျှောက်လှမ်းလာလေရာ ဝန်ထောက်ကြီးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“အိုး... ကျုပ်စိတ်ဆွေရဲ့နံ့နားက ဘယ်သူ

လဲ၊ သူတို့ကို ကြည့်ရတာ တကယ့်ကို ငယ် သူငယ်ချင်းတွေအတိုင်းပါပဲ”

ဟု ရေရွတ်လေ၏။

တောခေါင်းကြီးသည်စည်း ဘသော်နှင့် မစ္စတာအော်ဒင် တို့ ထိုမျှမြန်ဆန်စွာ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေသောကြောင့် အံ့သြဒိကာ

“အဲဒီသူငယ်က သစ်စခန်းမှာ နေ့စား သစ်ခုတ်ဝန်ထမ်း တစ်ယောက်ပါ။ ကျုပ်က သခင်ကြီး မှာထားတဲ့အတိုင်း လတ်လတ် ဆတ်ဆတ် ပျားရည်ရအောင် ပျားဖွတ်ခိုင်းထား တာပါ”

ဟု အဖြေပေးလိုက်၏။ ထိုအခါ ဝန်ထောက်ကြီးက

“ကျုပ်ရဲ့စိတ်ဆွေတွေထဲက ပျားရည်ကို

အလိုရှိတာ မစ္စတာအော်ဒင်ပေါ့၊ အခုတော့

သူ့ကိုယ်တိုင် ပျားဖွတ်လာခဲ့ပုံရတယ်”

ဟု ပြောလေတော့၏။

ဘသော်၏လက်တွင်း၌ အင်ဖက်များနှင့် လုံခြုံစွာထုပ်ပိုး ထားသော ပျားလတ်ကြီးတစ်ခုပါလာ၏။ ဘသော်က ချက်ချင်းပင် ဗူးလတ်ကိုညှစ်ပြီး ပိတ်ပါးစဖြင့်ခံကာ ပျားရည်ရအောင် သန့်စင် လေ၏။

ထိုအခိုက်၌ မစ္စတာအော်ဒင်က ဝန်ထောက်ကြီးနှင့် စကား အနည်းငယ်မျှပြောဆိုပြီးနောက် အနီး၌ရှိနေသည့် တောခေါင်းကြီးကို

“ကျုပ်နဲ့ လူကလေး ဘသော်တို့ နှစ်ယောက်

တည်း ညစာစားရင်း စကားပြောဖို့ စားပွဲတစ်လုံး ပြင်ဆင်ပေးပါ”

ဟု ခိုင်းစေလေ၏။ တောခေါင်းကြီးသည် မျက်လုံးပြူး ထွယ်ကာ စိတ်တွင်းမှ

“ဘသော်ဆိုတဲ့ကောင် တယ်ပြီး ဘုန်းကံ ကြီးနေပါလား၊ ငါက သူ့ကို ဒီမှာ လက်တို လက်တောင်းခိုင်းရအောင် ခေါ်ထားတာ၊ အခုတော့ သူ့ကိုတောင် ပြန်ပြီးဖည့်ခံရမဲ့ပုံပဲ”

ဟု ရှေ့တံခါး၏။

မကြာမီ ကောင်းမွန်စွာပြင်ဆင်ထားသော စားပွဲတစ်လုံးတွင် ဘသော်သည် မျက်နှာဖြူကြီးနှင့်အတူ ထိုင်လျက်ရှိ၏။ အခြားစားပွဲများမှ ဧည့်သည်များမှာ စားသောက်ရင်း အချိန်ရနေပြီဖြစ်၏။

ထိုအထဲတွင် အဖြူရောင် အောက်တိုင်းဝတ်နံနှင့် အင်္ဂလိပ်စကားကို တောင်တစ်လုံး၊ မြောက်တစ်လုံး ဟောင်ဖွာ ဟောင်ဖွာ ပြောဆိုလျက်ရှိသော ရွှေပေါ်သည် ဘသော်တို့ကို မြင်တွေ့သွား၏။

ထို့ကြောင့် ချက်ချင်းပင် ဝန်ထောက်ကြီးထံသို့သွားပြီး

“သခင်ကြီး... ဟိုသစ်စခန်းက အလုပ်သမား ဘသော်က သခင်ကြီးရဲ့မိတ်ဆွေကို ဝင်ရောပြီး အခွင့်အရေးယူဖို့ ကြံစည်နေတယ် ထင်ပါတယ်။ ဒါဟာ အိမ်ရှင်လှိုဖြစ်နေတဲ့ ကျွတ်တို့အတွက် မျက်နှာပျက်စရာ ဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်။ ဒီကော့ကို ရှင်းပေးပါ့မယ်”

ဟု မျက်နှာလိုမျက်နှာရ အာမခံ၏။

ဝန်ထောက်ကြီးနှင့် ရွှေပေါ်မှာ အလုပ်သဘောအရ အဖြူစားဘက် ခေါင်းစားဘက်များဖြစ်နေကြ၏။

ရွှေပေါ်သည် သစ်တောဝန်ထောက်နှင့်ပေါင်းကာ သစ်များဆီ ခိုးခုတ်ခြင်း၊ လေလံဆွဲခြင်းဖြင့် ဝင်ငွေကောင်းနေခဲ့သူဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့်ပင် ဘိုတံသို့ ဝန်ထောက်ကြီးရောက်တိုင်း သူက ငြိမ်၍ အထူးတလည် ဧည့်ခံပေးတတ်၏။

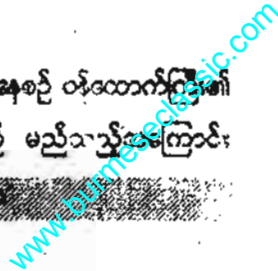
ဧည့်သည်လူကြီး လူကောင်းများ လိုက်ပါလာလျှင်လည်း ထိုသူများနှင့် ပေါင်းသင်း သိက္ခာမီးရလျှင် ဝတ်တက်ကာ အကျိုးအမြတ် ရနိုင်သောကြောင့် ဘိုတံတွင်ပွဲရှိလျှင် မည်သည့်အခါမှ လက်မနှေးခဲ့ပေ။

ဒူးကုန်အကျများစွာခံ၍ အားလုံးကို ဧည့်ခံသည်ချည်းဖြစ်၏။ ရွှေပေါ်၏စကားကြောင့် ဝန်ထောက်ကြီးက အလျှင်အမြန်ပင် လက်ကာပြကာ

“မောင်ရွှေပေါ် သူတို့ကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့၊ ဒီလိုစားသောက်ဖို့ကို ကျွတ်မိတ်ဆွေက စီစဉ်တာဖြစ်တယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူဟာ အဲဒီဝန်ထမ်းနဲ့ စကားပြောဆိုနေရတာကို သဘောကုန်နေရတယ်”

ဟု ဟန်တားလေ၏။

ရွှေပေါ်မှာ အောင့်သက်သက်နှင့်ရှိနေစဉ် ဝန်ထောက်ကြီး၏ စကားအတိုင်းပင် မစွတာအော်ဝင်သည် မည်သည့်အကြောင်း

ကြောင့် မသိ။ တဟားဟားနှင့် အော်ဟစ်ရယ်မောလိုက်သည်ကို တွေ့ရ၏။

မျက်နှာဖြူကြီးသည် အကောင်းစား ဝိစင်္ကြာကထဲသို့ ပျားရည်ထည့်ကာ ဇွန်းကလေးနှင့်မွှေရင်း ရယ်မောပြီး

“ဟား ဟား... ကျုပ်တို့အဖြစ်က တောထဲမှာ မထင်မှတ်ဘဲ သွားပြီးတွေ့ဆုံခဲ့တာကိုး၊ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင် ကျုပ်နဲ့လူကလေး ဘသော် ဒီလို စကားတွေပြောဖြစ်ဖို့ အကြောင်းမရှိဘူး။ ကျုပ်လည်း စူးစမ်းချင်တဲ့ကိစ္စအတွက် အဖော် တစ်ယောက်ရမှာမဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ ဘသော်က အိတ်တွင်းမှ ဆေးပေါလိပ်ကို ထုတ်၍ မီးညှိကာ

“ခင်ဗျားရဲ့စိတ်ထဲမှာ သေဆုံးသွားတဲ့ ဝန်ထောက်ကြီးအတွက် တစ်ခုခုလုပ်ချင်နေမှန်းတော့ သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် အခုထိ ဘာမှ နားမလည်သေးပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုခေါ် မျက်နှာဖြူကြီးက ပျားရည်နှင့် ရောစပ်ထားသော

အရက်ခွက်ကို ဘသော်ထံလှမ်းပြီး

“ဟောဒီအရက်ကို သောက်လိုက်ပါဦး။

ပြီးရင် စားပွဲပေါ်မှာ ရှိသမျှ အစားအသောက်တွေကို စိတ်ကြိုက်စားပါဦး”

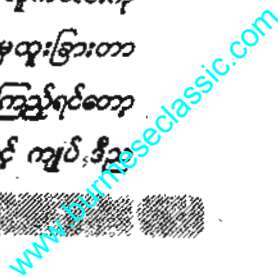
ဟု ဆိုလေ၏။

ဘသော်လည်း အရက်ကို ဝှပ်ခဲမော့သောက်ပြီး ကင်၍ ထားသော ကြက်ပေါင်ကိုဖဲ့လိုက်၏။ မျက်နှာဖြူကြီးက အနီးတွင် ရှိနေသော လက်ကိုးနောက်တွင်ပစ်၍ ရုပ်နေသည့် သစ်တောဝန်ထမ်းအား

“လူကလေး... ကျုပ်တို့ဝိုင်းမှာ အားလုံး ပြည့်စုံနေပါပြီ၊ မလိုတော့ပါဘူး”

ဟု နှင်ထုတ်လေ၏။ ပြီးမှ ဘသော်ဘက်သို့ ကိုယ်ကို ဆိုင်းပြီး

“ဒီနေ့နေ့လယ်ကတည်းက ကျုပ် ဘုရားပျက်ကြီးကို ရောက်နေတယ်ဆိုတာ လူကလေးကို ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘာမှထူးခြားတာ မတွေ့ခဲ့ရပါဘူး၊ နောက်တစ်ခါသွားကြည့်ရင်တော့ တွေ့ရလိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ် ဒီသို့

သန်းခေါင်ယံတိတိမှာ အဲဒီကိုသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် ကျုပ် မိတ်ဆွေ ချာလံတန်နဲ့တွေ့ချင်လို့ပဲ။ လူကလေးအားရှင်းအောင် ပြောရရင် သေဆုံးသွားခဲ့တဲ့ ချာလံတန်ရဲ့ပိညာဉ်နဲ့ တွေ့နိုင်တယ်လို့ ယုံကြည်လို့ပဲ။ မကျွတ်မလွတ် သေးတဲ့ပိညာဉ်တွေဟာ ညဘက်မှာ သွားလာ ကျက်စားတတ်တယ်လို့ဆိုတယ် မဟုတ်လား” ဟု ပြောလေ၏။

ဘသော်သည် ကြွက်ပေါင်ကို အားပါးတရ ကိုက်ဖဲ့နေရင်း ရပ်တန့်သွားကာ

“ကျုပ်တို့က သရဲနဲ့တွေ့ရမှာပေါ့။ ဒီလိုတွေ လို့ ရနိုင်ပါ့မလား” ဟု ရေရွတ်လေရာ မျက်နှာဖြူကြီးက အရက်ခွက်ကိုမပြီး

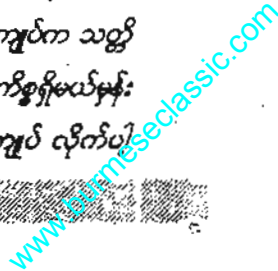
“လူကလေးက ကျုပ်ကို တောင်စဉ်ရေမရ ပြောဆိုနေတယ်လို့ ထင်နေပြီလား။ ကျုပ်လည်း လက်တွေ့သမားပါပဲ။ ဒီအတွက် ကျုပ်မှာ အကြောင်းအချက်ကလေးတွေ တော်တော် နိုင်နိုင် လုံလုံရှိတယ်။ ပြောရရင်တော့ ဒီဘုံတဲကိုရောက်လာ

တာလည်း ချာလံတန်ရဲ့ကိစ္စကို စုံစမ်းဖို့ပါ။ လူကလေး ကျုပ်နဲ့လိုက်ဖို့ စိတ်မဝင်စားရင်လည်း အတင်းအကျပ် မတိုက်တွန်းပါဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။

ဘသော်သည် မျက်နှာဖြူကြီးက သူ့ကို သွေးကြောင်သည်ဟု ထင်မှတ်မည်စိုးသောကြောင့်

“ကျုပ် ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဘဝက ရွာထိပ်မှာရှိတဲ့ ညောင်ပင်ကြီးပေါ်တက်ပြီး သုံးည တိုင်တိုင် အိပ်ဖူးတယ်ဗျ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အဲဒီညောင်ပင်ကြီးမှာ မှောင်လာတာနဲ့ လူတွေကို ထွက်ပြီးလိုက်တတ်တဲ့ ဆံပင်ဖားလျှားနဲ့ အစိမ်းမ ရှိတယ်လို့ ပြောနေကြလို့ပဲ။ ကျုပ် ဘာကိုမှ မကြောက်လန့်တတ်ပါဘူး။ အဲဒီမှာ အစိမ်းမနဲ့မတွေ့ ခဲ့ပေမဲ နောက်ညတွေ သွားပြီးမအိပ်ရဲတော့ဘူး။ ညောင်ပင်မှာရှိတဲ့ ခါချဉ်တွေကိုက်လိုက်တာ တစ်ကိုယ်လုံး ပြူးယောင်စိန်နေလို့ဗျ။ ကျုပ်က သတ္တိ မကြောင်ပါဘူးဗျ။ ခင်ဗျားမှာ ဘာကိစ္စရှိမယ်မှန်း မသိပေမဲ့ အဲဒီဘုရားပျက်ကြီးကို ကျုပ် လိုက်ပါ

မယ်”

ဟု ကတိပေးလိုက်တော့၏။

ဘသော်သည် ထိုကိစ္စကို သာမန်မျှသာ သဘောထားပြီး လက်ခံခဲ့၏။

ထိုမှအစပြု၍ သူ့ဘဝအတွက် နှစ်ပေါင်းများစွာ အရိပ် ဓည်းကြီးတစ်ခု ကပ်ပါလာမည်ကို ကြိုတင်သိရှိလျှင်မူ ငြင်းပယ်ခဲ့ မည်သာ ဖြစ်၏။

- လူတိုင်းမှာ
- စိတ်ရိုင်းတစ်ခုစီတော့
- ရှိတတ်ကြစေမပါ။

ဖရက်ဒရစ်သီဂရိတ်

ဘသော်နှင့် မျက်နှာဖြူကြီးသည် ညစာစားသောက်ပြီးပြီ ဖြစ်၏။

ထိုအခါ မျက်နှာဖြူကြီးက

“ကျုပ်တို့ ဘုရားပျက်ကြီးဆီကိုသွားဖို့ အချိန်တော့လိုသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လိုအပ်တာ လေးတွေ ကျုပ်ပြင်ဆင်လိုက်ဦးမယ်”

ဟု ပြောကာ ဘုံတဲပေါ်သို့ တက်သွားလေ၏။

ဘသော်သည် ထိုအတိုင်းဆိုလျှင် ယခုည အိမ်ပြန်နိုင် တော့မည် မဟုတ်ဟု တွေးမိ၏။ မြေချစ်ကိုမူ ဘုံတဲတွင် ညအိပ်လျှင် အိပ်မည်ဖြစ်ကြောင်း လိုလိုမယ်မယ်မှာခွဲ၍သာ တော်သေး၏။

အိမ်နီးချင်းများက မမြေချစ်နှင့် သမီးငယ်ကို အဖော်ပြုပေး သိန်သည် ဖြစ်၏။ ထို့နောက် ဘသော်သည် တောခေါင်းကြီးနှင့်အတူ နေထိုင်သူများ စားသောက်ထားသည်များကို ကူညီသိမ်းဆည်းပေး ထေ၏။

သစ်တောဝန်ထောက်ကြီးနှင့် ရွှေပေါ်အပါအဝင် ဧည့်သည် တစ်ဦးစု နှစ်ဦးစု၏ အရက်ဝိုင်းမှာမူ အရှိန်ကောင်းတုန်းပင်ဖြစ်၏။

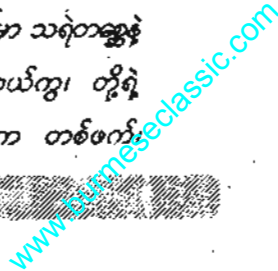
သူတို့သည် တစ်စုံတစ်ရာသောက်စွဲကို အကြောင်းပြု၍ နှုတ်စွာ ငြင်းခုံနေကြဟန်ရှိ၏။

၎င်းတို့သည် အင်္ဂလိပ်လို အပြန်အလှန် ပြောဆိုနေကြရာ ဘသော်သည် နားမလည်သော်လည်း မကြာမီ သူ့ထံ တောခေါင်း ကြီး ရောက်ရှိလာပြီး

“မောင်ရင်တော့ အိုင်ယာလန်ထီပေါက်ပြီ ထင်တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ဘသော်က အူကြောင်ကြောင်ဖြင့် နီနေစဉ် တောခေါင်းကြီးကဆက်ပြီး

“ဟို လူကြီးလူကောင်းဆုပ်စုံမှာ သရဲတစ္ဆေပတ်သက်ပြီး အငြင်းပွားနေကြတယ်ကွ၊ တို့ရဲ့ ဝန်ထောက်ကြီးနဲ့ မောင်ရွှေပေါ်က တစ်ဖက်”

ကျွန်တုလူတွေက တစ်ဖက်ပေါ်ကွား မောင်ရွှေပေါ်
တို့က သရဲတစ္ဆေဆိုတာ လူကိုခြောက်လှန့်ရုံက
လွှဲပြီး ဘာမှမလုပ်နိုင်ဘူးလို့ပြောပြီး ကျွန်တုလူတွေ
ကတော့ သူတို့အတွေ့အကြုံအရ သရဲတစ္ဆေဆိုတာ
ခြောက်လှန့်ရုံတင်မကဘူး၊ လူကိုပါ ညှဉ်းပန်း
နှိပ်စက်နိုင်သေးတယ်လို့ ငြင်းခုံနေကြတယ်ကွ”
ဟု ဆိုလေ၏။ ဘသော်က ယန်းကန်ဆေးခြင်းကို လက်စ

သပ်ပြီး

“ဒါက ကျုပ်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲဗျ”

ဟု ရေရွတ်လေရာ တောခေါင်းကြီးက

“ဒီလိုကွ... သူတို့ရဲ့အငြင်းအခန်က
ဒီအတိုင်းရပ်မသွားဘဲ လူတစ်ယောက်ကို တို့ရဲ့
သစ်တောထဲက သရဲခြောက်ပါတယ်လို့ ခေတ်
အဆက်ဆက် နာမည်ကြီးနေတဲ့ ဘုရားပျက်ကြီးဆီ
ကို ညအချိန်မှာ သွားခိုင်းပြီး စမ်းသပ်ဖို့ပဲ။ အဲဒီလူကို
ရွေးချယ်လိုက်တော့ ဘာကိုမှ အကြောက်အလန့်
မရှိတဲ့ မင်းကိုပဲ ရွေးချယ်ကြတယ်ကွ”
ဟု ပြောလေ၏။ ဘသော်သည် နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ

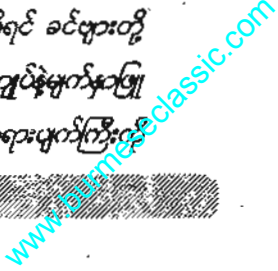
ဦး

“ဒီလိုအပေါ့ပါးမရှိတဲ့ကိစ္စကို သူတို့ကိုယ်တိုင်
စမ်းသပ် ကြည့်ပါလားဗျာ၊ ကျုပ်က ကြားထဲက
ခါးစာခံရဦးမယ်၊ ကျုပ် သိပါတယ်၊ ဒါဟာ
ဟိုကောင်ရွှေပေါ်လက်ချက် မဟုတ်လား၊ ဒီကောင်
က ဧည့်သည်တွေကို ကျုပ်က သရဲခြောက်တယ်
ဆိုတဲ့ ရွာထိပ်က သောင်ပင်ကြီးမှာတောင် သုံးရက်
ဆက်တိုက် အိပ်ပြန်ခဲ့တယ်ဆိုတာပြောပြီး ကျုပ်ကို
ညွှန်လိုက်မှာပေါ့”

ဟု ဆိုလေရာ တောခေါင်းကြီးက ဟုတ်မှန်သည့်အနေ
နှင့် နှုတ်ဆိတ်နေ၏။

ဘသော်က ဟက်ခနဲရယ်ပြီး

“ဒါပေမဲ့ ကျုပ်သွားမယ်ဗျာ၊ ဒီအတိုင်းတော့
မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်နဲ့အတူ အဖော်တစ်ယောက်
ပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒီလူက မစ္စတာ အော်ဒင်ဆိုတဲ့
မျက်နှာဖြူကြီးပဲ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် ခင်ဗျားတို့
အငြင်းအခန်မလုပ်ခင်ကတည်းက ကျုပ်နဲ့မျက်နှာဖြူ
ကြီးက ဒီညသန်းခေါင်ယံမှာ အဲဒီဘုရားပျက်ကြီးကို

သွားဖို့ ချိန်းဆိုထားလို့ပဲ”

ဟု ပြောလေရာ တောခေါင်းကြီးက ပါးစပ်အဟောင်း

သားနှင့်

“မင်းတို့ စိတ်မှန်သေးရဲ့လား၊ အဲဒီဘုရား ပျက်ကြီးမှာ သစ်တောဝန်ထောက်ဟောင်းကြီး ကျားဆွဲခံရတာ သိတယ်မဟုတ်လား၊ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်လောက်ကတောင် အလုပ်သိမ်းတာ နောက်ကျလို့ မြမောင်တို့အဖွဲ့ မှောင်ရီပျိုးချိန်းမှာ အဲဒီဘုရားပျက်ကြီးဘေးက ဖြတ်ပြီးပြန်ခဲ့တာ ဘယ်လိုကြုံတွေ့ခဲ့သလဲဆိုတာ မင်းမသိသေးဘူး ထင်တယ်၊ သူတို့ကို ဘုရားပျက်ထဲက အဖြူရိပ်ကြီး တစ်ခုထွက်ပြီးလိုက်လို့ ခွေးပြေး၊ ဝက်ပြေး၊ ပြေးခဲ့ ရတယ်တဲ့၊ အဲဒီအဖြူရိပ်ဆိုတာကလည်း အဖြူ ရောင် ဝတ်စုံကို အမြဲဝတ်တတ်တဲ့ သစ်တော ဝန်ထောက်ဟောင်းကြီးပဲလို့ ထင်နေကြတယ်”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ဘသော်က လက်ဖျောက်တီးပြီး

“ဒါဆိုရင် ပိုပြီးကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်ကို မစ္စတာအော်ဒင်ကလည်း အဲဒီဝန်ထောက်ဟောင်း

သရဲနဲ့တွေ့ပြီး စကားပြောချင်တာတဲ့ဗျ”

ဟု ပြောလေ၏။

မကြာမီ ထိုသတင်းကို အားလုံးသိရှိသွားကြ၏။ ထိုအခါ ဝန်ထောက်ကြီးက ဘသော်ကိုခေါ်ပြီး

“လူကလေးနဲ့ ကျုပ်မိတ်ဆွေကြီးတို့ကလည်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲ၊ ဘုရားပျက်ကြီးကို သွားကြ မှာကိုး၊ ဒါဆိုရင် ကျုပ်တို့ရဲ့ အငြင်းအခန့်ကိစ္စလည်း တစ်နည်းနည်းနဲ့ အဖြေထွက်လာမှာပဲ၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ လူကလေးက ကျုပ်မိတ်ဆွေကို သေသေ ချာချာ စောင့်ရှောက်စေချင်တယ်”

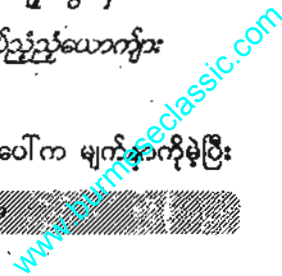
ဟု မှာလေ၏။

ဘသော်က ရယ်ကျဲကျဲနှင့်ရှိနေသော ရွှေပေါ်ကို တစ်ချက်

အကြည့်ပြီး

“ကျုပ်တို့မှာ ကိစ္စမပေါ်ရင်လည်း ဝန် ထောက်ကြီးတို့ စေခိုင်းတဲ့အတိုင်း ကျုပ်သွားမှာပါ၊ ကျုပ်က လေလုံးထွားတတ်တဲ့ ခပ်ညှည့်ယောက်ျား မျိုး မဟုတ်ပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ ရွှေပေါ်က မျက်နှာကိုမဲ့ပြီး

“ဘသော်... ဘုရားပျက်က သရဲတွေက
တော်တော်ဆိုးတယ်လို့ သတင်းကြီးနေတာကွ”
ဟု ဆိုလေရာ ဘသော်က

“သရဲဆိုတာ ဘယ်လောက်ပဲဆိုးဆိုး လူကို
မမိပါဘူးကွာ၊ သရဲက လူလို ကောက်ကျစ်ယုတ်မာ
တဲ့စိတ်လည်း ရှိမှာမဟုတ်ဘူး၊ မိန်းမလို မိန်းမရ
နောက်ကျောကို ခါးနှဲ့ထိုးတဲ့ကိစ္စမျိုးလည်း လုပ်မှာ
မဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။

ရွှေပေါ်လည်း နှုတ်ပိတ်သွား၏။ မကြာမီ သူဟို့ထဲ
မစွတာအော်ဒဝင်ရောက်ရှိလာ၏။ ၎င်းသည် ခရီးဝေးသွားမည့်
သူကဲ့သို့ ကျောပိုးအိတ်ကို လွယ်ပိုးထား၏။

ခါးတွင် ခြောက်လုံးပြူးကိုလည်း ချိတ်ထား၏။ တော
လိုက် ခါးမြောင်နှင့် အားကောင်းလှသော သုံးတောင့်ထိုးလက်နှိပ်
ခါတ်မီးလည်း ပါ၏။

အားလုံးက မစွတာအော်ဒဝင်ကိုကြည့်၍ ဩဘာပေးကာ

“တကယ့်ကို တိုက်ပွဲဝင်တော့မှ စစ်သား
တစ်ယောက်လိုပါပဲလား၊ ကျုပ်တို့ နောက်တစ်နေ့မှာ

ခင်ဗျားတို့ရဲ့အတွေ့အကြုံကို ကြားချင်ပါတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် သူတို့အားလုံး သန်းခေါင်ချိန်မတိုင်မီအထိ
စိုင်းခွဲပြီး ဘသော်နှင့် မျက်နှာဖြူကြီးတို့သည် ညောင်ကြပ်တော
ထက်သို့ ထွက်ခဲ့၏။

လမ်းတွင် မျက်နှာဖြူကြီးက သက်ပြင်းချကာ

“ကျုပ် လူကလေးကို ကြိုတင်ပြီး သတိ
မပေးမိဘူး၊ တကယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့ ဘုရားပျက်
ကြီးဆီကိုသွားမဲ့ကိစ္စကို ကျုပ်က လူသိမခံချင်
လို့ပါ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဘသော်က

“ဒီကိစ္စက တိုက်ဆိုင်သွားတယ်၊ ဝန်
ထောက်ကြီးတို့လူစုက ကျုပ်ကို သူတို့ရဲ့အငြင်း
အခန်ကြောင့် အဲဒီကိုလွှတ်ပို့ပြင်နေတာဗျ၊ ဒါကြောင့်
ကျုပ်တို့ကိစ္စကို ပြောလိုက်မိတာပါ”

ဟု ရှင်းပြလေရာ မျက်နှာဖြူကြီးက

“ကျုပ် လူကလေးကို အပြစ်မတင်ပါဘူး
လေ၊ ဒီည ဘုရားပျက်ကြီးမှာ တစ်ခုခုတော့ သိရ

www.burmeseclassic.com

မှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ လူကလေးကို ကျွပ် သတ်ပေးထား
ရဦးမယ်၊ အောက်တစ်နေ့ ဘုံဘဲကိုပြန်ရောက်ရင်
ကျွပ်တို့ အဲဒီမှာ ဘယ်လိုဘူးခြားမှုမျိုးမှ မကြုံခဲ့ပါ
ဘူးလို့ ပြောရမယ်၊ အဲဒါကိုတော့ သေသေချာချာ
မှတ်ထားပါ”

ဟု မှာလေတော့၏။

• လူလိမ် လူကောက်တစ်ယောက်ကို
ပြန်ပြီးလျှင်စားပစ်လိုက်ခြင်းဟာ
ကျေနပ်ပြီးရင်း ကျေနပ်နေရဦးမယ့်
ပျော်ရွှင်မှုတစ်ရပ်ပါပဲ။

ယွန်ဒီလာဖောင်(နီ)တိန်း

ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေနှင့် အချိန်အခါကပါ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်မှုကိုဖြစ်စေရန် လှုံ့ဆော်သလိုရှိ၏။

နက်ရှိုင်းသော တောအတွင်း၌ ဦးကောင်မွှားကောင် ကလေးများ၏ တကျီကျီအော်သံ၊ တစ်ချက်တစ်ချက် စူးစူးရှရှနှင့် ငှက်ဆိုးထိုးသံဟု အမည်ပေးထားသည့် ညဉ့်ငှက်တို့၏အသံမှအပ တိတ်ဆိတ်ခြင်းက မင်းမူနေ၏။

လကွယ်ညဖြစ်လေရာ ဟိတ်ဆိတ်ခြင်းနှင့်အတူ မှောင်မိုက်ခြင်းက ဖြစ်ပေါ်နေ၏။ သာဓန်ဆိုလျှင် ထိုအခြေအနေ၌ ကိုယ့်ခြေသံကိုပင် ကိုယ်ပြန်ပြီး ထိတ်လန့်နေမည်သာဖြစ်၏။

ဘသော်နှင့် မျက်နှာဖြူကြီးကမူ ဘာမျှကရုမထားဟန်နှင့် ခါးနှင့်လျှက်ရှိ၏။ လျှိုထဲသို့ရောက်လျှင် ဘသော်က ရှေ့မှဦးဆောင်ပြီး ခါးခက်ရုယမ်းကာ လမ်းထွင်သွားလာသလို မျက်နှာဖြူကြီးက အော်နှိပ်ခါတ်စီးဖြင့် လမ်းပြကာ ထက်ကြပ်ကျောလိုက်ပါလာ၏။

သူတို့သည် လျှိုထဲမှ ခက်ခက်ခဲခဲသွားလာပြီးလျှင် ဩမားလှသော သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင် ငြိမ်သက်နေသည့်အလားရှိသည့် ရွှံ့နွယ်ပိတ်ပေါင်းများစွာအုပ်နေသော ဘုရားပျက်ကြီးသို့ ရောက်လာခဲ့၏။

ထိုအခါ မျက်နှာဖြူကြီးက

“အရင်ဆုံး ကျွန်ုပ်တို့ မီးပုံတစ်ခုရှိရမယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဘသော်သည် အလျှင်အမြန် ထင်းကြောက်များရှာဖွေကာ မီးပုံပို၏။

သူသည် ထိုအချိန် သတိကြီးစွာထားနေ၏။ သရဲတစ္ဆေနှင့် ကျောကြုံမည်ထက် သားရဲတိရစ္ဆာန်များ၏ နှောင့်ယှက်ရန်ပြုမည်ကို ဖိုရိန်သောကြောင့်ဖြစ်၏။

ဘသော်၏မီးပုံမှာ မီးတောက်မီးလျှံများနှင့် ကောင်မွှားကောင်လေးများနေထိုင်ရာ မျက်နှာဖြူကြီး၏ ကျောချမ်းဖွယ်ရာ အသံက ထွက်ပေါ်လာ၏။

www.burmeseclassic.com

မျက်နှာဖြူကြီးသည် ဘုံရားပျက်ဆီသို့ မျက်နှာပူပြီး လက်နှစ်ဖက်အားထောင်၍

“ကျုပ်ရဲ့ ချစ်လှစွာသော မိတ်ဆွေကြီး မစ္စတာချာလ်တန်၊ သင်နဲ့တွေ့ဆုံဖို့ ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်လာပါပြီ၊ အော်ဒင်က ချာလ်တန်နဲ့ စကားတွေပြောရင်လှပါပြီ၊ သင်က ကျွန်ုပ်ကို ဆက်သွယ်နိုင်ခဲ့နည်း တစ်မျိုးမျိုးနဲ့ ဆက်သွယ်အမြင်ပါကယ် မစ္စတာချာလ်တန်”

ဟု အော်ဟစ်လေ၏။

အလည်းငယ်သူသာဆိုလျှင် ထိုနေရာတွင် သေဆုံးသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သော လူတစ်ယောက်အား ထိုအချိန်ချိန်၌ တွေ့ဆုံရန်မိတ်ဆီမှုကိုကြားကာ ထိတ်လန့်သွားမည် အမှန်ဖြစ်၏။

ဘသော်ကမူ တော်မလှုပ်ပျံ့ရင်း ထိုလူကြီး၏ အကြောက်အန္တိကင်းခဲ့မှုကို သဘောတူသွားပြီး

“ဒါဟာ ကျုပ်အတွက်တော့ အတွေ့အကြုံ တစ်ခုရတာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုအချိန်၌ ခေတီပျက်၏အပေါ်တည့်တည့်မှ ‘ဝနော’ ခေ

အသံထွက်ပေါ်ကာ သူတို့နှင့်မလှမ်းမကမ်းသို့ မည်းမည်းအရာတစ်ခု ချစ်သွားလာသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။

မီးပုံမှအလင်းရောင်ကောင်းစွာရရှိနေသော်လည်း မျက်နှာဖြူကြီးက ထိုအရာကို လက်နှိပ်ခါတ်မီးဖြင့် လှမ်း၍ထိုးကာ ကြည့်၍ နှိပ်၏။

ဘသော်လည်း ခါးကြားမှ ခါးမကို အသင့်ထုတ်၍ ဆုပ်ကိုင်ပြီးဖြစ်၏။

မီးအလင်းရောင်အောက်တွင် အမွှေးပွားပွားနှင့်တောကြောင်ကြောင်တောင်က ချုံပုတ်များကြားသို့ လျင်မြန်စွာတိုးဝင်ပျောက်သွားသည်ကိုသာ တွေ့ရ၏။ မျက်နှာဖြူကြီးက ဟက်ခနဲ နှိပ်၏။

“ကျုပ်အသံကြောင့် ဒီသတ္တဝါလန့်သွားပုံ ရတယ်”

ဟု ရေရွတ်လေ၏။ ထို့နောက်မျက်နှာဖြူကြီးက မီးပုံအနီး အောက်တုံးတစ်ခုတွင်ထိုင်ကာ ကျောပိုးအိတ်ကို ဖွင့်၍

“ဒီအချိန်မှာ ကျုပ်တို့အတွက် လုပ်စရာ တစ်ခုပဲရှိတယ်”

ဟုပြောပြီး အရက်ပုလင်းတစ်လုံးကိုထုတ်ယူ၏။ ထို့အပြင်

မျက်နှာဖြူကြီးသည် အရက်သောက်ရန် ဖန်ခွက်များ၊ အမြည်း အမြစ် အသားဗူးများကိုပါ ယူဆောင်လာ၏။ ဘသော်သည် ဘိုတ် တွင် အရက်သောက်လာသည်မှာ ယခုတိုင် ရီဝေဝေရှိနေသဖြင့် လေရာ

“ကျုပ် မသောက်တော့ဘူး။ အမှူးလွန်ပြီး သတ်လွတ်သွားရင် ဒီတော၊ ဒီတောင်ထဲမှာ အန္တရာယ်ရှိနိုင်တယ်”

ဟုမျက်နှာဖြူကြီးကိုပြောလိုက်၏။ မျက်နှာဖြူကြီးက မြေပြင်တွင် ခွက်များကို စီချပြီး ခေါင်းယမ်းကာ

“ဒီဝိုင်းမှာလူစည်သွားအောင် တစ်ခွက် လောက်တော့ သောက်စမ်းပါ။ ကျုပ်ရဲ့မိတ်ဆွေကို လည်း စိတ်ပြီးတိုက်ချင်လို့ပါ”

ဟုပြောကာ အရက်ခွက်ကို မြှောက်ပြီး

“မစ္စတာချာလ်တန်၊ ကျုပ်အရက်ဝိုင်းပြင်ပြီး စောင့်နေပါတယ်။ ကျုပ်တို့နဲ့ တစ်ပျော်တစ်ပါး သောက်ရအောင် လာနဲ့ပါဗျာ”

ဟုဖိတ်ခေါ်၏။ ဘသော်သည် ထိုအခါမှပင် မျက်နှာဖြူ ကြီးသည် အရက်ခွက်သုံးခွက်ထည့်ကာ ပြင်ဆင်ထားသည်ကို သတိ

ပြုမိ၏။ ထို့ကြောင့် သူလည်း မငြင်းတော့ဘဲ ဖန်ခွက်ကိုကောက် တိုင်လိုက်၏။ မျက်နှာဖြူကြီးကလည်း ခွက်ကိုမြှောက်ပြီး ဘသော် နှစ်ခွက်နှင့်ထိကာ

“နိုးယားစ် လူလေး”

ဟုဆိုလေ၏။

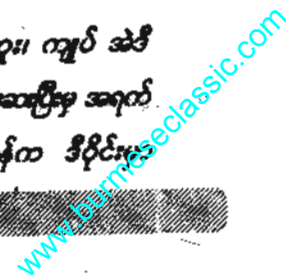
ထိုစဉ် မြေပြင်ရှိ မစ္စတာချာလ်တန်အတွက် ရည်ရွယ်ထား သော အရက်ခွက်မှာ ဓညသည့်အရာနှင့်မျှ ထိခိုက်မိခြင်းမရှိဘဲ အလိုအလျောက် ခွပ်ခဲ ကွဲအက်သွားသည်ကို ထူးဆန်းစွာတွေ့ လိုက်ရတော့၏။

ဘသော်သည် မျက်လုံးကို ပွတ်သပ်ကြည့်ပြီး

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ခွက်က ခင်ဗျားအိတ် ထဲမှာထည့်ပြီး သွားလာနေတုန်း ထိခိုက်မိလာ သလား မသိဘူး”

ဟုပြောလေရာ မျက်နှာဖြူကြီး၏ မျက်လုံးအနက်က ဖျတ်ခဲ တောက်ပါပြီး

“နိုး နိုး... လုံးဝမဟုတ်ဘူး။ ကျုပ် အဲဒီ ဖန်ခွက်တွေကို သေသေချာချာ စစ်ဆေးပြီးမှ အရက် ထည့်ခဲ့တာပဲ။ ဒါဟာ ချာလ်တန်က ဒီဝိုင်းမှာ

သူ့ရောက်နေပြီဆိုတာ အချက်ပြလိုက်တာပဲ”

ဟုအဖြေပေးလေ၏။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ ကြောက်ရွံ့ခြင်းကင်းသော ဘသော်၏ကျောထဲတွင် စိန်ခဲနဲပြစ်သွားမိ၏။ သူသည် တစ္ဆေသရဲများ၊ မိမိအနီး၌ရောက်ရှိနေလျှင် အလိုအလျောက် ကြွက်သီးများ ထလာတတ်သည်ဟု လူကြီးသူမများ၏ ပြောသံကို ကြားခဲ့ဖူး၏။

ယခုလည်း မျက်နှာဖြူကြီး ပြောသည့်အတိုင်း မစ္စတာ ချာလ်တန်သည် တကယ်ပင် အချက်ပြနေပြီလားမသိချေ။ မျက်နှာဖြူကြီးမှာမူ သူ့အထင်နှင့်သူ၊ ဖျော်ရွှင်သွားပုံရ၏။ သူသည် ဒေရက်ဇွတ်ကိုမော့ပြီး အသားဖူးကို စီးပုံနှင့်အဝူပေးကာ

“ဒီနေရာမှာပဲ လူကလေးတို့၊ တစ်ချိန်က မစ္စတာချာလ်တန်ရဲ့ရုပ်အလောင်းကိုတွေ့ခဲ့ရတာ မဟုတ်လား၊ အဲဒီတုန်းက သေဆုံးနေတဲ့ သူ့ရဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်ကို မှတ်မိသမျှ ပြောစမ်းပါ”

ဟုမေးမြန်း၏။ ဘသော်က ခေါင်းညိတ်ပြီး

“အဲဒီပုံသဏ္ဍာန်က အခုတွေးမိရင် အခုပေါ်လွင်လာအောင် မျက်စိထဲခွဲနေတာပေါ့ဗျာ၊ တကယ့်ကို ကျားကုတ်သွားတဲ့ဒဏ်ရာက ရုပ်ပွက်

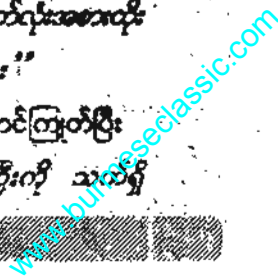
ဆင်းပျက်ပါပဲ၊ အတွေးခြားဆုံးက မျက်လုံးနှစ်လုံးစလုံး သွေးချင်းချင်းချိပြီး ဟောက်ဟက်ကြီးဖြစ်နေတာပဲဗျ”

ဟုပြောလိုက်ရာ မျက်နှာဖြူကြီးက လက်ကာရှုတ်ကားကာ

“ဒီလောက်ဆိုရင်ရပါပြီ၊ ကျုပ်ဆိုလိုချင်တာလည်း အဲဒါပါပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ချာလ်တန်ဟာ အကြွေးဆပ်လိုက်ရတာပဲ၊ သူဟာ မျက်လုံးတစ်လုံးကို ယူဆောင်ဆန်ပြုမိတဲ့အတွက် ကျန်တဲ့ မျက်လုံးတစ်လုံးကို ပြန်ပြီးပေးဆပ်လိုက်ရတာပဲ၊ ချာလ်တန်မှာ ဘယ်သူမှမသိတဲ့ လျှို့ဝှက်မျက်ကတော့ သူဟာ ထိခိုက်ဒဏ်ရာတစ်ခုကြောင့် မျက်လုံးတစ်လုံးကွယ်ခဲ့လို့ အဲဒီမျက်လုံးအစား ကျောက်မျက်လုံးတစ်ခု အစားထိုး တပ်ဆင်ထားခဲ့တာပဲ၊ အဲဒီကျောက်မျက်လုံးဟာ မျက်လုံးအစစ်မှ မခြား တူအောင် ပြုလုပ်ထားလို့ မျက်လုံးအစားထိုးထားမှန်း ဘယ်သူမှ မသိခဲ့ကြဘူး”

ဟုဆိုလေ၏။ ဘသော်ကမျက်မှောင်ကြွတ်ပြီး

“ကျုပ်ဟာ ဝန်ထောက်ကြီးကို သေသိရှိ

ထင်ရှားမဖြစ်ခဲ့ဘူးလေမှ မျက်လုံးတစ်လုံးပျက်စေ
တယ်လို့ ပြောသံလည်း ကြားမိပါဘူး”

ဟုပြောဆိုလေရာ မျက်နှာဖြူကြီးက

“ဈာန်တန်ခိုးမျက်လုံးကိစ္စကို သူ့ရဲ့ခန်း
စင်သီယာက လွှဲပြီး သိတဲ့သူဆိုတာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ
ကျွန်ုပ်အပါအဝင် သုံးဦးပဲရှိတယ်။ စင်သီယာနဲ့ ကျွန်
အပြင် သိရှိတဲ့အခြားတစ်ယောက်ကတော့ ကျောက်
မျက်လုံးရဲ့နှလုံးပိုင်ရှင်ပဲ”

ဟုပြောပြန်၏။

ဘသော်၏မိတ်ဆင်စားမှုက အထွတ်အထိပ်သို့ရောက်ရှိနေ
ပြီဖြစ်၏။ ဘသော်သည် မီးပုံကို အလယ်ထွင်ထားပြီး မျက်နှာဖြူကြီး
နှင့် မျက်နှာရင်းဆိုင်ထိုင်လျက်ရှိ၏။

ထိုအခါ မျက်နှာဖြူကြီး၏ ကောင်းကို နားစွင့်နေရင်း တော
စပ်တစ်ခုခုမှ အဖြူရောင်အရိပ်တစ်ခုက လျှင်မြန်စွာရွေ့လျားသွား
သည်ကို မျက်စိခွေလိုက်ရ၏။

သူ၏မျက်လုံးအနံ့က ဖြူးကျယ်သွား၏။ သူသည်
ထိုအရိပ်ကို ကောင်းစွာတွေ့လိုက်ရပြီး လူတစ်ယောက်ဖြစ်မှန်းလည်း
သတိပြုမိလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် ဘသော်က ထိုနေရာသို့လက်ညှိုး

ဆန်ပြီး

“လူဗျို့၊ တောထဲကိုပြေးဝင်ပြီးပျောက်သွား
တယ်။ အဖြူရောင်ဝတ်နံ့ကိုဝတ်ထားတယ်”

ဟု မျက်နှာဖြူကြီးကိုပြောလိုက်၏။ မစ္စတာအော်ဖလင်က
မျက်မှောင်ကြွတ်ပြီး

“သေရာရဲ့လားလူလေး။ ဒါဆိုရင် မစ္စတာ
ဈာန်တန်ခိုး ပိညာဉ်များ ဖြစ်နေမလား”

ဟုရေခွတ်၏။

ဘသော်က ထိုနေရာသို့စူးစိုက်ကြည့်ပြီး

“မသိဘူးဗျ၊ အဖြူရောင်လူရိပ်ကိုတော့
ကျွန်ုပ်သေသေ ဈာန်တန်ခိုးလိုက်တာပဲ”

ဟုအဖြေပေးလိုက်စဉ် ဇေတီပျက်၏ရောက်ဘက်မှလည်း
ကောင်း၊ တောထုတ်အတွင်းမှလည်းကောင်း သူတို့၏ပတ်ပတ်သည်
အမှောင်ရိပ်များမှ တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဖြိုခွဲပြီး ကျွန်ုပ်လောင်သော
ရယ်မောသံများက ရောက်ချားရွယ်ရာ ထွက်ခေါ်လာတော့၏။

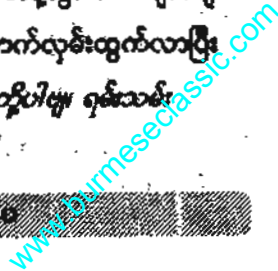
● နားလည်ပိုင်းခြား သိမြင်တတ်တဲ့
 မိတ်ခါတ်အင်အားဟာ
 အပျော်ကျူးတတ်တဲ့မိတ်ကို
 မောင်းထုတ်ပစ်တတ်တယ်။
 လိလိနာပိုဒါဝင်ချီ

ကြောက်မက်စွယ်ရယ်မောသံများကြောင့် ဘသော်နှင့်
 မျက်နှာဖြူကြီးသည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားကြ၏။

ရုတ်ခြည်းပင် မျက်နှာဖြူကြီးက ခြောက်လုံးပြူးကိုထုတ်
 ပြီး မိုးပေါ်သို့ထောင်က ခိုင်းခနဲပစ်ခတ်လိုက်၏။ သောနတ်သံလွှက်
 ပေါ်လာလျှင် ရယ်မောသံများ တိခနဲရပ်တန့်သွား၏။ မျက်ချင်း
 ပင် သစ်တောအုပ်အတွင်းမှ လူတစ်ယောက်လှမ်းထွက်လာပြီး

“ဓမ္မတာအော်ဒင် ကျုပ်တို့ပါဖျား ရုန်းသမ်း

ပြီးသောနတ်နဲ့ ပစ်လိုက်ပါနဲ့”

၆၆ • မင်းသွေးသမ္မာ

ဟု ရွှေပေါ်၏အသံထွက်ပေါ်လာ၏။ ဘသော်သည် ထို အခါမှစ၍ ဧကဇာက လှစ်နေပျောက်ကွယ်သွားသော အဖြူရိပ် မှာ ရွှေပေါ်ဖြစ်မှန်းသိလိုက်ရ၏။

ထို့အတူ သစ်တောဝန်ထောက်ကြီးနှင့် တောခေါင်းကြီး အပါအဝင် ဧည့်သည်များ၊ သစ်တောဝန်ထမ်းများ၊ စုစုပေါင်း (၁၀) ယောက်ခန့်ရှိမည့်လူစုသည် အမှောင်ရိပ်ကွယ်များမှ အလှူ လှူထွက်လာကြ၏။

ဝန်ထောက်ကြီးက ပြုံးပြီးပြီးလုပ်ပြီးလက်ထောင်ပြကာ

“ဓမ္မတာအော်ဒင်၊ ကျွန်တို့က ခင်ဗွားတို့ နှစ်ယောက်ကို ဘာမဟုတ်တဲ့ အငြင်းအခန့်ကိစ္စ လေးနဲ့ ဒီလို သွားဖို့တိုက်တွန်းမိသလို ဖြစ်သွား တယ်မဟုတ်လား။ တကယ်ဆိုရင် ဒီကိစ္စကြောင့် ခင်ဗွားတို့ အန္တရာယ်တစ်ခုခုကြုံတွေ့ရရင် ကျွန် တို့နောက်လည်း မကင်းဘူးဆိုပြီး အားလုံးတိုင်ပင်ပြီး လိုက်လာကြတာပါဗျာ။ ခင်ဗွားတို့လိုလည်း အပျော် သဘောနဲ့ နောက်ပြောင်ရအောင်လည်း ပါတာ ပေါ့၊ ဟားဟားဟား...”

ဟုရယ်ဖောပြောကာဆို၏။ ဓမ္မတာအော်ဒင်ဟူသော

ဇာတ်စကားပြောကြားရုံမျှသာမှာ ခသိမသာရုံမဲ့သွားပြီး ဘသော်ထို လေသံတီးတီးနှင့်

“လူကလေး ဒီလူ့စွပ်တွေကြောင့် ကျွန်တို့ အစီအစဉ်တော့ မှက်ပြီ”

ဟုညည်းတွားလေတော့၏။ ထို့နောက် မျက်နှာဖြူကြီး သည် နောက်ထပ်ရောက်လာသောလူစုနှင့်အတူ မီးဝှံနဘေးတွင် အရက်ဝိုင်းဖွဲ့ရပြန်၏။

သစ်တောဝန်ထောက်ကြီးတို့တွင် စားသောက်စရာမရှိကွာ အနံ့အလင်ပါလာသည်မဟုတ်ပါလား။

ဘသော်မှာမူ ထိုဝိုင်းနှင့်မလှမ်းမကမ်းရှိ သစ်တုတ်တို့ကြီး တွင်ထိုင်ကာ လက်ရွှင်နေလေ၏။

သူတို့သည် ထိုနေရာတွင် နံနက်အရုဏ်တက်သည်အထိ ပျော်ပါးသောက်စားကြ၏။ ဧည့်သူမျှ မချည်းကပ်ပုံသော ဘုရား ပျက်ကြီးနဘေးတွင် သူတို့အတွက် တစ်ညလုံး ဝိုင်းဖွဲ့နေခဲ့ခြင်းကို လည်း ဝတ်လှူနေကြဟန်တူ၏။

နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်လျှင် ဘသော်သည် အိမ်ကိုစေတူ မှု ပြန်ပြီး အနားမလှူနိုင်ဘဲ အလုပ်ခွင်သို့ဝင်ရပြန်၏။ ထိုအခါ ဘုရားပျက်ကြီးနဘေးတွင် ဝိုင်းဖွဲ့ခဲ့သူအားလုံး ပျားများသွားများမှာ

ကြွ၏။ ဝမ်းလျှောဝမ်းပျက်ဖြစ်သူက ဖြစ်ကြသည့်သတင်းကိုကြားရ၏။ သစ်တောဝန်ထောက်ကြီးသည်ပင် ငှက်ဖျားရောဂါ ရုတ်တရက် ခြံ့ထပြီး အားလုံးကို လှည်းများဖြင့်အားခြင်းပင် မြို့ရှိဆေးရုံသို့ပို့ရ၏။

ဘသော်သည် ထိုသူများ၏အဖြစ်ကြောင့် စိတ်ထဲတွင် ထူးဆန်းသလိုခံစားမိပြီး

“ဒီလူတွေ ဘုရားပျက်ကြီးသေးမှာ စကားတွေ မဆင်မခြင်ပြောပြီး အရက်ပိုင်းပွဲခံလို့ ဒီလိုဖြစ်တာများလား။ ရိုးရိုးသာမန်ဖြစ်တာလား”

ဟုခေခွဲရခက်နေလေ၏။

ထိုလူစုထဲတွင် ရွှေပေါ်နှင့် မစ္စတာအော်ဒင်မှာ တစ်ညလုံးအကြိမ်များစွာဝမ်းလျှောခဲ့ကြသည်ဟု သိရ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ဘသော်သည် မျက်နှာဖြူကြီးနှင့်မမတွေ့ရတော့ချေ။ သို့သော် မျက်နှာဖြူကြီး ပြောပြခဲ့သော ထူးဆန်းဖွယ်ရာကျောက်မျက်လုံးအကြောင်းကိုမူ မကြာခဏသတိရနေမိ၏။

ညှော်သည်များအားလုံး မြို့တွင်ဆေးကုသမှု ခံယူပြီး နေရပ်သို့ပြန်သွားကြခြင်းဖြစ်၏။ ရွှေပေါ်သည်လည်း (၃)ရက်ခန့်ကြာလျှင် ဆေးရုံမှပြန်ရောက်လာသည်ကိုတွေ့ရ၏။

ဤသို့ဖြင့် တစ်နေ့တွင် ဘသော်သည် အလုပ်သိမ်းပြီး ဧည့်သည်အဖြစ်လမ်း၌ မြင်းစီးလာသောရွှေပေါ်နှင့်ဆုံလေ၏။ ထိုအခါ ရွှေပေါ်က မြင်းကိုတုံ့ခနဲရပ်တန့်ပြီး

“ဘသော် မင်းဖို့ငါ စကားပြောစရာ ရှိတယ်”

ဟုဆိုလေ၏။ ဘသော်က ခြေလှမ်းမပျက်ဘဲ

“မင်းဖို့စကားပြောစရာ အကြောင်းဘာမှ မရှိဘူး”

ဟုပြောလေရာ ရွှေပေါ်က မြင်းကိုလှည့်ပြီး နောက်မှ ထိုက်လံကာ

“ဒီမှာ ဘသော်၊ မင်းဖို့ငါဟာ ငယ်စဉ်က တည်ကာ တတ်နိုင်ရင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အမှုန့်ချေပစ်ချင်လောက်အောင် မုန်းတီးနေကြတယ်ဆိုတာ နှစ်ယောက်လုံးမှားလည်ထားတယ် မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ခါတော့ မင်းဖို့အရာကတဟာ ငါ့လက်ထဲမှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ မြဲမြံမှတ်ထားစမ်း”

ဟုဟိန်းပောက်သံနှင့်ဆိုလေရာ ဘသော်က စောင်းနဲ့

ပင် ကြည့်တဲ့ ခရီးဆက်ရင်း

“မင်းဆီက ဒီလိုကောင်းမျိုး အကြိမ်ပေါင်း
များစွာ ကြားခဲ့ပြီပြီ၊ ငါ့အတွက်တော့ မင်းရဲ့
မြိမ်းမြောက်မှုက အရာမဝင်တော့ဘူး”

ဟုပြောလိုက်၏။

ရွှေပေါ်က မြင်းကိုအသားကျွေးစားရင်း ဟက်ခေ့ရယ်၍

“ကောင်းပြီလေ၊ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့၊
မင်းသိထားအောင် တစ်ခုတော့ပြောလိုက်မယ်၊
လွန်ခဲ့တဲ့ရက်က ဘိုတဲကို အလည်အပတ်လာ
သွားတဲ့ မစ္စတာအော်ဒင် မင်းကိုဘာတွေပြော
ခဲ့သလဲဆိုတာ ငါသိရင်တယ်၊ မင်းသိထားတာတွေ
အားလုံး ငါ့ကို မမြင်မရွံ့ပြောပြမယ်ဆိုရင် ငါ
ဘက်ကလည်း မင်းကိုကာကွယ်ပေးမယ်လို့
ဆိုပြတ်ထားတယ်”

ဟုဆိုလေ၏။

ဘသော်က စိတ်ရှုပ်ထွေးဟန်နှင့်ရပ်တန့်ပြီး ရွှေပေါ်ကို

ဖူးနိုက်ကြည့်ကာ

“ဟေ့ကောင် မင်းပြောတာတွေ ငါတစ်ခုမှ

မှားမလည်ဘူး၊ အဲဒီအထိပွယ်မရှိတဲ့ စကားမျိုးတွေ
ငါ့နောက်လိုက်ပြောနေမယ်ဆိုရင် မင်းရဲ့ငါ တစ်ပွဲ
တစ်လမ်းတော့တွေ့ရလိမ့်မယ်”

ဟုကြိမ်းဝါးလေရာ ရွှေပေါ်ကလက်ကာပြု၍

“သိပ်ပြီး ဒေါသမကြီးပါနဲ့ဘသော်၊ မစ္စတာ
အော်ဒင်ဟာ ဘယ်လိုလူမျိုးလဲဆိုတာ မင်း သိရဲ့
လား၊ အင်္ဂလိပ်အစိုးရက သင်္ကာမကင်းဖြစ်ပြီး
စောင့်ကြည့်ခံနေရတဲ့ လူတွေထဲမှာ ပါတယ်ကွ၊
သူဟာ ပရဆေးပင်တွေကို လှေလာဖို့ အကြောင်း
ပြုပြီး မြန်မာပြည် တစ်ဝန်းလုံး သွားလာခဲ့တယ်ကွ၊
ဘာကြောင့် အဲဒီလို သွားလာခဲ့သလဲဆိုတာ
အင်္ဂလိပ်အစိုးရက အခုတော်ထုတ်နိုင်ပြီ၊ ပြီးတော့
ငါတို့ ဆေးရုံတက်နေရတဲ့ရက်မှာပဲ မင်းရဲ့စိတ်ဆွေ
ကြီး မစ္စတာအော်ဒင်ကို အထူးစုံထောက်တွေ
လာပြီး ဖမ်းဆီးသွားတယ်ဆိုတာ မင်းသိရဲ့လား၊
အဲဒီကိစ္စကို ဟိုးလေးတကြော်ကြော်ဖြစ်မှာစိုးလို့
သစ်တောဝန်ထောက်ကြီးက အားလုံးကို နှုတ်ပိတ်
ထားခိုင်းခဲ့တယ်၊ အခုရက်ပိုင်း ငါကလည်း ကိုယ့်

www.burmeseclassic.com

ရည်း ကိုယ့်တံခွန် ခြွေကအဆက်အသွယ်တွေဆိုမှာ
စုံစမ်းကြည့်တော့ မမှတောအော်ဒဝင်ကို မမ်းဆီး
သွားတဲ့ အထူးနဲ့ထောက်တွေဟာ ကလကတ္တားက
တိုက်ရိုက်လာခဲ့တာလို့သိရတယ်။ အခုအချိန်ဆိုရင်
သူဟာ ကလကတ္တားမှာရှိတဲ့ အကူဦးစခန်း တစ်ခု
ခုမှာ ရောက်နေလောက်ရောပေါ့”

ဟုပြောပြန်၏။

ဘသော်သည် မျက်ခင်းပင် မျက်နှာဖြူကြီး၏ ထူးဆန်း
သော စိတ်သဘောထားနှင့် အပြုအမူများကို အမှတ်ရမိ၏။

သို့သော် ရွှေပေါ်၏စကားကိုလည်း လုံးလုံးကြီးမယ့်ကြည့်
လေရာ

“မင်းပြောမည်တာ အဲဒါပဲဆိုရင်တော့ မင်း
စကားကိုရင်လိုက်ပေတော့၊ မင်းဆက်လိုက်လာပေ
ဆိုရင် ငါ့ကိုအစိုးမဆိုနဲ့”

ဟုပြတ်ပြတ်သားသားပြောလိုက်တော့၏။

သူသည် ပြောပြီးလျှင် ခါးကြားမှ ဓားရိုးသို့လက်တင်ကာ
မြေလှမ်းကြွကြွဖြင့် ထွက်ခွာခဲ့၏။ ရွှေပေါ်သည် ဆက်လက်လိုက်
ပါလာခြင်းမရှိသော်လည်း မျောက်မှအော်ဟစ်ပြီး

“ဘသော် မင်းသတိထားနေပေတော့၊
ဘိုတံတ ဓားသောက်ပွဲမှာ မင်းနဲ့မမှတောအော်ဒဝင်
ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်တွေလို အချိန်တိုအတွင်းမှာ
ရင်းနှီးသွားတာ အားလုံးတ အံ့ဩနေကြတယ်ကွ၊
ပြီးတော့ မမှတောအော်ဒဝင်ဟာ အင်္ဂလိပ်အစိုးရရဲ့
ရန်သူနိုင်ငံတစ်နိုင်ငံပေါင်းခုနစ်ခုနဲ့ စိုင်တစ်ယောက်
ဆိုတာ မင်းကိုအသိပေးလိုက်မယ်။ စပိုင် တစ်
ယောက်နဲ့ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ပြီး တိတ်တဆိတ်
လူရှင်းတဲ့ ဘုရားပျက်လိုနေရာမျိုးမှာ တွေ့ဆုံကြ
တယ်လို့ အင်္ဂလိပ်အစိုးရသိသွားရင် ဘယ်လိုဖြစ်
မလဲဆိုတာ မင်းရဲ့ ဦးနှောက်သေးသေးလေးနဲ့
စဉ်းစားကြည့်ပေတော့ဟေ့”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါမှပင် ဘသော်သည် တုံ့ခနဲရပ်တန့်သွား၏။
ရွှေပေါ်ကမူ မြင်းကိုနှင်ပြီး အဝေးသို့ထွက်သွားပြီဖြစ်၏။ မကြာမီ
အသော်မှာ မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ အိမ်သို့
ပြန်ရောက်လာ၏။ မြေချစ်က စိုးရိမ်ဟန်နှင့်သီး၍

“ကိုဘသော်၊ ရှင် တစ်ခုခုဖြစ်လာပြီထင်

၈၄ ● မင်းလွှာသစ္စာ

တယ်၊ သစ်တောထဲမှာ ဘယ်သူ့နဲ့ရန်ဖြစ်လာ
သလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဘသော်က ကွပ်ပျစ်တွင် ဝန်းခံထိုင်
ချပြီး အကြိတ်ကာ

“ရွှေပေါ်ပေါ့ မြကလေးရယ်၊ ဒီကောင်ဟာ
ငါ့ရင်ထဲမှာ စိုက်ဝင်နေတဲ့ ဆူးတစ်ချောင်းပဲ၊
ဒီကောင်ကို လူ့လောကကြီးထဲက မောင်းထုတ်ချင်
နေပြီ”

ဟုပြောကာ အဖြစ်အပျက်ကို အစအဆုံးရှင်းပြလို
လေ၏။ မမြချစ်သည် မျက်လုံးကလေးအပိုင်းသားနှင့်အားထောက်
ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့်ဖိကာ

“ရှင်နဲ့ ဟိုမျက်နှာဖြူကြီးက ကိုယ့်
အကြောင်းနဲ့ကိုယ် မထင်မှတ်ဘဲ ရင်းနှီးသွားခဲ့ကြ
တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မျက်နှာဖြူကြီးဟာ ဘာကယ်ပဲ
စဉ်တစ်ယောက်ဆိုရင် အဲဒီအချက်ကို အခွင့်
ကောင်းယူပြီး ကိုရွှေပေါ်က ရှင်ကိုချောက်တွန်း
မှာပေါ့”

ဟုဆိုလေ၏။ ဘသော်က ခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ့မှာ ဟောဒီက မြကလေး
ရယ်၊ သမီးလေးရယ်သာ သံယောဇဉ်တွေမရှိရင်
ရွှေပေါ်ကို သတ်မိမှာအမှန်ပဲ”

ဟုပြောလေ၏။ မမြချစ်သည် ဘသော်နှင့်ရွှေပေါ်၏
မျက်နှာကို ကောင်းစွာစူးစူးလေ့လာ၏။ ၎င်းတို့သည် ငယ်စဉ်ကတည်းက
နှစ်ဘက်မိဘတို့ မသင့်မတင့်ဖြစ်ခြင်းမှ အမုန်းမီးပွားခဲ့၏။

ရွှေပေါ်၏အတိုး သူကြီးမင်းက ဘသော်၏ဖခင်ကို ဓားပြမှု
အစ်ခုတွင် ပါဝင်သည်ဟု အထင်မှားကာ ဖမ်းဆီးခဲ့ဖူး၏။ နောင်
တွင် အပြစ်မှန်ပေါ်ပေါက်ခဲ့လေရာ အပြစ်မရှိကြောင်း ထင်ရှားသော်
အည်း သဘော၏ဖခင်က စိတ်လိုက်မာန်ပါဖြင့် သူကြီးမင်းကို
ထွှန်ထုတ်ပေးခဲ့ဖူး၏။

ကံကောင်းထောက်မသဖြင့် သူကြီးမင်းမှာ သေကံ
မရောက်ခဲ့သော်လည်း ပါးပြင်တွင် သေရာပါအမာရွတ်ကြီးတစ်ခု
ထွန်းရစ်ခဲ့၏။ ဘသော်၏ဖခင်မှာ ဓားပြမှုဖြင့် အဖမ်းမခံရသော်
အည်း သူကြီးမင်းအား ရန်ပြုမှုဖြင့် ထောင်ဒဏ်(၃)နှစ် အပြစ်ပေး
ခဲ့ရ၏။

၎င်းသည် ထောင်မှ လွတ်ရက်မစေမီပင် ချောင်းဆိုးသွေး
ပါရောဂါဖြင့် အသက်ဆုံးခဲ့၏။

ဘသော်သည် သူကြီးမင်းကြောင့် ဖခင်တစ်ယောက်လုံး ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်ကို အရွယ်မတိုင်သေးသော်လည်း ကောင်းစွာမှတ်မိနေခဲ့၏။

မိခင်မှာလည်း ဘသော်ကို ဆင်းရဲချို့တဲ့စွာ ရှာဖွေကျွေးမွေးခဲ့ရ၏။ သဘော်သည် ရိုးသားအေးဆေးသော လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း သူကြီးမင်းမိသားစုနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် သည်းခံစိတ်ထား၍မရချေ။

အဆိုရွေးဆုံးက သူကြီးသားပီပီ ထောင့်မကျိုးသော ရွှေပေါ်နှင့် မကြာခဏထိပ်တိုက်တွေ့ပြီး ရန်ပွဲများဖြစ်ပွားခဲ့၏။

ဘစ်ခါတစ်ရံတွင် ဘသော်က ရွှေပေါ်ကို အနိုင်ရသည်ရှိသလို၊ မရှုမလှ ခံခဲ့ရသည်လည်းရှိ၏။

ရွာဦးကျောင်းတွင် စာလိုက်စဉ်အရွယ်ကတည်းက တစောင်းစေးနှင့်မျက်ချောဖြစ်ခဲ့ရာ အရွယ်ရောက်လျှင် တစ်ဘက်ရွာမှ မြို့သူပင် အဖွဲ့ပေးရလောက်အောင် ချောမောလှပသော အမျိုးချောကလေး မမြေချစ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ရင်ဆိုင်တွေ့ကြုံရ၏။

ရွှေပေါ်သည် မမြေချစ်ကို အရူးအမူးနွဲ့လမ်းပြီး လူကြီးစုံရာနှင့် သွားရောက်တောင်းရမ်းခဲ့ဖူး၏။ မမြေချစ်၏ဖခင်မှာ ဘသော်တို့လိုပင် ဆင်းရဲသော်လည်း ရိုးသားဖြောင့်မတ်သူသာဖြစ်၏။

ဖခင်ကဲ့သို့ စိတ်သဘောရှိသော မမြေချစ်ကလည်း အသွင်မပြုပြီး သူမကို ချစ်ရေးဆိုထားသည့် ဘသော်ကိုသာ ရွေးချယ်ခဲ့၏။

ရည်းစားလူလှ အုန်းကညဲခတ်ဆိုသည့်အတိုင်း ရွှေပေါ်၏ အငြိုးအကေးက ပို၍ပြင်းထန်လာသလို သူ့အပေါ်တွင်ထားသည့် ဘသော်၏အမှန်းမီးက ပို၍တောက်လောင်ဆဲသာဖြစ်၏။

www.burmeseclassic.com

- လှူဦးနှုန်းပဲ စဉ်းစားတွေးခေါ်တတ်ပြီး
စကားတွေပဲ ပြောနေတတ်တဲ့
လူတွေက ပိုများတယ်။

မွန်တက်(စ်)ကျား

ဘသော်သည် ရွှေပေါ်၏ခြိမ်းခြောက်မှုကို မတုန်လှုပ်သော်
အည်း စိတ်ထဲတွင် ခနိုးစရာနှင့် ရှိနေခဲ့၏။

တစ်လခန့်ကြာမြင့်လာသည်အထိ မည်သို့သောထူးခြားမှုမှ
ဖြစ်ပေါ်မလာခဲ့ရာ ဘသော်သည် ထိုအကြောင်းကို နေ့ပျောက်လှ
ဇာတ် ဖြစ်သွား၏။

ရွှေပေါ်က သူ့ကို ဒုက္ခပေးရန် မည်သို့အတွက်ဆင်လေ
အည်မသိ။ ဘသော်အတွက်မူ အလုပ်ခွင်မှပြန်လာတိုင်း တီတီ
ဇာတာ စကားပြောတတ်ချေပြီဖြစ်သော သမီးငယ် မမြနွယ်လေးနှင့်
ဖြူတလေးတို့ကိုတွေ့ရလျှင် ရင်ထဲတွင် နှစ်သာမှုအပြည့်ရှိနေလေ
ဇာတု၏။

မိုးများသံသံမဲမဲရွာလွန်းသော တစ်ညတွင် ဘသော်၏တံ
ကလေးသို့ မထင်မှတ်ဘဲ ဧည့်သည်တစ်ဦးရောက်ရှိလာ၏။

ထိုဧည့်သည်နှင့်အတူ ဘသော်၏ဘဝအတွက် မထင်မှတ်
သော အပြောင်းအလဲများလည်း တစ်ပါတည်းပူဆောင်လာလေ
၏။ ထိုအချိန်၌ဘသော်သည် အိပ်စက်နေပြီဖြစ်၏။

ပြင်းထန်စွာရွာလွန်းသော မိုးဒဏ်ကြောင့် သူ၏တံကလေး
မှာ လွင့်စင်သွားမတတ် တသိမ့်သိမ့်ရှိနေစဉ် အိမ်ရှေ့မှ ဘုန်းခေ
ကျယ်လောင်သောအသံက ထွက်ပေါ်လာ၏။

ဘသော်သည် အအိပ်စက်သူဖြစ်သောကြောင့် ချက်ချင်း
ပင် နိုးထလာ၏။ ထို့အတူ မမြေ့ချစ်ကလည်း

“ကိုတံသော်၊ အိမ်ရှေ့က ဘယ်လဲမသိဘူး။
ကွပ်ပွန်ပေါ်ကို တစ်ခုခုပြုတ်ကျတဲ့အသံပါ။ သစ်
ကိုင်းတွေ ဘာတွေများ ကျိုးကျသလား မသိဘူး။
အနီးမှာလည်း သစ်ပင်မှမရှိတာ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဘသော်က မမြေ့ချစ်ကို

“နားထောင်စမ်း ဖြုတ်လေး၊ ညည်းသံ
လိုလိုလည်း ကြားရတယ်”

ဟု ဆိုလိုက်၏။

ကွပ်ပွန်နှင့် သူတို့အိပ်စက်ရာမှာ ထရံတစ်ခုရပ်သာခြားလေ
ရာ အနုပင် တစ်စုံတစ်ယောက်၏ညည်းညူသံကို ကြားလိုက်ရ၏။

ဘသော်က လျှင်မြန်စွာထပြီး ရေနံဆီမီးအိမ်ကိုထွန်းညှိကာ
ခေါင်းရင်းထရံတွင်ထိုးထားသော ခါးကိုဆွဲပြီး

“ငါ သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
သမီးကလေး မနိုးအောင် ကစုစိုက်ပါ”

ဟု မှာလေရာ မမြေ့ချစ်က မိုးရိမ်ဟန်နှင့်

“ဖြစ်ပါ့မလားရှင်၊ ဘာမှန်းမသိ၊ ညာမှန်း
မသိနဲ့၊ ပြန်အိပ်ပါလားရှင်၊ မနက်လင်းတော့
အဖြေပေါ်မှာပေါ့”

ဟု တားလေ၏။ ဘသော်က ခေါင်းယမ်းပြီး

“ဒီလိုနေလို့ ဘယ်ရမလဲ၊ ငါ့အိမ်ရှေ့မှာ
လာပြီးညည်းတဲ့လူက လူဆိုးသူမိုး ဖြစ်နေရင်
ဘယ်လိုလုပ်ပါ့မလဲ”

ဟု ပြောကာ တဲတဲခါးကိုခွင့်လေ၏။

ထိုအခါ အပြင်မှ မိုးစက်မိုးပေါက်များက သူ့ထံ လွင့်လှ
ထာ၏။ ထို့နောက် ရေနံဆီမီးအိမ်ကို တံခါးအကွယ်တွင်ရပ်
ထွက်ပွန်ထက်သို့ ကြည့်ရှုလိုက်၏။

ထိုအခါ ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် စန့်စန့်ကြီးရှိနေသော လူထံမှ

“လူကလေး ဘသော်၊ ကျုပ်... ကျုပ်ပါ။

မင်းရဲ့မိတ်ဆွေ မစ္စတာအော်ဒင်ပါ”

ဟူသော စကားသံထွက်ပေါ်လာ၏။

ဘသော်သည် မျက်လုံးပြူးကျယ်ကာ တအံ့တဩနှင့် တဲပေါ်မှ ခုန်ချ၍ ကွပ်ပျစ်အနီးရောက်လာပြီး

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လာ တာလဲ”

ဟု မေးမြန်းရင်းပင် မျက်နှာဖြူကြီးအား ထူမလေ၏။

မျက်နှာဖြူကြီးမှာ စကားကိုပင် ကောင်းစွာပြောနိုင်ဟန်မတူ ဘဲ တစ်ကိုယ်လုံးတုန်ယင်ပြီး ညည်းသံသာထွက်ပေါ်လာ၏။

ဘသော်က မျက်နှာဖြူကြီး တဲပေါ်သို့ပို့ကာ ဖျာတစ်ချပ် တွင် လဲလျောင်းနေစေ၍ တံခါးကိုပိတ်လိုက်၏။

မမြချစ်က မျက်နှာဖြူကြီးကို ကြည့်ပြီး မျက်လုံးကလေး ကလယ်ကလယ်နှင့် ရှိနေ၏။ သမီးကလေးမှာမူ အိပ်၍ကောင်း တုန်း ရှိ၏။

ဘသော်သည် တစ်ကိုယ်လုံး မိုးရေတို့နှင့် ရွှဲရွဲစိုနေသော မျက်နှာဖြူကြီးအား ခြောက်သွေ့သောအဝတ်အထည်များနှင့်

လဲလှယ်ပေးရန် စဉ်းစားမိပြီး

“မမြချစ်... ဒီလူကြီးဟာ ငါပြောခဲ့ဖူးတဲ့

မျက်နှာဖြူကြီးပါ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တို့အိမ်ကို ရောက်လာသလဲ မသိဘူး၊ သူ့အတွက် အိမ်ပေါ်က မီးပိုမှာ ရေခွေးအိုးတစ်အိုးလောက် အမြန်တည်ပေး စမ်းပါ။ ငါက သူ့ကို အဝတ်လဲပေးမယ်”

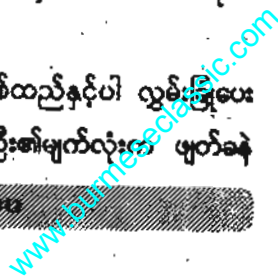
ဟု ခိုင်းစေလိုက်၏။

ဘသော်သည် မျက်နှာဖြူကြီး၏ကုတ်အင်္ကျီကို ချွတ်လေ ရာ အတွင်းအိတ်ထဲမှ ခြောက်လုံးပြူးတစ်လက်နှင့် ယမ်းတောင့် (၅၀)ခန့်ပါသော ကျည်ဆန်ထူးကို တွေ့ရ၏။

ထို့အပြင် အတွင်းရှပ်အင်္ကျီကိုချွတ်လေရာ ပိုးကြီးတစ်ခုနှင့် စလွယ်သိုင်း၍လွယ်ထားသော ကတ္တီပါအိတ်ခွံကလေးတစ်ခုကို တွေ့ရပြန်၏။

ဘသော်သည် ထိုအိတ်ကလေးကို ဖွင့်၍ပင်မကြည့်ဘဲ မျက်နှာဖြူကြီးအား အဝတ်အစားများ လဲလှယ်ဝတ်ဆင်ပေးလိုက် တော့၏။

ပို၍နွေးထွေးစေရန် စောင်တစ်ထည်နှင့်ပါ လှမ်းကြိုပေး လိုက်၏။ ထိုအခါမှပင် မျက်နှာဖြူကြီး၏မျက်လုံးက ပျက်ခဲ

ပွင့်လာပြီး

“လူကလေးကို ကျုပ် ကျော့နှုတ်တင်ပါတယ်၊ ကျုပ် သတိကင်းလွတ်မသွားပါဘူး။ လာခဲ့ရတဲ့ ခရီးက ကြမ်းတမ်းဝင်ဝန်းလွန်းလို့ အားဆင်ရဦးမို့ ဖိုနီးရေမိတာပါ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဘသော်က မျက်နှာရှင်ဖျပြီး

“ကျုပ် ခင်ဗျားအတွက် ဖိုးရိမ်နေတာပါ။ ကျုပ်အတွက်ကို ကျေးဇူးတင်စရာမလိုပါဘူး။ ကျုပ်တို့ဟာ အချိန်တိုအတွင်းမှာ ခင်မင်ခဲ့တဲ့ မိတ်ဆွေတွေပဲ။ ခင်ဗျားကို စောင့်ရှောက်ဖို့ ဝတ္တရား ရှိပါတယ်”

ဟု ဆိုလေရာ မျက်နှာဖြူကြီးက လက်ကာပြပြီး

“ကျုပ်အတွက် လူကလေးမှာ ဒုက္ခတွေ ပိုလာလိမ့်မယ်။ ဒါ့အပြင် မထင်မှတ်တဲ့အန္တရာယ် တွေ ကြီးလာရလိမ့်မယ်။ ကျုပ်ဟာ မလွဲသာ မရွှေောင်သာအဖြစ်ကြောင့် လူကလေးဆီကို ရောက်လာတာပါ။ ဒီမှာစေတနာဖြင့် ကျုပ်ထွက် သွားရမယ်။ ကျုပ်ရောက်မှာ အန္တရာယ်တွေက

ထက်ကြပ်ကျော့လိုက်လာတယ်”

ဟု ပြောကာ မောမန်းသွားဟန်နှင့် မျက်လုံးကိုမှိတ်ကာ အဖူးယူလေ၏။ ဘသော်က မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး မိတ်တွင်းမှ

“ဒီလူကြီးဟာ ရွှေပေါ်တောင်းအရ ကလ

ကတ္တားမှာ အချုပ် အနှောင်ခံနေရတယ်လို့ ငါသိထားတာပဲ။ ဘာကြောင့် အဲဒီလိုလူက ငါ့အိမ်ကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာရ တာလဲ။ ရောက်လာပုံကတော့ တော်တော်ထူး ဆန်းတယ်”

ဟု တွေးမိ၏။ ထိုအချိန်၌ မပြုရန်ထဲမှ ရေရွေးရပြီဖြစ်လေ ရာ ဘသော်က မျက်နှာဖြူကြီးကို

“ကျုပ်အိမ်မှာ ဆေးရုံကျောင်ဆိုတဲ့ ငန်းဆေး

မှုန့်တွေတော့ရှိတယ်။ အဲဒါကို ရေရွေးပူပူနဲ့ သောက်လိုက်ရင် အဖျားရောဂါပျောက်တယ်ဗျ”

ဟု ဆေးတိုက်လေ၏။ မျက်နှာဖြူကြီးက ထိုင်ပြီး ဆေး သောက်ကာ

“ဒီဆေးက တကယ်စွမ်းပါတယ်။ ကျုပ်က

မြန်မာဆေးတွေအကြောင်း၊ ပရဆေးပင်တွေ

အကြောင်း လှေလာနေသူဆိုတော့ ဆေးစွမ်းကို နားလည်ပါတယ်။ ကဲ... လူကလေး၊ ကျုပ် ခဏ လောက် အနားယူလိုက်တာ အားပြည့်သွားပြီ၊ လူကလေးရဲ့ အဝတ်အစားတွေကိုပဲ ငှားသွားရ တော့မှာပဲ။ ကျုပ် ခရီးဆက်ရဦးမယ်”

ဟု ဆိုင်းမဆင့် ဗိုမဆင့်ပြောလေရာ မမြချစ်က မျက်လုံး ကလေးဝိုင်းပြီး

“အို... ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ဒီလို မိုးရေထဲမှာ သွားလာရင် ပြန်ပြီး ဒုက္ခတွေ့မှာပေါ့”

ဟု ဟန်တား၏။ ဘသော်က ခေါင်းညိတ်ပြီး

“ကျုပ်အိမ်မှာ ခင်ဗျား အားရှိအောင် ကောင်း ကောင်းအနားယူပြီးမှ ခရီးဆက်ပါ။ ခင်ဗျားပုံစံက ကောင်းကောင်းလည်း မကျန်းမာတော့ ဘယ် လောက်ပဲ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိရှိ အားမရှိရင် ဘာမှလုပ်လို့ မရပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။ မျက်နှာဖြူကြီးကစွဲ ဆုံးဖြတ်ချက်ရရှိ

ဟန်နှင့်

“ကျုပ် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ထပ်ပြော

သံရိုက်လို့မရဘဲ

ပါရစေ၊ ဟောဒီက မိန်းကလေးဟာလည်း တာထယ့်ကို စိတ်သဘောထားကောင်းပါပေတယ်။ လူကလေးတို့အိမ်ရဲ့ တစ်ခေါ်သာသာမှာ ချောင်း ကလေးတစ်ခု ရှိတယ်မဟုတ်လား၊ ကျုပ်ကို အဲဒီနေရာရောက်အောင်လိုက်ပို့ဖို့ အကူအညီ ကောင်းရမှာပဲ။ အဲဒီကမှတစ်ဆင့် လှေကလေး တစ်စီးရှာပြီး ခရီးဆက်ရမယ်။ ကျုပ်ကို တောင်းပါနဲ့၊ ကျုပ် မဖြစ်မနေ ဒီက ထွက်ခွာရမယ်”

ဟု ဆိုလေ၏။ ဘသော်က ခေါင်းမာလှသည့်လူကြီးကို ဩဇာဖြင့် သက်ပြင်းချကာ

“လူဆိုတာ ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ကိုယ် ရှိကြ တာပဲလေ၊ ကျုပ် မတားတော့ပါဘူး။ အဲဒီချောင်း ကလေးမှာ လှေတော့ အလွယ်တကူ ရမှာမဟုတ် ဘူး။ ကျုပ်တို့ရွာက ငါးရွာစားရွာ ဝါသနာပါတဲ့လူ ပာစ်ယောက်က ချောင်းထဲမှာ တစ်ခါတစ်ရံ အသုံးပြုဖို့လုပ်ထားတဲ့ မောင်ကလေး တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ

“ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒီတောင်နဲ့ဆိုရင်လည်း အောင်
 ပြောပါတယ်။ ကျုပ်အတွက် လမ်းခရီးမှာသွားလာ
 ဖို့ပေပေါနဲ့၊ ကျုပ် ဒီနယ်ခြေရဲ့ခြေခုံကို လွန်ခဲ့တဲ့
 ရက်ကပဲ အလွတ်ကျွတ်ထားတာပါ။ အဲဒီရောင်း
 က တောင်နီတောင်ဘက်ကိုကျွေ့ဝိုက်ပြီး စီးသွား
 တာမဟုတ်လား။ ကျုပ်သွားချင်တာ တောင်နီ
 တောင်က ရွာကလေးတစ်ရွာကိုပဲ”

ဟု ပြောဆိုလေတော့၏။

ထို့နောက် မျက်နှာဖြူကြီးသည် မူလကလိုမဟုတ်တော့ဘဲ
 ဝက်တက်ကြွကြွနှင့် ဖြစ်လာကာ ဆေးနတ်နှင့် ယမ်းတောင့်များကို
 အိတ်တွင်းသို့ထည့်ပြီး ကတ္တီပါအိတ်ဖုံလေးအား မြေမျှစ်ထဲ လှန်
 ပေးကာ

“မိနိကလေးတို့မိသားစုကို ကျုပ်က တွေ့ဖူး
 ဆင်တာပါ။ မငြင်းငယ်ပါနဲ့၊ တကယ်တော့ ဒီမှာ
 ကျုပ် ခေတတာများခွင့်ရလိုက်တာဟာ ကျုပ်
 အတွက် အသက်ဆက်ဖို့ အချိန်ရလိုက်တာပါပဲ။
 ကဲ... မောင်ဘာသော်၊ ကျုပ်တို့သွားကြဖို့”
 ဟု ခေါ်လေ၏။

ထိုအခါ ဘာသော်သည် ဝါးဖတ်ခမောက်ကြီးတစ်လုံးကို
 မျက်နှာဖြူကြီးထံပေးပြီး သူလည်း အခြားခမောက်တစ်လုံးကို
 ဆောင်းလိုက်တော့၏။

မကြာမီ မိုးရေထဲတွင် စမ်းတဝါးဝါးထွက်ခွာသွားသော
 ဘာသော်တို့ကို စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့်ရှိနေသော မြေမျှစ်သည် လက်တွင်းမှ
 အရာကလေးထဲ အကြည့်ရောက်သွား၏။

ထိုအရာကလေးက မျက်နှာဖြူကြီးပေးထားခဲ့သော
 ကတ္တီပါအိတ်ဖုံကလေးဖြစ်၏။

အိတ်ကလေးက အနည်းငယ်လေးလဲ၏။ အိတ်ကိုဖွင့်လိုက်
 တွင်ပင် အတွင်းမှ ရေနံဆီမီးအိမ်အလင်းရောင်နှင့် ပြိုးပြိုးပြက်ပြက်
 အရောင်လက်သွားသော ရွှေဒင်္ဂါးများကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ရွှေဒင်္ဂါးများမှာ တစ်ကျပ်သားတိတိ အလေးချိန်ရှိသော
 ဧရာခေါင်းတံစိပ် နှစ်ထပ်ဒင်္ဂါးများသာဖြစ်၏။ မြေမျှစ်သည်
 ဇာန်ထပ်စွာနှင့် ရွှေဒင်္ဂါးများကို ရေထွက်ကြည့်ပြီး အိပ်စက်မက်သူလို
 ဇာန်ထပ်ယမ်းကာ နှုတ်ဖျားမှ

“ရွှေဒင်္ဂါးတွေ အပြား(၃၀)တောင်ရှိပါလား။
 ဒီလောက် အစိုးတန်တဲ့ဟာတွေကို ဘာကြောင့်ဖူး
 မျက်နှာဖြူကြီးက ပေးခဲ့တာပါလိမ့်”

ဟု ရေရွတ်မိ၏။

ဘသော်သည် ဝင်ကိုယ်အားဖြင့် အေးအေးနေတတ်သူသာ ဖြစ်၏။ သူ၏ခေါင်းထဲတွင် မျက်နှာဖြူကြီးနှင့်ပတ်သက်သော ပဟေဠိများက ပြည့်ကျပ်နေ၏။

သို့သော် သူသည် အခြားသူတစ်ယောက်၏အတွင်းရေး အား စူးစမ်းမှုမှာ ရိုင်းဖျော့ကျသည်ဟု ခံယူထားလေရာ မျက်နှာဖြူ ကြီးအား ချောင်းကလေးသို့ လိုက်လံပို့ဆောင်ရင်း မည်သည့်မေးခွန်း မျိုးကိုမျှ မမေးမြန်းခဲ့ချေ။

မျက်နှာဖြူကြီးမှာလည်း အင်အားနည်းပါးနေလေရာ လမ်း ကိုပင် ကြိုးစားလျှောက်လှမ်းနေရဟန်တူ၏။

၎င်းကို ဘသော်က မကြာခဏမေးမပြီး သွားလာရ၏။ ဤသို့ဖြင့် သူတို့သည် ချောင်းကမ်းနံဘေးသို့ ရောက်ရှိလာကြ၏။

ချောင်းရေက အရှိန်အဟုန်နှင့် တခေါ်ခေါ်စီးဆင်းနေ၏။ ကမ်းနံဘေး ခွံမြေစပ်စပ်တွင် ဆွဲတင်ထားသော သစ်လုံးဖောင်တစ်ခု ကို အသင့်ပင်တွေ့ရ၏။

ဖောင်အနီးတွင် တောင့်တင်းခိုင်မာသော ထိုးဝါးတစ် ချောင်းက စိုက်လျက်သားရှိ၏။ ကောင်းကင်တွင် မိုးသားများ အုပ်ဆိုင်းကာ ဝင်းမဲ့ လက်မဲ့ဖြစ်သွားသော လျှပ်ရောင်ကလေးတို့

အားကိုးပြီး မျက်နှာဖြူကြီးသည် မည်သို့ခရီးဆက်မည်မသိချေ။ ၎င်း၏ခရီးက အန္တရာယ်များပြားမည်ကတော့ သေချာချေ ခ်၏။ မျက်နှာဖြူကြီးက ဖောင်အနီးသို့ရောက်လျှင် မိုးသံလေသံကြား မှ အော်ဟစ်ပြီး

“လူကလေး... သွားပေတော့၊ မင်းတို့ မိသားစုကို ငါ တစ်သက်နေတော့ပါဘူး။ မင်းတို့မို့ မျောက်တစ်ကြိမ်တွေ့ဖို့ အခွင့်အရေးရပါတော့ မလား မသိဘူး။ မင်းကို ဘုရားပျက်ကြီးနံဘေးမှာ ပြောခဲ့ဖူးတဲ့ ကျောက်မျက်လုံးရဲ့ စိတ်ဝင်စားစရာ အကြောင်းကို ဆက်ပြီးပြောပြဖို့ ကျုပ် ဆန္ဒရှိပါ သေးတယ်။ ကဲ... သွားပေးတော့ လူကလေး ဘသော်၊ အိမ်မှာ မိန်းကလေးက မင်းကို ချွတ်နေ ရောမယ်”

ဟု ခူတ်ဆက်၏။ ဘသော်လည်း မျက်နှာဖြူကြီးကို

“ချောင်းက ရေစီးကြမ်းတယ်၊ တစ်ညလုံး ခရီးနှင့်ပြီးမှ ခင်ဗျားသွားချင်တဲ့ တောင်နီတောင် မြေကရွာကလေးကို သွားတဲ့လမ်းကို ရောက်မယ် ထင်တယ်၊ ဂရုစိုက်ပြီးသွားပါဗျာ”

ဟု ပြန်၍နှုတ်ဆက်ကာ ထိုနေရာမှ ချာခဲ လှည့်ထွက်ခဲ့ တော့၏။

မည်သို့ဝင်ဖြစ်စေ ဘသော်၏မိတ်တွင်း၌ မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်၏ အလိုဆန္ဒကို ပြည့်စွမ်းပေးလိုက်နိုင်၍ ကျေနပ်ချ လေ၏။

ဘသော်သည် သွားလာရင်း အိမ်အနီးသို့ ရောက်ရှိလျှင် သူ၏တဲကလေးအနီးတွင် မိုးရေထဲ၌ အောက်လင်းမီးအိမ်ကြီးများ ထွန်းညှိပြီး လူများစုဖုံး ခုန်းဖြစ်နေသည်ကို မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့လိုက် ရ၏။

ထိုအနိုက် တဲအတွင်းမှ မြေချစ်၏ ဇူးစူးဝါးဝါးအော်ဟစ် သံနှင့် သမီးငယ်၏ ငိုကြွေးလိုက်သံကို ကြားရပြန်၏။ ဘသော် သည် မြေထောက်နှင့်မြေကြီး ထိသည်ဟုမထင်မှတ်ရာဘဲ လူများ ကြားမှ တိုးဝှေ့ပြီး တဲ၏ကြမ်းပြင်သို့ ဝုန်းခနဲခုန်တက်လိုက်၏။

မြင်ရသောမြင်ကွင်းက ဘသော်၏ဒေါသကို ထိန်းချုပ်နိုင် စွမ်း မရှိချေ။ သူ၏တဲရွာတွင် တစ်ရွာလုံးရှိလူများ ရပြီရောက်ရှိ နေ၏။

ကျွန်းမြောင်းလှူဇာတာ တဲကလေးပေါ်၌လည်း တဲပြိုကျလှ မတတ် သူကြီးမင်း၊ ရွှေပေါ်နှင့် ကာကီရောင်ယူနီဖောင်းဝတ် ပုလိပ်

များကို လက်နက်အစုံအလင်နှင့် တွေ့ရ၏။

မမြေချစ်သည် ကြမ်းပြင်တွင် ဆွေခွေကလေးလဲကျကာ ငိုကြွေးနေသော သမီးငယ်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဖက်ထား၏။

မမြေချစ်၏နှုတ်ခမ်းထောင့်ခွန်းမှ ဆွေတို့မီးကျလျက်ရှိလေ ရာ ဘသော်က ခါးကိုဆုပ်ကိုင်ပြီး

“စင်စူးတို့ ကျွပ်ရုံမြကလေးကို ဘာလုပ် လိုက်တာလဲ၊ ကျွပ် တစ်ယောက်မှအရှင်မထား ဘူး”

ဘသော်ကို မြင်လိုက်စဉ်ကတည်းက သူကြီးမင်းနှင့် ရွှေပေါ်မှာ တဲထောင့်သို့ ကပ်သွား၏။ ပုလိပ်များကမူ အသင့် အနေအထားနှင့်ရှိနေလေရာ ဘသော်၏လက်ထဲမှခါးကြောင့် ဆေးနတ်များကို တဖြောင်းဖြောင်းနှင့် မောင်းတင်ပြီး ရာဇဝတ်အုပ် ဖြစ်ဟန်တူသူက

“ဟေ့ကောင်... လက်နက်ချစမ်း”

ဟု အမိန့်ပေး၏။

ဘသော်ကမူ မျက်လုံးမှ မီးဝင်းဝင်းတောက်မတတ်ဖြစ်ကာ ခါးဖက် ဝှေ့ယမ်းပြီး နီးရာပုလိပ်တစ်ယောက်ကို ခုတ်တိုင်း၏။ ထိုသူမှာ သတိရှိဟန်နှင့် ရှောင်တိမ်းစဉ် အခြားပုလိပ်

တစ်ယောက်က ဘသော်၏နောက်ကျောကို ဆော့နတ်ဒင်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်၏။

ဘသော်မှာ လူတစ်ခြား၊ ခါးတစ်ခြားဖြစ်ပြီး ကြမ်းပြင်သို့ ဝုန်းခေါ်ပြုလဲသွား၏။ မမြေ့ရမ်း၏ အထိတ်တလန်နှင့် အော်ဟစ်သံက ပေါ်ထွက်လာသော်လည်း လက်ယဉ်နေသော ဝုလိပ်များ၏လက်ရွှမ်း ပြဇူကို ဘသော်မှာ မရွံ့မလှန်ရပြီး ချုပ်နှောင်ခြင်းခံလိုက်ရ၏။

ထိုအခါမှပင် သူကြီးမင်းက နှစ်လုံးပြုစုနှင့် ဘသော်၏ နားထင်ကိုထောက်၍

“ဘသော်... မင်းကို အင်္ဂလိပ်အစိုးရ အလိုရှိမှတော့ မရမ်းပြောတစ်ယောက်ကို ကူညီအား ပေးမှုနဲ့ ဖမ်းလိုက်ပြီး ဟောတီက ရာဇဝတ်ဆုပ်မင်းတို့ ပုလိပ်အဖွဲ့နဲ့အတူ အထူးစုံထောက်တွေလည်း ဝါ လာတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ အရပ်ဝတ်နှင့်လူတစ်ယောက် က စီးကရက်ကိုစီးညှိကာ

“က... သူကြီး၊ သူတို့တစ်ယောက်လုံးကို သူကြီးမင်းရဲ့အိမ်မှာပဲ လောလောဆယ် ချုပ်နှောင်ပြီး စစ်ဆေးရမယ်၊ သူတို့ကို ခေါ်ခိုပေတော့”

ဟု အမိန့်ပေးလေ၏။ ဘသော်က ရုန်းကန်ပြီး

“ကျွန်ုပ်မိန်းမနဲ့ကလေးက အာအိုင်လို့လဲဗျ၊ အပြစ်ရှိတယ်ဆိုရင် ကျွန်ုပ်တို့ပဲဖမ်းခမ်းပါ”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်၏။ ရွှေပေါ်ကဝင်ပြီး နဲ့ထောက်ကို မျက်နှာလိုမျက်နှာရနှင့်

“ရာဇဝတ်နဲ့ပတ်သက်လာရင် ဥပဒေက ယောက်ျား မိန်းမ ခွဲခြားမနေပါဘူး၊ ဟုတ်တယ်နော် ကိုဖြေခွေ”

ဟု ပြောလေရာဖြေခွေဟူသော နဲ့ထောက်က ခေါင်း ညှိတ်ပြီး

“သိပ်မှန်တာပေါ့၊ ဒီတရားခံတွေအားလုံး ဖမ်းခေါ်ခိုပေတော့”

ဟု ဆိုလေ၏။

ဘသော်တို့၏အပြစ်အပျက်ကို တစ်ဥှာလုံး မိုးရေထဲတွင် အထူးအဆန်းအနေနှင့် ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုနေကြရာ သူကြီးက မောင်း ထုတ်လိုက်မှပင် တူခွဲသွား၏။

ကြောစီ ဘသော်တို့မိသားစုသည် တစ်ကိုယ်လုံး မိုးရေတို့ နှင့် ရွှံ့နှစ်ရင်း သူကြီး၏ဖြတ်ရှည်အိမ်ကြီး အောက်ထပ်ရှိ တိုင်လုံး

တစ်လုံးစီတွင် ကြိုးနှင့်တုပ်ဆောင်ခံထားရ၏။

သမီးငယ် မဖြေရွယ်မှာမူ ဣပ်ဆောင်ခြင်းမခံရသော်လည်း

ဗျက်နှာငယ်ကလေးနှင့် ဒီခင်အနီးသို့ တိုးကပ်ရ၏။

ထို့ဆောက် နုပထမကပ်ကိုဖြေရွယ် ဘာသော်နှင့် ဗျက်နှာရင်း

ဆိုင်ပြီး ဆောင်းဘီအိတ်ထဲသို့ လက်နှိတ်ကာ ဟန်ပါဝါနှင့်

“ဘသော်... ငါ့အဖေအဖေ့အဖေကို နှိပ်နှိပ်

ဖြေပယ်ဆိုရင်တော့ မင်းတို့ကို အနီးရသက်သေဖြစ်

အောင် လုပ်ပေးနိုင်တယ်။ ဒါမှမဟုတ်ရင်တော့

မင်းတို့လင်မယားနှစ်ယောက်လုံး ဆောင်ထဲမှာ

အချိန်ကုန်သွားရမှာပဲ။ ငါဖြောတာ နားလည်တယ်

နော်။ ငါ... ဗျက်နှာဖြေကြိုး မှုတ်တာအောင်ဝင်ကို

မင်း၊ ဘယ်လိုအကူအညီပေးလိုက်သလဲ၊ သူ

ဘယ်ကိုသွားတာလဲ”

ဟု မေးမြန်း၏။ ဘသော်မှာ နှုတ်ခမ်းထွတ်သောမျိုး

မဖြေရွယ်ကမူ နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ပြီး

“ကိုဘသော်... ကျွန်မတို့ကြောင့် သူ

တစ်ပါး ခုထူးဆောင်မယ်ဆိုရင် တာမှစွန့်ဖြော

မစရာ”

ဟု ရဲရင့်စွာပင် ဟန်တား၏။ ထိုအခါ အနီးရှိ မှာစေတီ

“နင်တို့က သူ့ရဲကောင်းကောင်းပေးတာ

လား။ ဒီလူကြီးပျိုပြစ်စွာက ဘယ်လောက်ကြီး

ကျယ်သလဲဆိုတာ နင်တို့ မသိဘူးလား။ အားလုံး

ကြီးစင်ကိုဆောက်ကုန်မယ်”

ဟု ကြိုစီးဝါး၏။

ဘသော်သည် နီးသည်၏အဖြစ်ကြောင့် အသားဖျား

တဖတ်ဆတ်တုန်ကာ မေးကြောကြီးဖျား စတောင်တလာအောင်

အကြိတ်မိ၏။

သူသည် အဖြေအရေကို ကောင်းစွာဆင်ခြင်မိပြီ ဖြစ်၏။

သူ့အတွက် ဗျက်နှာဖြေကြိုးကို ကူညီမိသည့်အတွက် ကြီးစင်တက်

ရပါစေ၊ ဂရုစိုက်စဉ်မဟုတ်သော်လည်း မဖြေရွယ်နှင့် သမီးငယ်မှာ

အပြစ်မဲ့သူများသာ ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ဘသော်က

“ဒီမှာ ကျွန်ပြောမယ်၊ မှုတ်တာအောင်ဝင်တာ

ကျွန်နဲ့ နီးနီးသားသား ခင်မင်နဲ့တယ်။ ဒီညလည်း

ကျွန်အိမ်ကို မထင်မှတ်ဘဲ ရောက်လာခဲ့လို့

ကျွန်ုပ်တို့လင်မယား အံ့သြခဲ့ကြတယ်။ သူ့ကို ကျွန်
က အိမ်ကို အလည်အပတ်တောင် တစ်ခါမှမခေါ်ခဲ့
ဘူးလေမှ သူက ကျွန်အိမ်ကို တန်းတန်းမတ်မတ်
ရောက်လာခဲ့တယ်။ သူဟာ ခရီးပန်းဖြိုး အားပြတ်
နေလို့ ကျွန်က အဝတ်အထည်တွေ လဲလှယ်
ဝတ်ပေးပြီး အနားယူခိုင်းခဲ့တာတောင် မရဘူး။
ဈာန်ချင်း ခရီးထွက် ပို့ပြင်တယ်။ ကျွန်တို့ချင်း
စကားများများပြောဖို့တောင် အချိန်မရှိဘူး။
ဒါကြောင့်ကျွန်ုပ်လည်း သူ့ဆန္ဒအတိုင်း ရွာနဲ့ အလှမ်း
မဝေးတဲ့ ချောင်းကို ဈာန်ချင်းလိုက်ပို့ရတယ်။
အဲဒီကတစ်ဆင့် သစ်စောင်နဲ့ ခရီးဆက်သွားပြီ။
ဘယ်ကိုသွားမယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိဘူး။ ကျွန်မသိ
သမျှတော့ ဒါအကုန်ပဲ။ ခင်ဗျားတို့ ညဉ့်ပန်းဖြိုး
မေးလည်း ဒီလောက်ပဲ သိရမှာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်တော့၏။ နုံထောက်မြဆွေက လက်ဝါးကို
ဖြန့်၍ လက်သီးဆုပ်နှင့်ရိုက်ကာ

“တောက်... တို့ နည်းနည်းလေးရောက်ကျ
သွားပြီ။ တို့က ဒီလူကြီး သစ်တောဘက်ဝင်မယ်

ထင်ပြီး သစ်ခန်းကို ကြိုရောက်သွားလို့ တောလှဲ
ကလေး လှဲသွားတယ်”

ဟု ရေရွတ်၏။ ထို့နောက် နုံထောက်မြဆွေက ရာဇဝတ်
အုပ်တို့

“ကျွန်တို့ တရားခံနောက်ကို ညတွင်းချင်း
လိုက်ရမယ်။ တရားခံနိဂုံးသွားတဲ့ ဘသော်ရဲတဲက
တွေ့တဲ့ သူ့ရဲ့အဝတ်တွေကိုပါ ရှာဖွေပုံစံထဲထည့်ပြီး
သိမ်းပါ။ အမှုကကြီးစရာ ကျွန်တို့ အားလုံးကို
နေစေပေပေ လုပ်နိုင်မှဖြစ်မယ်”

ဟု ညွှန်ကြား၏။

မကြာမီ သူကြီးမင်းနှင့်အတူ နုံထောက်မြဆွေ ဦးဆောင်
ကာ ပုလိပ်များ ထွက်ခွာသွားကြ၏။ သူကြီးအိမ်တွင် ပုလိပ်
တစ်ယောက်က ဘသော်တို့ကို စောင့်ကြပ်ရန် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ရွှေပေါ်ကမူ ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင်ထိုင်ကာ
ဘသော်တို့ကို စိန်ပြေနေပြေကြည့်ရင်း

“ဘသော်... တရားခံက လေးလေးမပြေးနိုင်
ပါဘူးကွာ၊ ချောင်းရဲ့အထက်ဘက်က တံငါရွာ
ကလေးမှာ တံငါလှေတွေ အသင့်ရှိနေတာပဲ။

ကိုမြဲဆွေဆိုတဲ့ နတ်တောင်က တော်တော်လေး
 ထက်မြက်တယ်လို့ မျက်နှာဖြူပြီးကို ထက်ကြပ်
 မကွာ ခြေရာခံလိုက်လာနိုင်တာပဲ ကြည့်တော့၊
 ဟဲဟဲ... ဒီနေ့ကတော့ ငါ့အတွက် အပျော်ခွင့်
 ဆုံးနေပဲလို့ ပြောရမှာပဲ”
 ဟု မဆိုသာ မခံသာဖြစ်အောင် ပြောဆိုနေလေတော့၏။

• အကျင့်သီလဆိုတာ
 လူ့ရဲ့ ကံကြမ္မာပါ။

ဒိုဗာလမ်(စ်)

စုံထောက်မြဆွေနှင့် ပုလိပ်အဖွဲ့သည် သူကြီးမင်းကိုပါ ခေါ်ဆောင်ကာ မျက်နှာဖြူကြီးနောက်သို့ ချောင်းရိုးအတိုင်း လိုက် သွားကြချေပြီ။

ရွှေပေါ်မှာမူ အစောင့်ပုလိပ်နှင့် အရက်ပိုင်းဖွဲ့ရင်း ဘသော် တို့ကို လှောင်ပြောင်နေဆဲသာရှိ၏။ ရွှေပေါ်၏မိခင်နှင့် ခနီးမှာ အိမ် အပေါ်ထပ်၌ မြတင်ဟူသောကလေးကို ဆုံးမနေလေ၏။

ရွှေပေါ်၏မိခင်က

“ဒီမှာ ခြွေးကလေး၊ အောက်မှာ ဘသော် တို့ကိုဖမ်းထားတာ တွေ့တယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒါ

ရာဇဝတ်သားဖွဲ့ပေါင်းလို့ ဖမ်းထားတာပဲ၊ လူ ကလေးလည်း အဲဒီလိုမကောင်းတဲ့ ရာဇဝတ်သား တွေကို ဝေးဝေးရွှောင်ရုစယ်၊ အပေါင်းအသင်း မလုပ်ရဘူး။ မှတ်ထားချော်”

ဟု ပြောလေ၏။ မြတင်ဟူသော ကလေးက ခေါင်းကုတ်

ပြီး

“အဖေလည်း တစ်ဖက်ရွာက လူမိုက် ခေါ်ကြီးတို့၊ သူနိုး ဦးပေသီးတို့ပေါင်းပြီး အရက် တွေသောက်တာပဲ အဖေကြီးရဲ့၊ လူမိုက်ခေါ်ကြီး ဆိုရင် ထောင်တောင်ကျမှူးတယ်လို့ ကျွန်ကို စာရင်းငှား ဦးရိုးထောင်က ပြောတယ်”

ဟု ဆိုလေရာ မိခင်က ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့်မိပြီး

“ဟယ်... နှင်အဖေကြားသွားရင် အသတ်မ

ရလိမ့်မယ်၊ အဖေကြီးက ဒီလူတွေနဲ့ အလုပ်သဘော အရဆက်ဆံနေတာသားရဲ့”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။

ထိုအခါ မြတင်က ခေါင်းယှမ်းပြီး

“ကျွန်ကလည်း အလုပ်သဘောအရပေါင်း

မှာပေါ့၊ အဖေပဲ ပြောပြီးတော့ ကျုပ်က သူကြီး ဖြစ်မှာဆို၊ သူကြီးဆိုတာ အတိုးလို နှစ်လုံးပြီး ကိုင်ပြီး လူတွေကိုအော်ရမှာမဟုတ်လား၊ ဒါမျိုးကို ကျုပ်လုပ်တတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်ကိုခံပြောတဲ့လူ တွေကို ထိတ်တုန်အော်တာ ခံဆင်လို့လားလို့ ပြော မှာပေါ့”

ဟု ဆိုပြန်၏။

ဘွားအေးကြီးက မျက်နှာကိုမဲ့မဲ့ပြီး

“တတ်ပါ၊ ကိုတတ်ပကလေး၊ အတိုးတွေ၊

အဖေတွေထက် လက်စောင်းထက်မဲ့ဟာကလေး”

ဟု ချီးမွမ်းလေ၏။

၎င်းတို့သည် ထိုကဲ့သို့ တောင်စဉ်ရေမရ စကားများပြောဆို နေစဉ် ဗြိတိသေ့တော်မီးမှ တစ်စုံတစ်ယောက်က အခန်းတွင်းသို့ တော်လွှားဝင်ရောက်လာသည်ကို သတိမပြုမိကြချေ။

ထိုသူသည် အိမ်ကြီး၏နောက်ဘက် မှောင်ရိပ်ကွယ်မှ လှေကားထောင်ကာ အပေါ်ထပ်ပြတင်သို့ ရောက်လာခြင်းဖြစ်၏။

ထိုသူကို ဦးစွာခြင်သူမှာ ဗြိတိသေ့ကလေးဖြစ်၏။ ဗြိတိသေ့ ထိုသူထံ ထိတ်လန့်တကြား လက်ညှိုးညွှန်ပြီး တစ်စုံတစ်ခု အော်

ဟစ်ရန်ပြင်၏။

ကျားကျော်ဝင်ရောက်လာသူက မျက်လက်စွာပင် ဗြိတိသေ့ ကလေး၏ နှုတ်ခမ်းကို လက်နှင့်ပိတ်ပြီး မလှုပ်သာအောင်ချုပ်ကာ မျက်လုံးကြီးဖြူးကျယ်လျက်ရှိသော အတွားကြီးကိုလည်းကောင်း၊ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့်ရှိနေသော မိန်းမကိုလည်းကောင်း လေသံ တီးတိုးနှင့်

“ခင်ဗျားတို့ အသံလုံးဝမထွက်နဲ့၊ အသံနည်း နည်းကလေး ထွက်တာနဲ့ ဟောဒီကလေးကို စက်ချိုးပစ်လိုက်မယ်”

ဟု အံကြိတ်ကာပြောလေ၏။

အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်မှာ ထိုလူကိုကြည့်ပြီး ထိတ်လန့် အံ့သြနေကြ၏။ ထိုသူမှာ မြန်မာအဝတ်အထည်များကို သားရေ ဘွတ်ဖိနပ်ကြီးနှင့် တွဲဖက်ဝတ်ဆင်ထားသော မျက်နှာဖြူကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

မိုးကစဲနေပြီဖြစ်သောကြောင့် မျက်နှာဖြူကြီးသည် သူ၏ ကိစ္စ အကောင်အထည်မဖော်ခင် မည်သူမျှ မရိပ်မိအောင် အသံ မထွက်ဘေဘဲ ကြိတ်ကာစီစဉ်၏။

မကြာမီ နှုတ်ခမ်းတွင် အဝတ်များဆို့လျက် မလှုပ်သော

အောင် တုပ်နှောင်ခံထားရသော အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်မှာ အခါ
တွင်း ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

မြတင်ကလေးမှာမူ မျက်နှာဖြူကြီးလက်ထဲတွင် ရုန်းက
ကာ လှေကားထိပ်မှ ပေါ်လာ၏။

“အဖေ... အဖေ... လုပ်ပါဦး၊ ဒီလူကြီး

ကျုပ်ကို ဖမ်းထားတယ်”

ဟူသော မြတင်၏အသံကြောင့် ရွှေပေါ်သည် ထိုနေရာ
အကြည့်ရောက်ကာ ထိုင်ရာမှ ခုန်ထလိုက်မိ၏။

ဘသော်တို့လည်း ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ကောင်းစွာမြင်
နေရ၏။ ဘသော်သည် မျက်နှာဖြူကြီးကို မြင်တွေ့လိုက်ရသော
ကြောင့် မျက်လုံးပြူးကျယ်ကာ

“ဒီလူကြီး ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သူကြီးအိမ်ပေါ်
ရောက်နေတာလဲ”

ဟု တွေးမိ၏။ မျက်နှာဖြူကြီးက တည်ငြိမ်စွာဖြင့်

“မောင်ရွှေပေါ်... ကျုပ်က ကလေး
တစ်ယောက်ကို ဘေးစာခံလုပ်ပြီး ငြိမ်းခြောက်ရတာ
စိတ်မကောင်းပါဘူး။ မလွဲသာလို့ပါ။ ဒါပေမဲ့
မင်းတို့ တစ်ခုခုလုပ်ရှားလာတာနဲ့ ဒီကလေးကို

ကျုပ် သတ်ရလိမ့်မယ်”

ဟု ပြော၏။

မျက်နှာဖြူကြီး၏လက်တွင်းမှ ခြောက်လုံးပြူးက မြတင်၏
ထောင့်တွင် ထောက်လှောက်ရှိ၏။

ရွှေပေါ်သည် မျက်နှာဖြူကြီး၏လက်ထဲမှ ခြောက်လုံးပြူး
ပုလိပ်သားက သေနတ်ကိုလှမ်း၍ ဆွဲမည့်ဟန်ပြင်လေရာ

“ဟေ့လူ ဘာလုပ်တာလဲ၊ ခင်ဗျားလုပ်တာနဲ့

ကျုပ်သား သေတော့မှာပဲ”

ဟု ဟန်တား၏။

မျက်နှာဖြူကြီးက မြတင်နှင့်အတူ လှေကားမှ ဆင်းသက်

ပြီး ဘသော်ကို

“လူကလေးတို့ ကျုပ်ကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရတာ
စိတ်မကောင်းပါဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ ရွှေပေါ်သည် အနီးသို့ရောက်လာသော

မျက်နှာဖြူကြီးကို

“မစ္စတာအောင်အောင် ကျုပ်သားကို လွှတ်ပေး

အောင်အောင်

အောင်အောင်

www.burmeseclassic.com

ပါ။ ပြီးရင် ခင်ဗျားသွားလိုရာကိုသွားပါ။ ကျုပ်
ခွင့်ပြုပါတယ်”

ဟု ပြောဆိုလေရာ မျက်နှာဖြူကြီးက ဟက်ခဲရယ်၍

“လူကလေးခွင့်မပြုလည်း ကျုပ်သွားလိုရာ
သွားနေတာပဲလေ။ လောလောဆယ်တော့ ဒီက
လူကလေးကို အရင်ရှင်းထားရမယ်”

ဟု ဆိုပြီး ပုလိပ်၏ဦးခေါင်းကို သေနတ်ဒင်နှင့် ခွပ်ခဲ
ထုချလိုက်၏။

ပုလိပ်မှာ မထင်မှတ်ဘဲခံလိုက်ရပြီး သတိကင်းလွတ်သွား
၏။

မကြာမီ ရွှေပေါ်မှာလည်း ထိတ်တုံးတွင် မြေနှစ်ဖက်
ထည့်၍ ချုပ်နှောင်ခြင်းခံလိုက်ရပြန်၏။

မျက်နှာဖြူကြီးက အသံစွာစွာနှင့် အော်ဟစ် နှိပ်စက်နေသော
မြတင်ကလေးကို ပါးစပ်တွင် အဝတ်ဆို့ပြီး ကြိုးဖြင့်တုပ်နှောင်ပြန်
လေ၏။

ဘသော်တို့လည်း အချုပ်အနှောင်မှ လွတ်မြောက်လာကြ
လေရာ မျက်နှာဖြူကြီးက

“လူကလေးနဲ့ကျုပ် ချောင်းမိုးအစပ်မှာ

သာယာစွာ နေပါစေ

လမ်းခွဲပြီးတော့ ကျုပ် လူကလေးကို စိတ်ချရတာနဲ့
နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ခဲ့တာပဲ။ လူကလေးတို့
မိသားစုကို ဖမ်းဆီးသွားတာ ကျုပ်သိတယ်။ ကျုပ်
ဒီအိမ်ကြီးရဲ့နောက်ဖက်က လှေကားတစ်စင်း
ထောင်ပြီး သူကြီးအိမ်အပေါ်ထပ်က ပြတင်းဖုံးက
ချောင်းမြောင်းနေတာလည်း ကြာပြီ။ အဲဒီအခါ
မောင်ရွှေပေါ်က သူ့ရဲ့မိခင်နဲ့ဇနီးကို ပြောနေတာတွေ
လည်း ကြားခဲ့ရတယ်။ အဲဒါကတော့ မောင်ရွှေပေါ်
က မောင်ဘသော်တို့ လင်မယားကို ထောင်မကျ
ကျအောင်ချမ်းမယ်လို့ ကြိမ်းဝါးနေတာပဲ။ အဲဒါကို
သူ့ရဲ့မိခင်နဲ့ဇနီးကလည်း ဝမ်းသာအားရ ထောက်ခံ
ကြတယ်။ ဒါကြောင့် မောင်ဘသော်တို့မိသားစု
တစ်ကွဲတပြားနဲ့ ထောင်ထဲ ရောက်မနေစေချင်ဘူး။
ကျုပ်နဲ့လိုက်ခဲ့ကြပါ”

ဟု ခေါ်လေ၏။

ဘသော်သည် မမြေချစ်နှင့်သမီးကိုကြည့်ပြီး သူတို့မိသားစု
အချိန်တိုအတွင်း မည်သည့်ပြစ်မှုမျှမကျူးလွန်ဘဲ ဝရမ်းပြေးဘဝ
ရောက်ရတော့မည်ဟု ဝမ်းနည်းစွာ တွေးလိုက်မိ၏။

ထိုအတိုင်းရှိနေလျှင်လည်း ရွှေပေါ်က အလွတ်ပေးမည်
 မဟုတ်မှန်းသိနေ၏။
 ဘဏ္ဍာသည် မည်သူ့ကိုမျှ အပြစ်မတင်ချေ။
 ကံကြမ္မာကသာ ဆိုးရွားလှချေသည်ဟု ရွှေတံမိတော့၏။

• လူဆိုတာ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့
 ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုကို
 ခံရတဲ့ သတ္တဝါပါ။

ရောဘတ်အိုင်

ဒုတိယပိုင်း

ဘသော်သည် မျက်နှာဖြူကြီး၏ခေါ်ဆောင်မှုကြောင့် တွေဝေနေ၏။

မတွေဝေသူက မမြချစ်ဖြစ်၏။ သူမက ဘသော်၏ လက်မောင်းကို ကိုင်လှုပ်ပြီး

“ကိုဘသော်... ကျွန်မတို့ဘဝကတော့ ကံဆိုးမိုးမှောင် ကျပြီလို့ပြောရမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်လာသမျှ အကော်အခဲတွေကို ရင်ဆိုင် ဖြေရှင်းရုံပဲ ရှိတော့မယ်။ ရှင်ကို အပြီးအတေးအပြည့်ရှိတဲ့

မာရ်တိုရီတိုက်

ဒီသူကြီးမိသားစုရဲ့စက်ကွင်းမှာ ကျွန်မတို့ တစ်နေ့ မဟုတ် တစ်နေ့မှာပဲ မဟုတ်လား၊ ကျွန်မကတော့ တစ်ရက်ပဲ အသက်ရှင်ပါစေ၊ မိသားစုရဲ့ အတူနေ ချင်တယ်၊ ထောင်ထဲမှာ လင်တကွဲ့၊ သားတကွဲ့နဲ့ နေရရင်လည်း ကျွန်မ သက်ဆိုးရှည်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ကံကြမ္မာကဖန်လာပြီပဲရှင်၊ လာမှဲတေးကို ပြေးတွေ့ လိုက်ကြတာပေါ့”

ဟု မကြောက်မရွံ ပြောလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် မျက်နှာဖြူကြီးသည် အိမ်ရှိလူအားလုံးကို အခန်းတစ်ခုတွင် ညှိပ်တံလှောင်ကာ သော့ခတ်ထားပြီးဖြစ်၏။

ထိုသူများကိုလည်း မလှုပ်ရှားနိုင်စေရန်နှင့် မအော်ဟစ်နိုင် စေရန် ပြုလုပ်ပြီးဖြစ်၏။

ထို့နောက် ၎င်းတ ဘသော်ကို

“လူကလေး မြင်းစောင်းထဲမှာလည်း မြင်း တွေက အသင့်ပဲ၊ ကျွန်တို့ သွားဖို့အချိန်တန်နေပြီ၊ ရွာထဲကလူတွေ သတိပြုမိတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဟိုပုလိပ် အဖွဲ့တွေ ပြန်လာလို့ပဲဖြစ်ဖြစ် ကြိုနေရင် ရှောင် တိမ်းဆိုလေ့မဟုတ်ဘူး”

ဘသော်လှိုင်းကလေး

ဟု သတိပေး၏။ ဘသော်က ခရီးနှင့်သမီးကို စူးစိုက်

ကြည့်ပြီး

“ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်တို့ သွားကြတာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်တော့၏။

ရွာထဲတွင် သူကြီးကဲ့သို့ မြင်းမွေးသူများရှိလေရာ ဘသော်သည် ငယ်စဉ်ကတည်းက မြင်းနှင့်မစိမ်းချေ။ ထို့ကြောင့် ၎င်းသည် သူကြီး၏မြင်းစောင်းမှ အကောင်းဆုံးမြင်းနှစ်ကောင်ကို ရွေးချယ်ပြီး မျက်နှာဖြူကြီးကို

“ကျုပ်မြဲမြဲချစ်က တစ်ကောင်စီးမယ်၊ သမီး

ကိုတော့ ခင်ဗျားခေါ်ခဲပါ”

ဟု ဆိုလိုက်၏။

မကြာမီ သူတို့သည် သစ်စခန်းနှင့် ဆန်ကျင်းဘက်အရပ်သို့ မျက်နှာဖြူကြီး၏ဦးဆောင်မှုအတိုင်း ထွက်ခွာခဲ့ကြ၏။ သူတို့အတွက် လမ်းတွင်လိုအပ်မည့်အရာများကိုလည်း သူကြီးအိမ်မှ ယူဆောင်ခဲ့၏။

လမ်းခရီးတ မှောင်မိုက်ရသည့်အထဲ ခိုးရေကြောင့် မြေလမ်းမှာ ရွံ့ဗွက်များနှင့်အတိပြီးလေရာ မြင်းကိုစီးရသည်ထက် ဆွဲ၍ သွားလာနေရ၏။

မျက်နှာဖြူကြီးက မမြဲနွယ်ကလေးကို ချိန်းရင်းသွားလာ

ကာ

“ဒီအခြေအနေအတိုင်းဆိုရင် ကျုပ်တို့ နောက်က လိုက်လာတဲ့ ပုလိပ်အဖွဲ့ထဲမှာ ကွဲခဲမိသွားလိမ့်မယ်၊ အလင်းရောင်မလာခင် ကျုပ်တို့နို့အောင်းနှိုင်မှ တစ်နေရာရာကိုရောက်ဖို့ အရေးကြီးတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဘသော်က

“တောနက်ထဲကိုရောက်ရင်တော့ ခိုအောင်းဖို့ နေရာတွေ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားသွားချင်တဲ့ တောင်နီတောင်ဘက်ကို သွားရမှလမ်းနဲ့တော့ အလှမ်းဝေးသွားလိမ့်မယ်”

ဟု ဆိုလိုက်၏။

မျက်နှာဖြူကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြီး

“လောလောဆယ် ကျုပ်တို့အားလုံး အဝမ်းမခံရဖို့ အရေးကြီးတယ်မဟုတ်လား၊ ကျုပ်တို့ တောထဲဝင်ပြီး ကိုယ်ယောင်ဖျောက်ကြမယ်”

ဟု ဆုံးဖြတ်၏။

ထိုခရီးအတွက် မြင်းများမှာ အသုံးမဝင်ချေ။ ထို့အပြင် တောစပ်သို့ရောက်လျှင် မြင်းများကို ဇွန်ပစ်ခဲ့ကြ၏။

မျက်နှာဖြူကြီးသည် သူကြီးအိမ်မှ လက်နှိပ်ခါတ်မီး တစ်လက်ကိုပါယူဆောင်ခဲ့လေရာ တောလမ်းတွင်သွားလာရာ၌ များစွာအသုံးဝင်၏။

ဘသော်ကမူ သတိလစ်နေသော ပုလိပ်၏ ရိုင်ဖယ် သေနတ်နှင့် ကျည်ကပ်အပါအဝင် တောလိုက်ခါးဖြောင်း၊ ရေဘူး စသည်တို့ပါသော အိက္ခမင် အနံ့အလင်ကိုပါ ချွတ်ယူခဲ့သော် လည်း သူ၏ခါးမကို သတိတရရှိနေ၏။

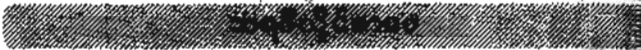
ထိုကဲ့သို့ တောလမ်းခရီးသွားလာရာ၌ ခါးမက လမ်းတွင် သွားလာရာတွင်လည်းကောင်း၊ အနီးကပ်ရန်သူများနှင့် တိုက်ခိုက်ရန် လည်းကောင်း များစွာအသုံးဝင်၏။

သူတို့ကို ပုလိပ်များက တောနက်အတွင်း ဝင်ရောက်သွား သည်ကို အချိန်များစွာ မကြာမီ ခြေရာခံမိမည်သာဖြစ်၏။

သို့သော် ထိုနေရာမှလွဲ၍ သူတို့အတွက် ရွေးချယ်စရာ လည်း မရှိချေ။

တောထဲတွင် ခက်ခက်ခဲခဲနှင့် နစ်နာရိဖျှ သွားလာပြီး နောက် ကလေးငယ်နှင့် မမြဲချစ်တို့မှာ လွန်စွာမောပန်းနေသည့် အတွက် ခေတ္တမျှ နားကြရ၏။

မျက်နှာဖြူကြီးက ဝတ်ဝန်းကျင်ကို အလစ်မပေးဘဲရှိပြီး

ထူးခြားစွာတစ်စုံတစ်ရာကို သို့ဟန်နှင့် မျက်မှောင်ကြွတ်ရွှ်များစွာကာ

“သူကလေး... ဟိုးရွှေတစ်ခေါ်လောက်က

ကျီခဲ ဆင်အော်သံကြားလိုက်မိတယ်၊ ဆင်ရိုင်း တွေများ ဖြစ်နေမလား”

ဟု ဆိုလေ၏။

ဘသော်လည်း နားစွင့်မိရာ လေအသံတွင် ဆင်အော်သံ ကို ကြားရပြန်၏။

ဘသော်က

“အဲဒီဘက်မှာ ငှက်ပျောတောကြီးတစ်ခု ရှိတယ်ဗျ၊ ဆင်ရိုင်းတွေတော့ မလာတတ်ပါဘူး”

ဟု အဖြေပေးရင်းမှ မျက်နှာဝင်းထိန်ကာ

“ကျုပ်တို့ကကောင်းရင်တောင် တောင်နီ တောင်ဘက်ကို ညတွင်းခင်း ခရီးဆက်နိုင်လို့မယ် ထင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

မမြဲချစ်က နားမလည်ဟန်နှင့်

“လမ်းက တခြားမီပဲ မဟုတ်လား၊ အခု တောင် သမီးကလေးက တော်တော်မောနေပြီ”

ဟု ဆိုလေ၏။

မျက်နှာဖြူကြီးကလည်း

“တောင်နီခရီးစဉ်က ကျုပ်တို့အတွက်
လောလောဆယ် အရေးမကြီးသေးဘူး”

ဟု ပြောလေရာ ဘသော်က

“ကျုပ် အဆင်ပြေခဲ့နည်းလမ်း တွေထား
လို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကံကောင်းထောက်ပေါ်စေလို့
ရာတောင်းရမှာပဲ။ ဒီတော့ ခင်ဗျားက ဒီမှာပဲ
မဖြေရဘဲနဲ့ကလေးကို စောင့်ရှောက်ထားပါ။ ကျုပ်
ငှက်ပျောတောထဲသွားပြီး ဆင်တစ်ကောင် မောင်း
လာခဲ့မယ်။ အဲဒီဆင်ဆိုတာကလည်း ဆင်ပိုင်းမှာ
လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်နှစ်၊ သုံးနှစ်လောက်ကတည်းက
အသက်ကြီးပြီး အလုပ်ခိုင်းလို့မကောင်းတော့တဲ့
ပိုင်းဆင်ကြီးတစ်ကောင်ရှိတယ်ဗျာ။ အဲဒီဆင်ကြီးက
လူနဲ့ တော်တော်ကလေး ယဉ်ပါတယ်။ ကျုပ်
တောထဲကိုသွားလာရင်း အဲဒီဆင်ကြီးကို မကြာ
ခင်ပဲ စီးဖူးတာပေါ့။ ဆင်ကြီးအပျော်က မိုးဟိန်းလို့
ခေါ်တယ်။ သော့ခဲဆင်ကြီးပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်တို့ကြား

လိုက်ရတဲ့ဆင်အော်သံဟာ မိုးဟိန်းရဲ့ အသံသာ
ဆိုရင်တော့ ကျုပ်တို့ ဒီတောက လွတ်မြောက်ပြီ”

ဟု ဆိုလိုက်တော့၏။

ထိုအချိန်၌ သူကြီး၏အိမ်တွင် မောင်းသံတခုနှင့် အချက်
ပေးသံကြောင့် ရွာသားများ စုရုံးရောက်ရှိနေကြပြီဖြစ်၏။

ရွှေပေါ်သည် မျက်နှာကြီးနီရဲလျက် အားလုံးကြားလောက်
အောင်

“ကျုပ် လိုရင်းတိုရှင်းပဲပြောမယ်၊ မကြာခင်
က ကျုပ်အိမ်မှာ ဈာန်ပျောင်းထားတဲ့ တရားခံတွေ
သွက်မြောက်သွားတယ်။ သူတို့ဟာ ကျုပ်ရဲ့မြင်းတွေ
ကိုယူပြီး ခရီးဆက်သွားတာဆိုပေမဲ့ ဒီလိုအချိန်
မှာ ခရီးတွင်ဖို့ သိပ်မလွယ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ရွာမှာ
ရှိတဲ့ အားကောင်းမောင်းသန် ယောက်ျားတွေ
အားလုံး စီးတုတ်ကိုယ်စီ၊ လက်နက်ကိုယ်စီ
ဆောင်ယူပြီး တရားခံတွေ့ရောက်ကို လိုက်ကြမယ်။
သူတို့ရောက်က ခြေရာခံလိုက်ရင် မကြာခင်မိမှာပါ။
ကျုပ်အဖေ သူကြီးမင်းနဲ့ ပုပိပ်စုံထောက်တွေ
ရောက်ကိုလည်း လိုက်ခေါ်ဖို့ ချောင်းရိုးဆီကို

ဆက်သားတွေလွတ်ပြီပြီ၊ ပုလိပ်အဖွဲ့ကြီး ရောက်
လာရင်လည်း ကျွတ်တို့ဆောက်ကို လိုက်လာဖို့ စီစဉ်ခဲ့
တယ်”

ဟု ပြောကာ လူစုပြီး ဘသော်တို့ကို ဖမ်းဆီးရန် စီစဉ်
၏။

ရွှေပေါ်သည် အခြားမိသားစုဝင်များ၊ ပုလိပ်သား
တစ်ယောက်နှင့်အတူ အခန်းတစ်ခုထဲတွင် ပိတ်လှောင်ခံခဲ့ရ၏။

သို့သော် ကံကောင်းထောက်ပေးပြီး လွတ်မြောက်ခဲ့လေ၏။
သူတို့သည် မလှုပ်ရှားနိုင်အောင် ချုပ်နှောင်ခံရပြီး ပါးစပ်တွင်
အဝတ်ဆွဲထားရလေရာ အခန်းတွင်း၌ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
မျက်လုံးအကြောင်သားနှင့် ကြည့်ရှုနေရ၏။

ထို့နောက် ရွှေပေါ်သည် အနီးရှိ ခုတင်တိုင်တွင် ချိတ်ဆွဲ
ထားသော ရေနံဆီမီးအိမ်ကို သတိပြုမိသွား၏။

ထိုမီးအိမ်ကလေးမှာ သူတို့ကို ချက်နာဖြူကြီးက
အခန်းတွင်း၌ထည့်ပြီး မီးအိမ်ကလေးကို အမှုမဲ့ ခုတင်တိုင်တွင်
ချိတ်ဆွဲခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ရွှေပေါ်သည် သူနှင့်တွဲလျက်ချည်နှောင်ထား
သော ခုတင်တိုင်ကို အားကုန်သုံးပြီး လှုပ်ယမ်းလေရာ မီးအိမ်

ကလေးက ပြုတ်ကျလာ၏။

ပြီးလျှင် အိပ်ရာခင်းကို လျှင်မြန်စွာ တူးစက်လောင်ကျွမ်း
စေပစ်တော့၏။

ထိုအခါ အခြားသူများသည် အရှင်လတ်လတ် အခန်း
ထွင်း ပိတ်လှောင်၍ မီးသီးပြိုဟစ်ခံရမည့်ဘေးကိုတွေးကာ ထိတ်လန့်
သွားကြ၏။

ရွှေပေါ်ကမူ အိပ်ရာခင်းမှတစ်ဆင့် လက်ပြန်ကြိုးတုပ်နှောင်
ထားရာ ကြိုးထုံးကို မီးကကူးစက်နေသည်ကိုသာ အာရုံစိုက်နေ၏။
မီးကြောင့် ကြိုးသားမက သူ၏လက်ကိုပါ လောင်ကျွမ်း
မိလိုက်ရသော်လည်း ရွှေပေါ်သည် အချုပ်အနှောင်မှ လွတ်မြောက်
သွား၏။

သူသည် ခြေထောက်မှ ကြိုးများကိုပင် ဖြေညှိအားဘဲ
အောင်များကို လုံးထွေးပြီး မီးတောက်ကြီးကို အုပ်ဆိုင်း၍ ငြိမ်းသတ်
ချိတ်နိုင်၏။

လွတ်မြောက်လျှင် လွတ်မြောက်ခြင်းပင် ရွှေပေါ်သည်
အက်သီးလက်မောင်းတန်းကာ

“ဘသော်ရေ... မင်းတို့မိသားစု ပြေးနိုင်
သလောက် ပြေးကြစမ်းကွာ၊ ဟောဒီက ငါ့လက်

နှစ်ဖက်စလုံး စီးလောင်ခံလိုက်ရသလို မင်းတို့
လည်း အဲဒီထက်အဆပေါင်းများစွာ ပိုပြီးခဲစားရစေ
မယ်ဟေ့”

ဟု ကြိမ်းဝါးလေ၏။

- မှော်ရွှင်မှုကို
အငမ်းမရ မဖြောင့်ဖြောက်နှင့်။
စိတ်ညစ်စရာများကိုလည်း
မကြောက်ပါနှင့်။

လောင်စွဲ

မျက်နှာဖြူကြီးသည် ဘသော်ထွက်ခွာသွားလျှင် ဖြစ်ရုံရာ ဖြစ်စေတော့ဟု သဘောထားကာ စီးပုံတစ်ခုပိုလေ၏။ ပြီးလျှင် ကလေးငယ်ကို ရင်ခွင်တွင်း၌ထားကာ သစ်ပင်အောက်တွင် ထိုင်နေသော မမြချစ်ကို

“မိန်းကလေးတို့ ကျုပ်ကြောင့် ဒုက္ခတွေ့ရတာ ကျုပ် တစ်သက်လုံး ဖြေဆည်နိုင်တော့မှာမဟုတ်ဘူး။ ကျုပ် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျုပ်က မိန်းကလေးတို့အတွက် မကောင်းတဲ့ကံကြမ္မာဆိုးတွေကို သယ်ဆောင်လာခဲ့သူမဟုတ်လား”
ဟု လေးလေးနက်နက် တောင်းပန်လေ၏။

မမြချစ်က ခေါင်းယမ်းပြီး

“ကျွန်မတို့ မြန်မာသူမျိုးတွေဟာ ကံ ကံ၏ အကျိုးတရားကို ယုံကြည်ကြတယ်။ ဒီလိုအဖြစ်ဆိုးမျိုးကို ကျွန်မတို့ပြုလုပ်ခဲ့တဲ့ ကံကြောင့်ကြုံရတာပါ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်မတင်ပါဘူး။ ကိုဘသော်ကလည်း ဒီလိုပါပဲ။ သူဟာ လူတိုင်းကို ကူညီရှင်နေတဲ့သူပါ။ အဲဒီလိုကူညီလိုက်ရလို့ ဘယ်လိုဒုက္ခမျိုးတို့မဆို ကြုံလာရလည်း နောက်မတွန့်တဲ့သူပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။ မျက်နှာဖြူကြီးက မမြချစ်ကို စူးစိုက်

ကြည့်၍

“မင်းတို့လင်မယား နှစ်ယောက်စလုံး လိုက်ဖက်ညီသလို စိတ်သဘောထားကောင်းမွန်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်။ ကျုပ်ကလည်း မင်းတို့ဘဝအတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားပေးပါ့မယ်”

ဟု ဆိုလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် သူတို့သည် ဘသော်ကို စောင့်မျှော်နေကြရာ တစ်နာရီခန့်အကြာတွင် ဘသော်သည် လက်နှိပ်ခါတ်စီးသိုးကာ

ဆင်တစ်ကောင်ကိုစီးနင်းရင်း ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ၏။

ဆင်ကြီးမိုးဟိန်းကို ရှာတွေ့ချေပြီ။ ဘသော်က မိုးဟိန်းကို ပွတ်သပ်ပြီး

“ဒီကောင်ကြီးက ဘေးမှပေးထားတယ် ဆိုပေမဲ့ လူတွေနဲ့ အမြဲထိတွေ့နေတော့ အရှိုင်းစိတ် မဝင်ဘူး။ ပြီးတော့ တော်တော်လည်း အင်အားကြီး မေးသေးတယ်ဗျ။ တောထဲမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေပြီး အစားအသောက်တွေ ဝဝလင်လင်စားရတာ လည်းပါမှာပေါ့။ ကျုပ်တို့ အမြဲနဲ့ဆုံး ဆင်ကျောမှာ တင်ဖို့ ပုခက်ဆင်ပြီး ခရီးဆက်ကြမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက် ဘသော်သည် လက်မောင်းလုံးခန့် သစ်ကိုင်း တုတ်တုတ်များနှင့် ကြိမ်နွယ်များကို အသုံးပြုကာ ပုခက်တစ်ခု ပြုလုပ်၏။

ပုခက်မှာ အချိုးအစားကျမှခြင်းမရှိသော်လည်း အသုံးပြု နိုင်လောက်၏။ ပုခက်ထဲတွင် မျက်နှာဖြူကြီးနှင့် မြေချစ်တို့ထားအိမ် လိုက်ပါမည်ဖြစ်၏။

ထိုအချိန်၌ပင် အဝေးဆီမှ တောခြောက်သလို လူခုလူဝေး

ကြီးနှင့် အော်ဟစ်သံများကို ကြားလိုက်ရ၏။

ဘသော်က သစ်ပင်မြင့်တစ်ပင်ထက်သို့ တက်ရောက်

ကြည့်ရှုပြီး

“လူတွေမနည်းဘူးဗျ။ မီးတုတ်တွေ အများ ကြီး ရွှေနေတာ တွေ့ရတယ်။ ကျုပ်တို့လာခဲ့တဲ့လမ်း အဝိုင်း လာနေကြတာပဲ။ မဟုတ်မှလွဲရော ကျုပ်တို့ နောက်ကို လိုက်တဲ့သူတွေပဲဖြစ်ရမယ်”

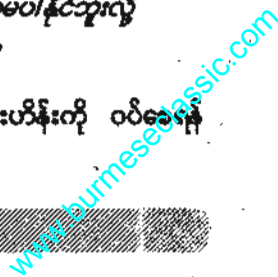
ဟု မျက်နှာဖြူကြီးကို ပြောလိုက်၏။ မျက်နှာဖြူကြီးက

ခေါင်းညိတ်ပြီး

“ဒီလောက်ရှည်ပြီး သွားလာနေပုံထောက် ရင် တရားခံဖမ်းတဲ့ အတွေ့အကြုံမရှိတဲ့ လူကလေး တို့ ရွာသားတွေပဲဖြစ်ရမယ်။ ပုလိပ်တွေဆိုရင် ဒီလိုတုရားပွဲလှည့်သလို သွားလာမှာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီလိုသွားလာဖို့လည်း ခွင့်ပြုမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် အဲဒီအဖွဲ့ထဲမှာ ပုလိပ်တွေမပါနိုင်ဘူးလို့ တောင် ကောက်မျက်ချနိုင်တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ဘသော်က မိုးဟိန်းကို ဝပ်ခေါ်နေ

အမိန့်ပေးပြီး

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တို့ကတော့ ပြေးရမှာပဲ
မဟုတ်လား”

ဟု ဆိုလိုက်၏။

ထို့နောက် ဘသော်တို့သည် ဆင်နှင့် ခရီးနှင်ကြလေ၏။
ဘသော်က ဆင်ဦးကင်းတွင်ထိုင်ပြီး တောလိုက်ခါးမြှောင်ကို ညှိုး
အဖြစ်အသုံးပြုကာ မိုးဟိန်းကို လိုသလို ထိန်းကျောင်းစောင်းနှင်၏။

ဘသော်သည် တောကျွမ်းသူဖြစ်ရာ ရေတိမ်စမ်းချောင်း
ကလေးသို့ရောက်လျှင် မိုးဟိန်းကို ရေထဲမှပင် သွားလာစေ၏။
အတန်ကြာမျှ သွားလာပြီးနောက် ရှည်လျားကျယ်ပြန့်သော ကိုင်း
တောကြီးကို ဖြတ်သန်းပြန်၏။

ထို့နောက်မှ တောလမ်းအတိုင်းသွားလာရာ ဘသော်က
မျက်နှာဖြူကြီးကို

“မကြာခင် ဒီတောထဲက ထွက်တော့မယ်၊
ကျုပ် နောက်ကလူတွေ ခြေရာခံလိုက်ဖို့ခက်အောင်
လှည့်ပတ်သွားလာခဲ့တာမျှ၊ သူတို့ ကျုပ်တို့ကို
ခြေရာခံမိဖို့ တော်တော်အချိန်ယူရလိမ့်မယ်၊
တောထဲကထွက်ရင် ခပ်သွတ်သွက် ခရီးနှင်လို့ရ
ပါတယ်၊ မိုးဟိန်းပုံစံကလည်း တော်တော်ကလေး

တက်ကြွနေတယ်”

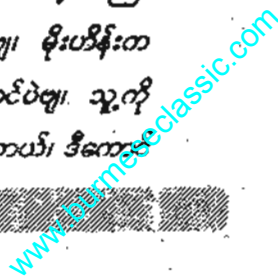
ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုအချိန်၌ ရွှေပေါ်ဦးဆောင်သော ရွာသားများသည်
ဘသော်တို့ ဓေတ္တနားခုံရာသို့ရောက်ရှိကာ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်
မီးငြိမ်းသွားသော စီးပုံတစ်ခုနှင့် ဆင်ခြေရာများ၊ ကြိမ်နွယ်များနှင့်
သစ်ကိုင်းသစ်ခက်များကို ခုတ်ထွင်သွားသည်ကို တွေ့ကြလေ၏။

သူတို့သည် ထိုနေရာတွင် ဆင်ခြေရာကိုတွေ့ရသောကြောင့်
လွန်စွာအံ့ဩနေကြ၏။

ရွှေပေါ်ကမူ သူ့အတွေးနှင့်သူ သဘောပေါက်ပြီး ဆွေဆွေ
စုန်သွားကာ အတူလိုက်ပါလာသူများအား

“တရားခံတွေတော့ လက်မတင်ကလေး
လွှတ်မြောက်သွားပြန်ပြီ ထင်တယ်၊ ဟောဒီဆင်ခြေ
ရာတွေက သူတို့ဟာ ဆင်နဲ့ထွက်သွားတယ်
ဆိုတာကို ဖော်ပြနေတာပဲ၊ ဆင်ဆိုတာလည်း
ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာကျက်စားတတ်တဲ့ သားမဲ့ဆင်ကြီး
မိုးဟိန်းကလွဲပြီး မဖြစ်နိုင်ဘူးဗျ၊ မိုးဟိန်းက
တော်တော်လိမ္မာတဲ့ဆင်တစ်ကောင်ပဲဗျ၊ သူ့ကို
ကလေးတွေတောင် တတ်စီးလို့ရတယ်၊ ဒီကောင်

ကြီးက အိုနေပေမဲ့ တော်တော်လည်း သန်စွမ်းသေးတယ်၊ တရားခံတွေ ဆင်နဲ့ထွက်ပြေးပြီဆိုရင်တော့ ကျုပ်တို့ လိုက်ဖို့မလွယ်တော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ တိတိကျကျသိရအောင် ဆက်ပြီးခြေရာခံကြည့်ကြသေးတာပေါ့။”

ဟု စိတ်ပျက်သွားသော်လည်း အားမလျော့ဟန်နှင့် ပြောလိုက်၏။

သူတို့အုပ်စုသည် ဆက်လက်ခြေရာခံကာ လိုက်ပါကြသော်လည်း စမ်းချောင်းကလေးတွင် လမ်းစပျောက်သွားပြန်၏။

ရွှေပေါ်က ဆင်နှင့်ပင် စမ်းချောင်းအတိုင်းသွားလာနိုင်သည်ဟု တွေးမိကာ ထိုအတိုင်းလိုက်မှပင် ခြေရာပြန်ကောက်နိုင်၏။

ဤသို့ဖြင့် အချိန်များစွာကြာမြင့်မှပင် ဘသော်တို့လူစုသစ်တောထဲမှ ထွက်သွားကြောင်းသိရလေ၏။ ရှာဖွေသူများအားလုံးလည်း ခြေကုန်လက်ယန်းကျနေချေပြီ။ မိုးကလည်း လင်းလှပြီဖြစ်၏။

သူတို့သည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် အပြန်လမ်းတွင် စုံထောက်မြဆွေဦးဆောင်သော ပုလိပ်အဖွဲ့နှင့်ဆုံလေ၏။

မြဆွေတို့မှာလည်း ချောင်းရိုးတလျှောက် လှေများနှင့် သက်စွန့်ဆံပျား သွားလာခဲ့ရ၏။ နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်မှပင် မုဆိုး

တစ်ယောက်ထံမှ ဘသော်တို့သတင်းကို ရရှိလေ၏။

ထိုအခါ မြဆွေက

“ဆင်စီးပြီးသွားလာနေတဲ့လူတွေကို မုဆိုးက တောင်နီတောင်ဘက်ကို ဦးတည်သွားနေတာတွေလိုက်တယ်ဆိုတော့ ကျုပ်တို့ရထားတဲ့သတင်းနဲ့ ကိုက်ညီနေတာပဲ။ ဒါဆိုရင် မစ္စတာ ဆော်ဒဝင်တို့ဟာ တောင်နီတောင်ဘက်ကို ခိုအောင်းဖို့သွားတာ ကျိန်းသေပြီ”

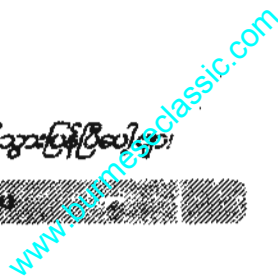
ဟု ပြောလိုက်ရာ သူကြီးမင်းက စိတ်ပျက်ဟန်နှင့်

“တောင်နီတောင်ရုံတောက ဘယ်လောက် နက်သလဲဆိုတာ စုံထောက်ကြီး မသိသေးဘူးထင်တယ်။ ဒီလူတွေကို အဲဒီတောနက်ထဲမှာ ရှာဖွေဖို့ဆိုတာ ကောက်ရိုးပုံထဲမှာပျောက်သွားတဲ့ အပ်ထက် ရှာရတာခက်လိမ့်မယ်၊ အချိန်ယူထောက်လှမ်းပြီး ရှာဖွေမှဖြစ်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

မြဆွေက ခေါင်းညိတ်ပြီး

“ဒီတစ်ကြိမ်လည်း လွတ်သွားပြန်ပြီပေါ့ဗျာ”

ကျုပ်တို့အဖွဲ့ အဖွဲ့ခွဲဆုတ်ခွာရတော့မှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သူကြီးမင်းက ကျုပ်တို့နဲ့ အဆက်အသွယ်မပြတ်အောင် ဂရုစိုက်ပါ။ သူတို့ကို ကျုပ်တို့ ပုလိပ်အဖွဲ့က အလုံးအရင်းနဲ့သွားဖမ်းဖို့ မလှယ်တော့တောင်နီဘက်မှာ ကျုပ်တို့ရဲ့သဘာဝပေးတွေ ဌာတ်ထားပြီး စုံစမ်းရမှာပေါ့”

ဟု ဆိုလေ၏။

ပုလိပ်အဖွဲ့သည် ပြန်လည်မထွက်ခွာခင် သူကြီးမင်းနဲ့ တည်ခင်းကျွေးမွေးသမျှကို ကောင်းစွာစားသောက်ကြ၏။

ထိုအခါ မြဆွေနှင့်ရွှေပေါ်သည် စားသောက်စဉ်း ဖစ်ဦးတည်း အနီးတစ်ခုအတွင်း၌ ခေါင်းချင်းဆိုင်လျက်ရှိ၏။ စုံထောက်မြဆွေက

“ဒီမှာ ကိုရွှေပေါ့၊ အဲဒီမျက်နှာဖြူကြီးကို လက်ရဖမ်းဆီးမိပြီဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားတို့၊ ကျုပ်တို့ ဆယ်သက်စားမကုန်အောင် ချမ်းသာပြီလို့သာ မှတ်ပေတော့၊ ဒီကိစ္စမှာ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ပူးပေါင်းပြီး ကြံစည်မှမြစ်မယ်၊ ကျုပ်တွေကလည်း ခင်ဗျားဆီက အကူအညီတွေရမှဖြစ်လိမ့်မယ်၊

ဒါဟာ အထူးလျှို့ဝှက်ထားရမဲ့ကိစ္စပဲ ဆိုတာတော့ ကြိုပြီးသတိပေးထားပါရစေ”

ဟု ပြောလေ၏။

ရွှေပေါ်က နားမလည်ဟန်နှင့်

“မစ္စတာအော်ဒင်ကို သင်္ဘောနဲ့ ကလကတ္တားကို ဖမ်းဆီးပြီး ခေါ်ဆောင်သွားတဲ့နား ဝင်လယ်ထဲကို နှန်ချထွက်ပြေးသွားတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားပြောလို့ ကျုပ်သိပြီးပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လို အမှက်စွန့် အဖမ်းဆီးခံရတယ်ဆိုတာတွေ၊ ဘာကြောင့် ဒီလူကြီးကိုဖမ်းမိရင် ကျုပ်တို့ချမ်းသာပြီ ဆိုတာတွေကိုတော့ သိပ်ပြီးဖျားမရှင်ဘူး”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။

စုံထောက်မြဆွေက ခေါင်းညိတ်ပြီး

“ကျုပ်ပြောခဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေက တချို့ အကြောင်းတွေဟာ မယုံကြည်နိုင်စရာတွေ ပါလိမ့် မယ်ဗျ၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားအနေနဲ့ လက်ခံလာမှာပါ။ သိပ်ပြီးထူးဆန်းတဲ့ အကြောင်းတစ်ခုက ဇေဒုံတဲ့ ဇာတ်လမ်းပဲဗျ၊ ခင်ဗျားတို့က မျက်နှာဖြူကြီးဟာ

ပရဆေးပင်တွေ လှေလာရအောင် မြန်မာပြည်အနှံ့
 သွားလာခဲ့တယ်။ သူဟာ အင်္ဂလိပ်ကို တိုက်ထုတ်ဖို့
 သူလျှိုလုပ်နေတယ်။ အဲဒီလိုလုပ်ပြီး မြန်မာ မျိုးချစ်
 တော်လှန်ရေးသမားတွေကို ကူညီနေတယ်ဆိုတာ
 တွေက တကယ်တော့ နည်းနည်းပဲမှန်တယ်ဗျ။
 ဒီလူကြီးဟာ မြန်မာမျိုးချစ်တွေနဲ့ အဆက်အသွယ်
 ရှိကောင်းရှိနိုင်ပေမဲ့ သက်သေ သက်ကာရ တိတိ
 ကျကျ ရမထားပါဘူး။ သူလျှိုဆိုတာတော့ လုံးဝ
 မဟုတ်ဘူးဗျ။ အဲဒါက သူ့ကို ဖမ်းဆီးလို့ကောင်း
 အောင် တပ်ထားတဲ့ပုဒ်မပဲ။ တိတိကျကျပြောရရင်
 အင်္ဂလိပ်အစိုးရရဲ့ထိပ်ပိုင်က ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက်
 ရဲ့ လုပ်ကြံဇာတ်လမ်းပဲပေါ့ဗျာ”

ဟု ပြောဆိုလေရာ ရွှေပေါ်သည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွား

၏။

မျက်နှာဖြူကြီး၏အမူက ထိုမျှရှုပ်ထွေးနေလိမ့်မည်ဟု
 ထင်မှတ်မထားခဲ့ချေ။

စုံထောက်မြဆွေက ဆက်၍

“ပြောရရင်တော့ မျက်နှာဖြူကြီးတောင်မှ

သံသယတရားခံ အဆင့်ပဲရှိသေးတာ။ သူနဲ့
 ပတ်သက်တဲ့ ဘသော်တို့မိသားစုကတော့ ဘယ်လို
 မှ တရားခံစာရင်းထဲ ထည့်လို့မရဘူးဗျ”
 ဟု ဆိုလိုက်ရာ ရွှေပေါ်က မျက်နှာရှုံ့မဲ့ပြီး

“ဒါဆိုရင် ဘသော်တို့က ဘာမှအပြစ်မရှိ
 ဘူးပေါ့။ ကျုပ်က ဒီကောင်ကို အပိုင်ကိုင်နိုင်ပြီလို့
 လွှေးထားတာဗျ”

ဟု ညည်းညူလေ၏။

စုံထောက်မြဆွေက

“ဒါ့ကိုထားလိုက်ပါတော့ဗျာ။ အဓိကကျတဲ့
 ဒီးအကြောင်းကြီးတစ်ခုလုံး စပြီးပေါ်ပေါက်လာခဲ့တဲ့
 ဇောက်လမ်းကိုတော့ ခင်ဗျား ကြားချင်မှာပါ။ ဒီ
 ဇောက်လမ်းမှာ ဇာတ်လိုက်က လူသားတစ်ယောက်
 မဟုတ်ဘူးဗျ။ တိတိကျကျပြောရရင် သက်မဲ့ပစ္စည်း
 တစ်ခုပဲ။ အဲဒီပစ္စည်းဟာ ဘယ်လိုကျောက်အမျိုး
 အစားနဲ့ ထုဆစ်ထားတယ်လို့ မသိရပေမဲ့ အလွန်
 ထူးဆန်းပြီး သက်ရှိအရာတစ်ခုလိုပဲ အသက်
 ဝိညာဉ်ရှိနေတယ်လို့ထင်ရတဲ့ မျက်လုံးတစ်လုံးပဲဗျ။

www.burmeseclassic.com

၁၄၆ မင်းသွေးသစ္စာ

ကျောက်မျက်လုံးပေါ်မှာ”
ဟု အစပျိုးလေ၏။

ကျောက်မျက်လုံးတစ္ဆေ ၁၄၇

• ဗဟုသုတ အနှစ်သာရဗြူ
ရဟူရန်နှင့်
အသုံးစွဲရန် ဖြစ်သည်။

• ကွန်မြူနစ်

ရွှေပေါ်သည် စုံထောက်မြဆွေ၏စကားကို စိတ်ဝင်စား
နားစွင့်နေ၏။

စုံထောက်မြဆွေက ရွှေပေါ် တစ်ခါမျှ မကြားခဲ့ဘူးသည့်
မြို့တစ်မြို့၏အကြောင်းကို ပြောပြလေ၏။

ထိုမြို့မှာ လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း (၅၀၀၀) ကျော်က တည်
ခဲ့၏။ 'မိုဟန်ဂျီဒါရီ' ဟု အမည်တွင်၏။

'မိုဟန်ဂျီဒါရီ' ဟူသည် သေလွန်ပြီးသူများ၏မြို့တော်ဟု
အမိပ္ပိုင်ရ၏။

စုံထောက်မြဆွေက ဆက်၍

“ ၁၉၁၂ ခုနှစ်လောက်က ရှေးဟောင်း
သုတေသနသမားတစ်ယောက်ဟာ မထင်မှတ်ဘဲ
အိန္ဒိယနိုင်ငံက 'ဆင်းဒ်' နယ်မှာ အဲဒီမြို့ဟောင်းကို
တူးဖော်မိခဲ့တယ်ဗျ။ အဲဒီနေရာက အနို့မြစ်နဲ့
အနောက်ဘက် နာရာတူးမြောင်းကြားက အလွန်ပဲ
မြေဩဇာကောင်းတဲ့ ဒေသတစ်ခုပေါ့ဗျာ။ အဲဒီ
မြို့ဟောင်းဟာ တစ်ချိန်က တော်တော်ခမ်းနား
ကြီးကျယ်ပြီး စည်ကားလိမ့်မယ်ဆိုတာ တွေ့ရှိရ
တဲ့ အထောက်အထားတွေအရ သိကြရတယ်။
မြို့ဟောင်းရဲ့လမ်းမကြီးတွေဟာ မြောင့်တန်းပြီး
ကျယ်ပြန့်ကြွတယ်တဲ့။ လူနေအိမ်ခြေတွေဟာ
နှစ်ထပ်သုံးထပ်အထိ ဆောက်လုပ်ထားပြီး တချို့
အဆောက်အအုံတွေကို ကြီးမားတဲ့တိုင်လုံးကြီးတွေနဲ့
တန်ဆာဆင်ထားတယ်လို့ဆိုတယ်။ အဲဒီမြို့သားတွေ
ဟာ လူနေမှုအဆင့်အတန်းမြင့်မားပြီး ဗိသုကာ
အတတ်မှာလည်း ဒီခေတ်နဲ့တောင် နှိုင်းယှဉ်နိုင်
တယ်လို့ ဆောက်လုပ်ကြတာပဲ။ အဲဒီမှာတွေ့ရတဲ့

www.burmeseclassic.com

လူ့အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေ၊ အဝတ်အထည်တွေ၊ အစားအသောက်တွေနဲ့ တိရစ္ဆာန်မွေးမြူတဲ့ ဓလေ့တွေဟာလည်း ဒီဘက်ခေတ်နဲ့မခြားအောင် ရှိနေတယ်တဲ့။ အချို့နေရာတွေမှာဆိုရင် အလယ်တည့်တည့်မှာ ရေကန်ကျယ်ကြီး တည်ဆောက်ထားပြီး ပတ်လည်မှာ အခန်းကလေးတွေ၊ အဆောင်ကလေးတွေ တည်ရှိနေတဲ့ အခုခေတ် ရေကူးကန်လို အဆောက်အအုံမျိုးကို တောင်တွေကြရတယ်။ ထူးခြားမှုကတော့ အဲဒီမြို့ဟောင်းမှာ လူသေတွေကို မတွေ့ကြုံရတာပဲ။ မြို့တော့မြို့ဟောင်းက စုပ်ပုံတွေ၊ စာတွေကိုလည်း ဘယ်သူမှ ဖတ်ရှုဘာသာမပြန်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ဒါကြောင့် မြို့ဟောင်းရဲ့အမည်နဲ့ မြို့ဟောင်းဟာ ဘယ်လိုဘေးဒုက္ခအန္တရာယ်တွေကျရောက်ပြီး မြေကြီးအောက်ကို နစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်ခဲ့ရသလဲဆိုတာကိုလည်း အခုထိ အခြေမစောင့်နိုင်ကြသေးဘူး။ ဒါကြောင့် တူးဖော်တဲ့သူတောသုသမားတွေက မြို့ဟောင်းကို သေလွန်ပြီးသူများပေါ်မြို့တော်၊

“မိဟန်ဂျီဒါရီ” လို့ အမည်ပေးခဲ့ကြတယ်။ ကျုပ်တို့ ဧကန်လမ်းထဲက အစ်ကဇာတ်လိုက် ကျောက်မျက်လုံးဟာ မိဟန်ဂျီဒါရီမြို့ဟောင်းကို တူးဖော်ရင်းတွေ့ရှိခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းများစွာထဲက တစ်ခုပဲပေါ့ဗျာ”

ဟဲ့ ပြောကာ အခြောက်သွားဟန်နှင့် အရက်ခွက်ကို မော့လေ၏။

ရွှေပေါက် ခေါင်းညိတ်ပြီး

“လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း ၅၀၀၀ ကျော်က ပစ္စည်းဆိုတော့ အဲဒီအချိန်က ဘုရားတောင် မပွင့်သေးဘူးဗျ”

ဟဲ့ ဆိုလိုက်ရာ စုံထောက်မြဆွေက

“ဒါပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့အကြောင်းကိုဆက်ရရင် ကလကတ္တားဘက်ကနေ ပြန်ရေလိမ့်မယ်။ ကလကတ္တားမှာ အိန္ဒိယသူနဲ့ ဘီလပ်သားက ပေါင်းဖက်ပြီး ဇွေးဖွားလာတဲ့ ကပြားမကလေးတစ်ယောက် ရှိတယ်ဗျာ။ သူ့အမည်က စင်သီယာလို့ခေါ်တယ်။ စင်သီယာမှာ ကလကတ္တားတက္ကသိုလ်တက်နေတဲ့ ချာလ်တန်ဆိုတဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက်လည်း

ရှိတယ်”

ဟု ဆိုလေရာ ရွှေပေါက် လက်ကာပြပြီး

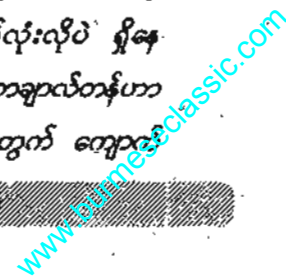
“ဒီလူတွေကိုတော့ ကျုပ်သိတာပေါ့ဗျ။
ကျုပ်တို့သစ်တောမှာ ဝန်ဆောင်တာဝန်ပေးဖူးတဲ့
မစ္စတာချာလ်တန်တို့ ဇနီးမောင်နှံပဲ။ မစ္စတာ
ချာလ်တန်က တောထဲမှာ ကျားဆွဲခံလို့ သေသွားခဲ့
တယ်လေ”

ဟု ပြောလိုက်၏။ စုံထောက်မြဆွေက စီးကရုတ်ကို

မီးညှိပြီး

“အဲဒီစုံတွဲပဲပေါ့ဗျာ။ သူတို့ဟာ တစ်နေ့မှာ
ရွှစ်သူတို့သဘာဝ သွားလာလည်ပတ်ရင်း ဆောက်
လက်စ အဆောက်အအုံတစ်ခုခုရဲ့ဘေးက ပြတ်
အသွားမှာ မတော်တဆမှုတစ်ခုခု ကြုံခဲ့ရတယ်
ဗျ။ အဆောက်အအုံမှာဆင်ထားတဲ့ ငြမ်းစင်ပြိုကျ
သွားတာပေါ့ဗျာ။ အဲဒီမှာ မစ္စစင်သီယာဟာ ဘာမှ
မဖြစ်ခဲ့ပေမဲ့ မစ္စတာချာလ်တန်ကတော့ သစ်သား
ချွန်တစ်ခုနဲ့ ထိုးမိပြီး သစ်သားချွန်က မျက်လုံး
တစ်လုံးကိုကော်ပြီး ဖောက်ထုတ်လိုက်သလို ဖြစ်

သွားခဲ့တာဗျ။ ဒါကြောင့် သူတို့ဟာ အချိန်မဆင်းဘဲ
အိန္ဒိယလူမျိုး သမားတော်တစ်ယောက်ဆီကို
ရောက်ခဲ့ကြတယ်။ သမားတော်ကြီးဟာ တိုင်းရင်း
ဆေးတွေကို အသုံးပြုပြီး ရောဂါဝေဒနာကို ကုသ
ပေးနေပေမဲ့ တော်ရုံဝေဒနာသည်ကို လက်ခံပြီး
ကုပေးလေ့မရှိဘူးဗျ။ သူ့ရဲ့ဆေးစွမ်းကြောင့် ဝေဒနာ
သည်တွေ ပျောက်ကင်းကြပေမဲ့ သူကတော့ မထင်
မရှားဘဲ ဇာတ်မျှုပ်နေခဲ့တဲ့ ထူးဆန်းတဲ့ သမားတော်
တစ်ယောက်ပေါ့ဗျာ။ ဒီလိုနဲ့ မစ္စတာ ချာလ်တန်ကို
တော့ သမားတော်ကြီးက ကုသပေးဖို့ လက်ခံခဲ့
တယ်။ မစ္စတာချာလ်တန်ရဲ့မျက်လုံးဒဏ်ရာကို
ပျောက်ကင်းအောင်လုပ်ပေးခဲ့တဲ့အပြင် အဲဒီ
မျက်လုံးနေရာမှာ ကျောက်မျက်လုံးတစ်လုံးကိုပါ
တပ်ဆင်ပေးခဲ့တယ်။ ထူးခြားမှုကတော့ အဲဒီ
ကျောက်မျက်လုံးဟာ အခြားသူတစ်ယောက်ရဲ့
အမြင်မှာ သာမန်မျက်လုံးတစ်လုံးလိုပဲ ရှိနေ
တယ်ဗျ။ ပြောရရင်တော့ မစ္စတာချာလ်တန်ဟာ
မျက်လုံးတစ်ဖက်ပျက်သွားတဲ့အတွက် ကျောက်

မျက်လုံး အစားထိုးတပ်ဆင်ထားတယ် ဆိုတာကို ဘယ်သူမှမရှိပဲမိန့်ဆောင် မျက်လုံးအစစ်မှန်ကြား ရှိနေတာပါပဲ”

ဟု ဆိုလေရာ ရွှေပေါ်က မေးခွေကို လက်နှင့်ပွတ်ပြီး

“ခင်ဗျားပြောလို့သာ ကြားရတယ်၊ ကျွပ် လည်း မစွတာ ချာလံတန်ကို မြင်တွေ့ခဲ့ဖူးတယ်ဗျ၊ မျက်လုံးက အကောင်းအတိုင်းပဲ၊ ဘာမှထူးခြားမှု မရှိဘူး”

ဟု ရေရွတ်လေ၏။ စုံထောက်မြဆွေက စီးကရက်ကို

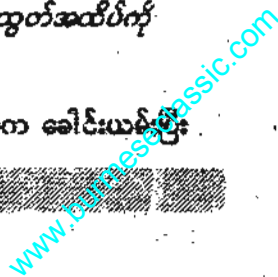
ဗွာကာ

“အဲဒီထက်ပိုပြီး ကျောက်မျက်လုံးဟာ မစွတာချာလံတန်ရဲ့ မျက်လုံးအိမ်ထဲမှာ အသွေး အသားတွေ၊ အကြောတွေနဲ့ တစ်သားတည်း ပေါင်းစပ်သွားပြီး ကျောက်မျက်လုံးကိုဖြန့်ပြီး ထုတ်ယူချင်တယ်ဆိုရင်တောင် ပတာတိမျက်လုံး အကောင်းကို ဖောက်ထုတ်လိုက်သလို ခံစားရမယ် ဆိုရင် ခင်ဗျား ပိုပြီးနဲ့လှလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ အပြစ်မှန်ပဲဗျ၊ အဲဒီမျက်လုံးရဲ့ထူးခြားမှုကို တပ်ဆင်

ေးနဲ့တဲ့ သမားတော်ကြီးကိုယ်တိုင်တောင် သေသေ ချာချာ သိခဲ့မယ်ထင်ဘူး။ သမားတော်ကြီးက ပဲလည်း မစွတာချာလံတန်ရဲ့မျက်လုံးဒဏ်ရာကို ကုသပေးနေတုန်း တိုက်တိုက်ခိုင်ခိုင်ပဲ တောလေ ကွမ်းတစ်ယောက်က လာပြီးရောင်းလို့ အဲဒီ ကျောက် မျက်လုံးကို ရခဲ့တာဗျ၊ ဒီလောက်ဆိုရင် အဲဒီ ကျောက်မျက်လုံးဟာ ကျွပ်ပြောခဲ့တဲ့ ‘မိုဟန်ဂျီ ဒါမို’ မြို့တောင်ဟောင်းတူးဖော်တဲ့နေရာကနေပြီး ရူးမယူသောရဲ့လက်ထဲကို တစ်ခုညီအညွှန်းနဲ့ ရောက် လာရုံရတဲ့ ကျောက်မျက်လုံးဆိုတာ ခင်ဗျား ရှိပဲမိ လောက်ပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ကာယကံရှင်တွေဖြစ်တဲ့ သမားတော်ကြီးနဲ့ မစွတာချာလံတန်တို့ ဇနီးမောင်နှံ တတော့ အဲဒီအချိန်အထိ ကျောက်မျက်လုံးရဲ့ ခေံဖြစ်ကို ဘယ်သိနိုင်ဦးမလဲ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ရွှေပေါ်က “ဇာတ်လမ်းကတော့ အထွတ်အထိပ်ကို ရောက်လာပြီ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ စုံထောက်မြဆွေက ခေါင်းယစ်ပြီး

“ဒါက အစပဲရှိသေးတယ်ဗျ၊ ဒီလိုနဲ့ နောက်ထပ် (၅)နှစ်လောက်ကြာတဲ့အခါ မစ္စတာချာလ်တန်လည်း ပညာစုံပြီး ဘုံဘေးက အစိုးရဌာနတစ်ခုမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်တယ်ဗျ၊ မကြာခင်ပဲ မစ္စစင်သီလာနဲ့ လက်ထပ်ခဲ့တယ်၊ သူတို့လက်ထပ်ပြီး အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ မစ္စတာ ချာလ်တန်ဟာ ထူးဆန်းပြီး ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းတဲ့ အကြောင်းတွေကို သူတစ်ကိုယ်တည်း ရှိနေချိန်မျိုးမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်က လာပြီးပြောဆိုတာကို ကြည့်တွေ့ရတော့တာပဲ၊ မစ္စတာချာလ်တန်က ဒီလိုပြောဆိုတဲ့သူကို မမြင်တွေ့ရဘဲ အသံကိုသာ ကြားခဲ့ရတာဖြစ်တယ်၊ အဲဒီအသံဆိုတာကလည်း တကယ့်အသံကြီး ထွက်ပေါ်လာတာမဟုတ်ဘဲ ပြောဆိုသူရဲ့ စိတ်ထဲက ပြောချင်တဲ့အကြောင်းအရာကို နားထောင်သူက အလိုလိုကြားနေရတာမျိုးဗျ၊ ဒီကြားထဲ-မေးချင်တဲ့ မေးခွန်းရှိရင်လည်း အသံတိတ်စိတ်ထဲက ပြန်မေးလို့ရသေးတယ်၊ စိတ်ချင်းဆက်သွယ်တဲ့ စကားပြောနည်းလို့ ဆိုရမှာပေါ့၊

အဲဒီလိုပြောကြတာလည်း တစ်လကို တစ်ကြိမ်လောက် ရှိခဲ့တယ်တဲ့၊ စကားပြောဆိုနေတဲ့အချိန်တွေမှာဆိုရင် မစ္စတာချာလ်တန်ဟာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မှေးလျှော့နေတတ်သလို စကားပြောဆိုပြီးရင်လည်း အိပ်မက်က လန့်နှိုးလာသလို ခေခေဝါးဝါး ခံစားရတယ်တဲ့ဗျ၊ အဲဒီမှာ သူနဲ့ တွေ့ဆုံပြီး စကားပြောတဲ့သူက ကျောက်မျက်လုံးရဲ့မူလပိုင်ရှင်ရှင် “မိုဟန်ဂျီဒါရို” ဖြူတော်သားတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်လို့ဆိုတယ်”

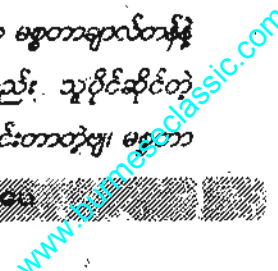
ဟု ပြောလေရာ ရွှေပေါ်က

“အဖြစ်အပျက်ကတော့ မယုံနိုင်လောက်အောင်ပါပဲ၊ ဆက်ပါဦးဗျ”

ဟု စကားထောက်ပေးလိုက်၏။

နဲ့ထောက်မြဲဆွေကလည်း ပြောရသည်မှာ အားထွေလာဟန်နှင့် အရက်ခွက်ကိုမော့ပြီ

“မိုဟန်ဂျီဒါရိုမြို့သားက မစ္စတာချာလ်တန်နဲ့ စကားပြောတယ်ဆိုတာကလည်း သူပိုင်ဆိုင်တဲ့ ကျောက်မျက်လုံးကို ပြန်တောင်းတာတဲ့ဗျ၊ မစ္စတာ

ချာလ်တန်က သူ့ရက္ခိတဖြစ်တာကို ဘယ်လက်သင့်
ခံမလဲ၊ မပေးနိုင်ဘူးလို့ အကြိမ်ကြိမ်ငြင်းဆိုတာ
ပေါ့၊ အဲဒီမှလုပ်ငွေရှင်ကလည်း မစ္စတာချာလ်တန်ကို
မျက်လုံးပြန်ရဖို့အရေး ချောတစ်ခါ၊ ခြောက်
တစ်လှည့်နဲ့ တောင်းဆိုနေတော့တာပဲဗျ၊ ကျုပ်က
ဒီအဖြစ်အပျက်တွေကို တစ်ထိုင်တည်းပြောနေပေမဲ့
အဲဒီအချိန်က မစ္စတာ ချာလ်တန်နဲ့ အခြေအမှက
စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြော့ပြီး ကော်တော်ကလေး
အကျပ်ရှိက်နေတယ်ဆိုတော့ ဘေးလှတွေ ချိပ်စိ
ကုန်တာပေါ့၊ အစိကကတော့ စင်သီယာဟာ သူ
ယောက်ျား တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ အလုပ်ပျက်
အကိုင်ပျက်ဖြစ်ပြီး ပွဲလမ်းသဘင်လည်း မသွားဘဲ
မိုင်တွေနေတာကို တွေ့နေရတာကိုး၊ မစ္စတာ
ချာလ်တန်ကတော့ အဲဒီအချိန်အထိ သူ့ကိုစွကို
ဖွင့်မပြောခဲ့ပါဘူး၊ စင်သီယာက သူ့ယောက်ျား
ကို စိတ်ကုဆရာဝန်တွေ၊ ဘာတွေနဲ့တောင်
ခေါ်ပြီးပြန်သေးတယ်၊ စာတ်လမ်းကိုဆက်ရရင်
တော့ တစ်ကြိမ်မှာ အဲဒီကျောက်မျက်လုံးရဲ့ မူလ

ပိုင်ရှင်က မစ္စတာချာလ်တန်ကို ကျောက်မျက်လုံးပြန်
ပေးဖို့ အပေးအယူတစ်ခုလုပ်လာခဲ့တယ်၊ အဲဒါ
ကတော့ မစ္စတာချာလ်တန်ဟာ ကျောက်မျက်လုံး
ကို စွန့်လွှတ်ပြီး နေရာတစ်ခုမှာ ပြန်ထားခဲ့ရင်
များပြားလှတဲ့ စိန်ရွှေရတနာတွေကိုပေးမယ်၊
ရလိမ့်မယ်လို့ဆိုတယ်”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ရွှေပေါ်က လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်ပြီး

“ကလျပ် တကယ်စိတ်ဝင်စားတဲ့အကြောင်းကို
ရောက်လာပြီဗျ”

ဟု ပြောလေ၏။

စုံထောက်မြဆွေက ဆက်၍

“မှလုပ်ငွေရှင်က ကျောက်မျက်လုံးကို မိုဟန်
ဂျီဒါနို မြို့ဟောင်းရဲ့ဆောင်ဘက် အစွန်ရဲ့မှာရှိတဲ့
နေရာတစ်ခုကို လာပို့ဖို့ အတိအကျ လမ်းညွှန်ခဲ့
တယ်ဗျ၊ အဲဒီနေရာမှာ မူလက နတ်ဘုရားကျောင်း
ဆောင်တစ်ခု တည်ရှိခဲ့ပြီး ကြေးဝါနဲ့ သွန်းလုပ်
ထားတဲ့ ရုပ်တုတစ်ခုလည်း ရှိခဲ့တယ်ဗျ၊ အဲဒီရုပ်တု
ဟာ လှရဲ့အရွယ်အစား သွန်းလုပ်ထားပြီး ထူးခြား

တာက မျက်လုံးတစ်ဖက်လပ်နေတာပဲ။ မစ္စတာ
 ချာလ်တန်ဟာ ကျောက်မျက်လုံးကို အဲဒီနတ်ရုပ်ထု
 ရဲ့ မျက်လုံးနေရာမှာ ပြန်လည် တပ်ဆင်ပေးရ
 မယ်လို့ တောင်းဆိုခဲ့တာပဲ။ တကယ်ဆိုရင် မိုဟန်
 ဂျီဒါရိုမြို့သားကလည်း အကြောင်းကိစ္စတစ်ခု
 မျက်လုံးကွယ်သွားလို့ နတ်ရုပ်တုရဲ့မျက်လုံးကို
 ယူဆောင်တပ်ဆင်ခဲ့ရတာလို့ ရှင်းပြတယ်ဗျ။
 အဲဒီလိုမသင့်တော်တဲ့အဖြစ်ကို ကျူးလွန်မိတဲ့
 အတွက် သူ့ရဲ့ပိညာဉ်ဟာ အခုထိ မကျွတ်လွတ်
 နိုင်သေးဘူးလို့ ပြောပြတယ်။ ဒါပေမဲ့ မစ္စတာ
 ချာလ်တန်ဟာ အဲဒီလူရဲ့ အပေးအယူကိုလည်း
 ငြင်းပယ်ခဲ့ပြန်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် သူ့ရဲ့
 မျက်လုံးတစ်လုံးကို ဘယ်လိုစိန်ရွှေရတနာမျိုးစုံမှ
 မလဲလှယ်နိုင်လို့ပဲ”

ဟု ဆိုပြန်၏။

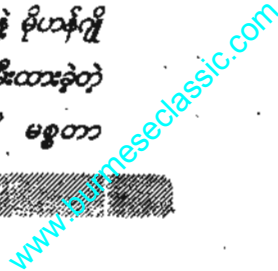
ထိုအခါ ရွှေပေါ်က နားမလည်ဟန်နှင့်

“မစ္စတာချာလ်တန်က မြို့တော်ဟောင်းမှာ
 ရှိတဲ့ နတ်ရုပ်ကို ဘယ်လိုရှာပြီး မျက်လုံးပြန်တပ်

ပေးရမှာလဲ။ ပြီးတော့ သူတို့ရဲ့ အပေးအယူအရ
 ရတနာတွေကိုရော ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပိုင်ဆိုင်ရမှာလဲ”
 ဟု မေးမြန်း၏။

စံထောက်မြဲဆွေက

“မိုဟန်ဂျီဒါရိုမြို့တော်ဟောင်းကို ပညာရှင်
 တွေက အခုထိ တူးဖော်လေ့လာနေတုန်းပဲ။ သူတို့
 ဟာ မြို့တော်ရဲ့တောင်ဘက်မှာ ခုနက ခင်ဗျားမေးခဲ့
 တဲ့ နတ်ရုပ်လို့ယူဆတာရတဲ့ ကြေးဝါးနဲ့သွန်းလုပ်
 ထားတဲ့ အရုပ်တစ်ခုကို တူးဖော်တွေ့ရှိခဲ့ပြီး မူလ
 နေရာမှာပဲ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ထားတယ်ဗျ။
 အဲဒီနတ်ရုပ်မှာလည်း မျက်လုံးတစ်ဖက် ဟောင်း
 လောင်းကြီးဖြစ်နေတော့ မစ္စတာချာလ်တန်ဆီက
 ကျောက်မျက်လုံးတစ်ဖက်ပြန်ရဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့
 မြို့တော်သားရဲ့စကားနဲ့ ကိုက်ညီမနေဘူးလား။
 မစ္စတာချာလ်တန်က ကျောက်မျက်လုံးကို မူလ
 နေရာရောက်အောင် လုပ်ဆောင်ပြီးတာနဲ့ မိုဟန်ဂျီ
 ဒါရိုမြို့တော်က ဘုရင်အဆက်ဆက် သုံးနှိုင်းထားခဲ့တဲ့
 လျှို့ဝှက်ရတနာဆိုက်ရှိတဲ့ နေရာကို မစ္စတာ

ချာလ်တန်သီအောင် အရင်တုန်းက ဆက်သွယ်ခဲ့ဖူး
တဲ့ စိတ်ချင်းဆက်သွယ်တဲ့နည်းမျိုးနဲ့ဆက်သွယ်ပြီး
သတင်းပေးမယ်လို့ ဆိုတယ်။ အဲဒီရတနာဆိုက်ခေါ်
ဘုရင့်ဘဏ္ဍာတိုက်ဟာ မြို့တော်ဟောင်းနဲ့ မဝေး
လှတဲ့ တစ်နေရာက တောင်ကုန်းတစ်ခုရဲ့ ထိပ်
တည့်တည့်မှာရှိတယ်လို့လည်း ဆိုတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ရွှေပေါ်သည် စိတ်ဝင်စားမှုကြောင့် မျက်လုံးတဖျတ်ဖျတ်
တောက်ပသွားသော်လည်း

“ဒီအဖြစ်အပျက်ဟာ စိတ်ကူးယဉ်ထားတဲ့
အချက်အလက် တွေပေါ်မှာ အခြေခံထားတာပဲဗျာ၊
ပြီးတော့ ကာယကံရှင်ဖြစ်တဲ့ မစ္စတာချာလ်တန်
လည်း သေဆုံးခဲ့ပြီဗျာ၊ ကျောက်မျက်လုံးဆိုတာ
ကလည်း ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ မသိဘူး”

ဟု ရေရွတ်လေ၏။

ထိုအခါ စုံထောက်မြဆွေက အိတ်အတွင်းမှ ကတ္တီပါ
အိတ်ရွံ့ကလေးတစ်ခုကို ထုတ်ယူပြီး

“ဟောဒီအိတ်ကလေးဟာ ဘသော်တို့စိပ်ကို

ကျွပ်တို့ ရောက်သွားတုန်း သူ့မိန်းမဆီက ကျွပ်
ဘယ်သူမှမသိအောင် သိမ်းဆည်းထားလိုက်တာ
ပဲဗျာ၊ ဒီအိတ်ကလေးဟာ မစ္စတာအော်ဒဝင်က
သူ့ကိုကျေးဇူးပြုခဲ့တဲ့ ဘသော်တို့လင်မယားကို
ကျေးဇူးဆပ်ခဲ့တဲ့ ရွှေဒဂါးတွေကို ထည့်ထားတာ
ပဲဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ရွှေပေါ်က အိတ်ရွံ့ကလေးကို ဆတ်စနဲ့
ဆွဲယူပြီး အတွင်းမှရွှေဒဂါးများကို ကြည့်ပြီး မျက်လုံးပြူးကျယ်၍

“ဟာ... မနည်းပါလားဗျာ၊ ကျောခေါင်း
တံဆိပ် နှစ်ထပ်ရွှေဒဂါးပြားတွေပဲ”

ဟု ဆိုလိုက်၏။

စုံထောက်မြဆွေက ခေါင်းယမ်းပြီး

“သေသေချာချာလည်း ကြည့်ပါဦးဗျာ၊
ကျောခေါင်းတံဆိပ် ရွှေဒဂါးတွေနဲ့တူတဲ့ အခြား
ရွှေဒဂါးမျိုးတွေပါဗျာ၊ တစ်ဖက်မှာလည်း ဘယ်သူ
မှ နားမလည်နိုင်တဲ့စာတွေ ရေးထိုးတာရှိတယ်၊
အဲဒီစာတွေဟာ မိုဟန်ရှိုဒါရိုမြို့ဟောင်းမှာတွေ့ရတဲ့
စာပေအက္ခရာတွေနဲ့ တစ်ထပ်တည်းပဲဗျာ၊ တိတိ

ကျကျပြောရရင် မိဟန်ကိုဒါရှိမြို့တော်ဟောင်းရဲ့
ရတနာသိုက်ထဲက ပစ္စည်းတွေပေါ့ဗျာ”

ဟု ပြောလေတော့၏။

ရွှေပေါ်က မျက်နှာရွှင်ပြလာပြီး

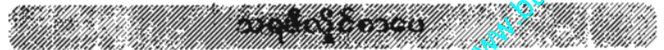
“ဒါဆိုရင် ဒီအဖြစ်အပျက်ဟာ တကယ့်
အဖြစ်အပျက်ပေါ့။ ကျုပ်တော့ ခင်ဗျားစကားတွေကို
နားထောင်ရတာ ရှင်းမလိုလို့နဲ့ ရှုပ်နေပြီ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ စုံထောက်မြဆွေက

“ဟုတ်တယ်၊ ရှုပ်ထွေးနေတာတော့ အမှန်ပဲ။
မစ္စတာအော်ဒင်ထံမှာ မြို့တော်ဟောင်းက ရွှေဒင်္ဂါး
တွေရှိနေတာ စဉ်းစားစရာကောင်းတဲ့ အချက်ပဲ။
သူဟာ အဲဒီရွှေဒင်္ဂါးတွေကို ကျောက်မျက်လုံးနဲ့
ပတ်သက်ပြီး ရရှိခဲ့တာလား။ ဒါမှမဟုတ် တစ်ခြား
တစ်နည်းနည်းနဲ့ ရရှိခဲ့တာလားဆိုတာလည်း
ဘယ်သူမှမသိဘူး။ ကျုပ်ကို လျှို့ဝှက်ညွှန်ကြား
ခိုင်းစေခဲ့တဲ့ အင်္ဂလိပ်အစိုးရရဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းက
အရာရှိကြီးတောင် သေဆုံးချာချာမသိတဲ့ ကိစ္စတွေ
ရှိသေးတယ်။ နံပါတ်တစ်အချက်က မြို့တော်

ဟောင်းက နတ်ရုပ်မှာ တပ်ဆင်ရဲ့မို့ ကျောက်
မျက်လုံးဟာ မစ္စတာချာလ်တန်ကို ကျားဆွဲပြီး
သေဆုံးကတည်းက ပျောက်ဆုံးခဲ့တာဖြစ်တယ်။
နံပါတ်နှစ်အချက်က မစ္စတာအော်ဒင်ရဲ့လက်ထဲမှာ
မြို့တော်ဟောင်းက ရတနာတွေရှိနေ တယ်လို့သာ
အလွယ်မှတ်ထားပေတော့။ အခု ခင်ဗျားတွေ့နေရတဲ့
ဒင်္ဂါးတွေကို ကျုပ်ရဲ့အရာရှိကြီးဆီကို ပြန်အပ်ရမယ်။
သူ့ဆီမှာလည်း ဒီလိုဒင်္ဂါးတစ်ချို့ ကျုပ် တွေ့ခဲ့ဖူး
တယ်ဗျ။ အဲဒီဒင်္ဂါးတွေဟာ မစ္စတာ အော်ဒင်
ဖြစ်စာပြည်မှာသုံးစွဲခဲ့တဲ့ ဒင်္ဂါးတွေကို သိမ်းဆည်း
မိခဲ့တာတွေပဲ။ ဒီတော့ အဖြစ်အပျက်က ဘယ်
လောက်ရှုပ်ထွေးနေပါစေ။ မစ္စတာအော်ဒင်ကို
လက်ရဒမ်းဆီးနိုင်ခဲ့ရင် ရှင်းသွားမှာပဲဗျ။ အဲဒီတော့
ခင်ဗျားခေါင်းထဲမှာ ဘာမှမတွေးတော့ဘဲ အဲဒီ
လူကြီး ဖမ်းဆီးမိဖို့သာ အပြင်းအထန် ကြိုးစား
ပေတော့”

ဟု တိုက်တွန်းလေ၏။

- ပြန်မရနိုင်တော့သဖြင့် ဆုံးရှုံးမှုအတွက် ပူဆွေးတမ်းတခြင်း မဖြစ်ပါနှင့်။

အိဇွတ်

ဘသော်သည် ဆင်ကြီးမိုးဟိန်းရဲ့ဝမ်းဗိုက်ကို ကြွင့်နာဟန် နှင့် ဖွတ်သပ်ပေးလျက်ရှိ၏။ အဝေးတွင် တောင်နီတောင်ကို မြင်နေ ရချေပြီ။

ထိုအခိုက် မျက်နှာဖြူကြီးက

“လူကလေးရဲ့ဆင်ကြီး မိုးဟိန်းက ဘာတန် ကျေပါတယ်၊ သူ့ကို ပြန်ဖွတ်လိုက်ဖို့သင့်ပြီ”

ဟု တိုက်တွန်း၏။ ဘသော်က မိုးဟိန်းအား ဖွတ်သပ် နေရာမှ ရပ်တန့်ပြီး

“ကဲ... မိုးဟိန်းရေ...၊ မင်းရဲ့ဌာနေရောက် အောင် ပြန်ပေးတော့ကွာ”

ဟု ပြောဆိုကာ တင်ပါးကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ပုတ်လိုက်၏။
မိုးဟိန်းက လူစကားများလည်သည့်အလား ချာခဲလှည့်
ကာ လာရာလမ်းအတိုင်း ပြေးလွှားသွားတော့၏။

ထိုအခါ ဘသော်လည်း သမီးငယ်ကို ချီပိုးကာ ဇနီးသည်
နှင့်အတူ မျက်နှာဖြူကြီး၏ဦးဆောင်မှုအတိုင်း လိုက်ပါခဲ့လေ၏။

သူတို့သည် နေ့ဝက်ခရီးနှင့်ပြီးလျှင် အိမ်ခြေလေးငါးအိမ်မျှ
သာရှိသည့် ရွာဟူ၍ပင် အမည်တပ်မရသော အိမ်စုကလေးသို့
ရောက်ရှိလာ၏။

ထိုအိမ်စုကလေးတွင် သြဇာအာဏာသက်ရောက်ဟန်ရှိ
သော အသားညိုညိုနှင့်လူကြီးကို ဘသော်တို့နှင့် မျက်နှာဖြူကြီးက
မိတ်ဆက်ပေးလေ၏။

ထိုလူကြီးအမည်မှာလည်း ဦးညိုဟုခေါ်၏။ သူတို့သည်
ဦးညို၏အိမ်တွင်နားနေပြီး နေ့လယ်စာကို စားသောက်ကာ
မျက်နှာဖြူကြီးက

“ကျုပ်တို့ လျှို့ဝှက်စခန်းကို ခရီးဆက်မယ်၊
ဒီက အကြောင်းထူးရှိရင်သာ ကျုပ်တို့ဆီကို
အမြန်ဆုံးသတင်းပို့ပါဗျာ”
ဟု ဦးညိုအား မှာလေ၏။

ဦးညိုက သူတို့အတွက် လမ်းခရီးတွင်စားသောက်ရန်
ရေနံနှင့် ရိက္ခာကို စီစဉ်ပေး၏။ သူတို့သည် အိမ်စုကလေးမှနေ၍
အရောက်စူးစူးသို့ တောလမ်းအတိုင်း ခရီးဆက်ရပြန်၏။

လမ်းတွင် မမြန္တယ်ကလေးက ဘသော်ကို

“အဖေ... သမီးတို့ ဘယ်ကိုသွားနေတာလဲ၊
အိမ်ကို မပြန်တော့ဘူးလား”

ဟု မေးမြန်း၏။ ဘသော်က မမြန္တယ်ကလေး၏ခေါင်းကို
ပွတ်သပ်ကာ

“အဖေတို့ အိမ်ပြောင်းလာပြီ သမီးရဲ့၊
ဟောဒီက ဘာကြီး နဲ့အတူ လိုက်လာတာ၊ ရွာကို
ဘယ်တော့မှမပြန်တော့ဘူး”

ဟု ဆိုကာ မည်သို့ အဖြေပေးရမှန်းမသိဖြစ်နေစဉ်
မျက်နှာဖြူကြီးက ဝင်၍

“ဘာကြီးက သမီးလေးကို အလွန်ပျော်
စရာကောင်းပြီး သာယာတဲ့နေရာကလေးကို ခေါ်
သွားမှာကွဲ့၊ အဲဒီမှာ သမီးလေးအတွက် အဝတ်
အထည်လှလှကလေးတွေနဲ့ အစားအသောက်တွေ
လည်း အများကြီးရှိတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

မမြေချစ်ကမူ စိတ်ညစ်ညူးစရာအားလုံးကို မေ့ပျောက်ပစ်လိုက်ဟန်နှင့် ရွှင်လန်းတက်ကြွစွာ သွားလာနေ၏။ သူမ၏စကားအတိုင်းပင် ကြိုလာမည့်ဘေးဒုက္ခများကို ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းမည့်အသွင်ဖြစ်၏။

သူတို့သည် တောထဲတွင် တစ်ညတာမျှ နိဒါန်းပြီး နောက်တစ်နေ့လုံး သွားလာပြန်၏။ မှောင်စပျိုးချိန်တွင်မှ တောင်နီတောင်ခြေသို့ ရောက်ရှိလာ၏။

ထိုနောက် လွန်စွာကျဉ်းမြောင်းသော ကျောက်တောင်မြင့်ကြီး နှစ်ခုကြားရှိ တောင်ကြားလမ်းမှပင်ရောက်လိုက်လျှင် သူတို့သည် ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုသို့ ရောက်ရှိသွားသည့်အလား ခံစားလိုက်ရ၏။

လမ်းခရီးတွင် သူတို့သည် လူဟူ၍ တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မကြုံတွေ့ခဲ့သော်လည်း ထိုနေရာတွင် လူပေါင်းများစွာရှိနေ၏။ သစ်လုံးများနှင့် အခိုင်အခန့်ဆောက်လုပ်ထားသော တန်းလျားရှည်ကြီးများကဲ့သို့ အဆောက်အအုံများရှိ၏။

ကျန်းမာသန်စွမ်းပြီး တောင်တင်းကြံ့ခိုင်ဟန်ရှိသော လူငယ်၊ လူရွယ်များနှင့် လူကြီးအချို့က အပေါ်ပိုင်းလောကျင်းပြီး လက်နက်

ကိုယ်စီနှင့် အတိုက်အခိုက်၊ အသတ်အပတ်များကို လေ့ကျင့်နေကြ၏။

ဘသော်က ထိုနေရာကို ဝှေ့ဝဲအကဲခတ်ပြီး
“ဒီလူတွေက ဘယ်သူတွေလဲ၊ သူတို့ပုံစံက
တိုက်ပွဲအတွက် အပြင်းအထန်လေ့ကျင့်နေတဲ့
စစ်သားတွေနဲ့တူနေတယ်”

ဟု မျက်နှာဖြူကြီးကို မေးမြန်း၏။
မျက်နှာဖြူကြီးက အဖြေမပေးသေးဘဲ ဘသော်တို့ကို
တန်းလျားများ၏အလယ်တွင် ဆောက်လုပ်ထားသော သစ်လုံးအိမ်
တစ်အိမ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

ထိုအိမ်ကလေးမှာ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ အနုအလင်ရှိပြီး
သန့်ရှင်းသပ်ရပ်စွာ ပြင်ဆင်ထား၏။ ထိုအခါမှပင် မျက်နှာဖြူကြီး
က ဘသော်တို့ကို

“ဒီနေရာကို လူကလေးတို့ ကိုယ့်အိမ်ရာလို
သဘောထား ကြပေတော့၊ တကယ်တော့ ဒါဟာ
လျှို့ဝှက်စခန်းတစ်ခုပဲ၊ တိတိကျကျပြောရရင်
အင်္ဂလိပ်ကိုတိုက်ထုတ်ဖို့ လူအင်အားစုဆောင်းပြီး
မြန်မာ့လက်ရွေးစင်တပ်သားတွေ စုဆောင်းထားတဲ့

စခန်းပဲ၊ ဒီမှာ သူတို့အတွက် လက်နက်နဲ့ စားနပ်ရိက္ခာ အပြည့်အစုံရှိတယ်။ ဒီစခန်းရဲ့ အကြီးအကဲကတော့ အထက်မြန်မာပြည်ကို အင်္ဂလိပ်တွေ သိမ်းယူစဉ်ကတည်းက မျိုးချစ်စိတ်ဓါတ်အပြည့်နဲ့ တော်လှန်နေတဲ့ ဗိုလ်ခေါင်းကြီးရဲ့ လက်ရုံးတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ဗိုလ်သူရိန်ပဲ”

ဟု ပြောလေရာ ဘသော်က

“ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ဒီလိုလူတွေနဲ့ ပတ်သက်နေမှန်း လုံးဝမရှိပဲမိဘူး၊ ခင်ဗျားမှာ ကြီးကျယ်တဲ့ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုတော့ ရှိရမယ်”

ဟု ဆိုလိုက်၏။

ထိုအခါ အိမ်တွင်းသို့ အသက် (၆၀)နားသို့ပင် ကပ်ရေပြေ ဖြစ်သော်လည်း လူငယ်တစ်ယောက်လို ဖျတ်လတ်သွက်လက်စွာ ဝင်ရောက်လာသော လူတစ်ယောက်က

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးဖြစ်ပေမဲ့ မြန်မာတစ်ယောက်က အသက်ကယ်တင်ခဲ့တဲ့ အတွက် သူဟာ မြန်မာစိတ်ပေါက်ပြီး မြန်မာတွေကို ကူညီခဲ့တယ်၊ မြန်မာပြည်နေရာအနှံ့အပြား သွား

လာပြီး မျိုးချစ်တော်လှန်ရေး လက်ရွေးစင်တပ်သားတွေ စုဆောင်းလေးခဲ့တယ်။ မစ္စတာအော်ဒဝင်ဟာ ကျုပ်တို့ မျိုးချစ်မြန်မာတွေအတွက်တော့ မိတ်ဆွေဟောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သလို ရဲဘော်ရဲဘက်ကောင်းတစ်ယောက်ပါပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုသူသည် လက်ထဲတွင် ဓါးလွယ်ကိုကိုင်ပြီး သျှောင်တစောင်းထုံးထား၏။ ထိုအခါ မျက်နှာဖြူကြီးက ဟက်ခဲရယ်ပြီး ထိုသူထံ လက်ညှိုးညွှန်ကာ

“သူကတော့ ဟောဒီလျှို့ဝှက်စခန်းက အကြီးအကဲ ဗိုလ်သူရိန်ပါပဲ၊ ဗိုလ်သူရိန်ပြောခဲ့တဲ့ အတိုင်းပါပဲ၊ ကျုပ်ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်လောက်က မြန်မာပြည်ကို ရောက်စအချိန်မှာပဲ ချင်းတွင်း မြစ်အထက်ပိုင်းက မဟာမြိုင်တောထဲမှာ တပည့်တစ်ယောက်နဲ့အတူ ပရဆေးပင်တွေ လှေလာရအောင် ရောက်ရှိနေတုန်း ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် လူကွဲပြီး ကျုပ်မှာရှိတဲ့ ငှက်ဖျားက ရုတ်ကရင်ထဲပြီး အပြင်းအထန်ဖျားနာခဲ့တယ်၊ ဗိုလ်သူရိန်တို့

အဖွဲ့သားတွေနဲ့မတွေ့ရင် ကျုပ်ဟာ တောထဲမှာ လူမသိ သူမသိ သေဆုံးသွားမှာပါ။ ကျုပ် အသက်ကို ဗိုလ်သူရိန်ကယ်တင်ခဲ့တာပါ။ ဒါကြောင့် ကျုပ်ကလည်း ဗိုလ်သူရိန်တို့အကျိုးအတွက် ပြန်ပြီး အကူအညီပေးခဲ့တာပါ။ အခုဆိုရင် ဗိုလ်သူရိန်ရဲ့ အကြံအစည်ဟာ ဒီနေရာမှာ တော်တော်ကလေး အကောင်အထည်ပေါ်နေပြီဆိုတာ လူကလေးတို့ မျက်မြင်ပဲ မဟုတ်လား”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မမြချစ်က မျက်လုံးကလေး

ဝိုင်းပြီး

“ကျွန်မအနေနဲ့ မျိုးချစ်တော်လှန်ရေးသမားတွေဆိုတာ ကြားသာကြားခဲ့ဖူးပြီး ဘယ်လိုလူတွေ မှန်း မသိခဲ့ပါဘူး။ အခုတော့ မျက်မြင်တွေ့နေရပြီး သူတို့ဟာ ကိုယ်ကျိုးစွန့်ပြီး တိုင်းပြည်အတွက် အသက်ကိုပေးလျှာထားတာ မှန်မြတ်တဲ့အလုပ်ပဲ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ဗိုလ်သူရိန်က

“မိန်းကလေးမိတ်ဝင်စားရင် စခန်းမှာ မိသားစုနဲ့ အတူနေထိုင်တဲ့ အမျိုးသမီးတွေရှိပါတယ်။

သူတို့ဟာလည်း ယောက်ျားတွေနည်းတူ တိုင်းပြည် တာဝန်ကို တစ်ဧကန်တစ်လမ်းက ထမ်းဆောင်နိုင်အောင် စစ်ရေးလေ့ကျင့်မှုတွေ ပြုလုပ်နေကြပါတယ်”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ မမြချစ်က ခေါင်းညှိတိုင်း လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ကွာ

“ကျွန်မဘဝအတွက် အခုလို မထင်မှတ်ဘဲ ရောက်လာတဲ့ နေရာက သိပ်ပြီးအစိပ္ပယ်ရှိတဲ့ အတွေးတစ်ခု ရင်ထဲကို ဝင်လာခဲ့တယ်။ အဲဒါက ကျွန်မဘဝကို တော်လှန်ရေးအတွက် မြှုပ်နှံထားဖို့ ပဲ”

ဟု စိတ်ဓာတ်တက်ကြွစွာ ပြောလေ၏။ ဘသော်က မမြချစ်ကိုကြည့်ပြီး

“မြကလေးရဲ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်အချိန်ကတည်း သန္ဓေတည်လာမှန်းမသိတဲ့ မျိုးချစ်မိတ်က တော်တော် ကြိုးထွေးနေတာကိုး”

ဟု ရေရွတ်မိ၏။

ဤသို့ဖြင့် သူတို့သည် ရည်ရွယ်ချက်တူ၊ ဓမ္မိတူအက်ရ

မည့် လူများနှင့်အတူ လျှို့ဝှက်စခန်းတွင် နေထိုင်ခဲ့ကြ၏။

ထိုစခန်းမှ စစ်ရေးလေ့ကျင့်မှုများ ပြီးဆုံးသွားသူများသည် ဖြန့်မာပြည်အနှံ့သို့ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားသည်ရှိသလို တပ်သားသစ်များကလည်း လျှို့ဝှက်ရောက်ရှိလာတတ်၏။

ဘသော်သည်လည်း ယခုအခါ စစ်ရေးလေ့ကျင့်သည့် တော်လှန်ရေးတပ်သားတစ်ယောက် ဖြစ်နေချေပြီ။ သမီးကလေး မမြနွယ်အတွက် ရွယ်တူကစားဖော်များရှိသလို ညအခါများတွင် ကောလိပ်ကျောင်းထွက် တော်လှန်ရေးတပ်သားတစ်ယောက်က စာသင်ကြားပေးလေ၏။

မျက်နှာဖြူကြီးမှာမူ စခန်းတွင် အငြိမ်မနေဘဲ မကြာခဏ ခရီးထွက်နေရလေရာ ဘသော်နှင့် ကောင်းစွာစကားပြောချိန်မရချေ။

၎င်းသည် တစ်ခါတစ်ရံ တောင်နီတောင်ကို ခက်ခဲကြမ်းတမ်းစွာဖြတ်ကျော်ပြီး ရခိုင်မှတစ်ဆင့် ဘင်္ဂလားဘက်သို့ သွားရောက်တတ်၏။

တစ်နေ့တွင် မျက်နှာဖြူကြီးက ခရီးထွက်ရာမှ ပြန်ရောက်လျှင် ဘသော်ကိုခေါ်၍ စခန်းအနီးရှိ ကျောက်တောင်ကြီးပေါ်သို့ တက်လေ၏။

ယခုတစ်ခေါက် မျက်နှာဖြူကြီး ခရီးထွက်သည်မှာ

တစ်လခန့် ကြာမြင့်ခဲ့၏။ ကျောက်တောင်ထိပ်တွင် လေတဟူးဟူး တိုက်ခတ်နေ၏။

မျက်နှာဖြူကြီးက ဘသော်ကို

“လူကလေး... ကျုပ် ဒီတစ်ခေါက် ဘင်္ဂလားဘက်ကနေ အိန္ဒိယအထိရောက်ခဲ့တယ်၊ ဒီခရီးမှာ ကျုပ်ရဲ့အကြံအစည်တစ်ခု အောင်မြင်ခဲ့စေမှ နိဂုံးမှာတော့ အကြံအစည်က ပျက်တော့မလိုဖြစ်ချေပြီ။ ကျုပ်အခုပြောခဲ့အကြောင်းက မစ္စတာ ဓမ္မာလ်တန်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကျောက်မျက်လုံး အကြောင်းပါပဲ”

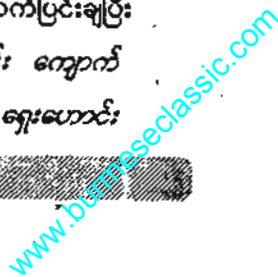
ဟု စကားစ၏။

ဘသော်က ခေါင်းညိတ်ပြီး

“သစ်တောဝန်ထောက်ဟောင်းကြီးဟာ ထူးဆန်းတဲ့ ကျောက်မျက်လုံး တပ်ဆင်ထားတယ် ဆိုတာ ကျုပ်ကို ပြောဖူးပါတယ်”

ဟု ဆိုလေရာ မျက်နှာဖြူကြီးက သက်ပြင်းချပြီး

“လူကလေးရဲ့ စကားအတိုင်း ကျောက်မျက်လုံးဟာ တကယ်ပဲထူးဆန်းပြီး ရှေးဟောင်း

မြို့တော်တစ်ခုက ရတနာသိုက်ကြီးနဲ့ ပတ်သက်နေ
တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက် မျက်နှာဖြူကြီးက ဗိုလ်မှူးကြီးအိမ်ထဲ
အကြောင်းနှင့် ထိုမြို့တော်မှ မြို့တော်သားတစ်ဦး နတ်ရုပ်ထုမှ
ကျောက်မျက်လုံးကိုယူ၍ တပ်ဆင်ကာ မြို့တော်ဟောင်း ထူးဖော်
သည့်အခါတွင် ထိုမျက်လုံးမှာ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် မစ္စတာ
ဗျာလ်တန်ထံ ရောက်ရှိကာ တပ်ဆင်အသုံးပြုခွင့်တို့ကို ပြောပြလေ
တော့၏။

ဘသော်သည် မျက်နှာဖြူကြီး၏စကားကို တအံ့တဩ
နားထောင်ပြီး

“ဒါဆိုရင် ကျောက်မျက်လုံးတစ်စွက်
မစ္စတာဗျာလ်တန်ကို အမြဲခြောက်လှန့်ပြီး မူလ
နေရာဖြစ်နေတဲ့ နတ်ဘုရားရုပ်တုမှာ ပြန်ပြီးတပ်ဆင်
ပေးဖို့ တောင်းဆိုနေခဲ့တာပေါ့”

ဟု ဆိုလိုက်၏။ မျက်နှာဖြူကြီးက

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်နဲ့ ဗျာလ်တန်ဟာ
ကျောင်းဆရာဘက် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့

တယ်။ သူဟာ အိမ်ထောင်ပြုပြီးလည်း ကျုပ်နဲ့
အဆက်အသွယ်ပြတ်မသွားပါဘူး။ နောက်ပိုင်းမှာ
ကျောက်မျက်လုံးကြောင့် သူဟာ မအိပ်နိုင်မစားနိုင်
အလုပ်ပျက် အကိုင်ပျက် ဖြစ်နေခဲ့တော့ ကျုပ်ပဲ
ပျောင်းဖျံခဲ့ရတယ်။ ပြီးတော့ သစ်တောတက်မှာ
စာမေးပွဲပြုပြီး ဖြန့်စားပြည်မှာ စိတ်ပြေလက်ပျောက်
အလုပ်ဝင်ဖို့ တိုက်တွန်းခဲ့တယ်။ ကျုပ်သဘောက
လည်း သူ့ကို မျက်လုံးပြန်ပြီး မဆုံးရှုံးစေချင်ဘူး။
ဒါကြောင့် ဘယ်လောက်များပြားတဲ့ ရတနာသိုက်
ပဲ ဖြစ်ပါစေ၊ မဖက်မောထူးလို့ပြောတဲ့ ဗျာလ်တန်တို့
ဇနီးမောင်နှံနဲ့ သဘောထားနဲ့အတူတူပဲ ဖြစ်ခဲ့တယ်။
ဗျာလ်တန်က ကျုပ်ကိုတော့ သူဟာ အမှတ်မထင်
သေဆုံးခဲ့ရင် သူ့ထံက ကျောက်မျက်လုံးကို ယူ
ဆောင်ပြီး ရတနာတွေတူးဖော်ဖို့ တာဝန်ပေးခဲ့တယ်။
စင်သီယာအတွက် စားလောက်သောက်လောက်
ဆောင် ခွဲဝေပေးပြီး လူတွေရဲ့အကျိုးအတွက်
အသုံးပြုပါလို့ မှာခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့သေဆုံး
စဉ်က ကျုပ်ဟာ ဖြန့်စားပြည်ထဲမှာတင် ခန့်လှူခဲ့ဖူး

တဲ့အတွက် မသိလိုက်ရဘူး၊ နောက်ပိုင်းမှာ ကျုပ်
ဟာ လူကလေးတို့ရဲ့ သစ်တောထဲက သူ့ဆေးဆိုးခဲ့
တဲ့ ဘုရားပျက်ကြီးအနီးကို ရောက်ခဲ့ပါသေးတယ်၊
ကျောက်မျက်လုံးရဲ့သံလွန်စကို ရလိုရငြားပေါ့”

ဟု ပြောလေရာ ဘသော်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်၍

“ဒါကြောင့်ကိုး၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် အဲဒီနေရာမှာ
အရက်သောက်ခဲ့တဲ့ညက မစွတာချာလ်... ဘန်ရဲ့
ပိညာဉ်နဲ့တွေ့ဖို့ ဖိတ်ခေါ်နေတာဟာ ခင်ဗျား
ကြံရာမရဖြစ်ပြီး မစွတာချာလ်က တကယ်လို့
များ ဆက်သွယ်လာခဲ့ရင် ကျောက်မျက်လုံး
အကြောင်း မေးမြန်းမလို့ မဟုတ်လား”

ဟု ဆိုလိုက်၏။

မျက်နှာဖြူကြီးက ဟက်ခနဲရယ်၍

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ မစွတာချာလ်တန်ကို
ကျားဆွဲစဉ်ကတည်းက ကျောက်မျက်လုံးဟာ အစ
ပျောက်သွားခဲ့တာကိုး”

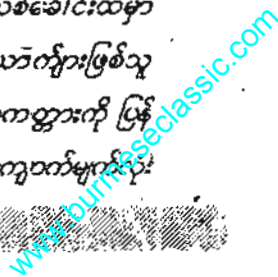
ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဘသော်က

“ဒါဆိုရင် အခု ခင်ဗျားရဲ့အကြံအစည်က
ဆောင်မြင်ပြီဆိုတာ ကျောက်မျက်လုံးကို ပြန်တွေ့ပြီ
ဆိုတဲ့သဘောလား”

ဟု မေးမြန်းရာ မျက်နှာဖြူကြီးက ခေါင်းညှိတ်၍

“ကျုပ်လက်ထဲမှာ ကျောက်မျက်လုံး ရောက်
နေပါပြီ၊ တကယ်တော့ ကျောက်မျက်လုံးနဲ့ နီး
လျှက်နဲ့ ဝေးနေတာပါ၊ အဲဒီအကြောင်းကို ကလ
ကတ္တားမှာ ဆေးကုသခံနေတဲ့ ချာလ်တန်ရဲ့ဇနီး
စင်သီယာရဲ့အကြောင်းကိုပြောရတော့မယ်၊ မစွတာ
ချာလ်တန် သေဆုံးစဉ်ကတည်းက စင်သီယာ
ဆီမှာ ကျောက်မျက်လုံးရှိနေခဲ့တာပဲ၊ သူဟာ ဝံသာ
ထဲက ကျားဆွဲခံရတဲ့ ချာလ်တန်ရဲ့ ရုပ်အလောင်း
တို့ သွားကြည့်စဉ်က ဘုရားပျက်အနီးမှာ မြေမှန်
တွေ့ဖွဲ့လိမ့်မကုန်အောင် ကျောက်မျက်လုံးကို တွေ့ရှိခဲ့ပြီး
အနီးက သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ရဲ့ သစ်ခေါင်းထဲမှာ
ဝှက်ထားခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ ယောက်ျားဖြစ်သူ
အတွက် စိတ်သောကပွေပြီး ကလကတ္တားကို ပြန်
ရောက်တဲ့အခါမှာလည်း သူဟာ ကျောက်မျက်လုံး

ကို နေလျော့နေခဲ့တယ်။ ကျောက်ပိုင်းမှာ သူဟာ
 စိတ္တစရောဂါသည်ဖြစ်ပြီး ဆေးကုသခံနေရတော့
 ကျောက်မျက်လုံးရဲ့သတင်းက အဆက်ပြတ်သွား
 တာပေါ့။ ကျုပ်ဟာ စင်သီယာကို မကြာခဏ
 သွားတွေ့ပြီး သူ့အတွက် လိုအပ်တာမှန်သမျှ
 ကူညီပေးခဲ့ပါတယ်။ သူဟာ ကျုပ်ကိုတောင်
 ကောင်းကောင်းမမှတ်မိတော့ပါဘူး။ အခုတစ်ခေါက်
 လည်း ထုံးစံအတိုင်း ကျုပ် သူ့ဆီကိုအရောက်မှာ
 စင်သီယာကို သေဆုံးမှုဖြစ်တော့ စိတ်မကောင်း
 စရာ တွေ့ကြုံလိုက်ရတယ်။ ထူးဆန်းတာက စင်
 သီယာဟာ ကျောက်မျက်အမျိုးကလေးမှာ မူလစိတ်
 ဖြန်ဝင်ပြီး ကျုပ်ကို ကျောက်မျက်လုံးရှိတဲ့နေရာကို
 ပြောပြခဲ့တယ်။ အဲဒီကျောက်မျက်လုံးကို ကျုပ်
 ရှာဖွေပြီး လုံခြုံတဲ့နေရာမှာ သိမ်းဆည်းထားခဲ့ပါပြီ။
 ဒါပေမဲ့ အဲဒီလိုမသိမ်းဆည်းခင်ကတည်းက အိန္ဒိယ
 မှာရှိနေစဉ် ကျုပ်အတွက် စိတ်ပျက်စရာသတင်း
 တစ်ခု ကြားခဲ့ရတယ်။ အဲဒါက ကျောက်မျက်လုံး
 ရဲ့ မူလနေရာဖြစ်တဲ့ နတ်ဘုရားရှင်တုဟာ ဗိုဟန်ဂျီ

ဒါရှိ မြို့တော်ဟောင်းမှာရှိနေစဉ် မသမာသူတွေက
 နီးယူသွားခဲ့ပြီး ပျောက်ဆုံးသွားတယ်ဆိုတဲ့သတင်းပဲ။
 ဒါကြောင့် ကျုပ်က ရတနာသိုက်ကိုဖွင့်ဖို့ သော့
 လည်း ရှိနေရဲ့နဲ့ ရတနာသိုက်က ပျောက်နေသလို
 အဖြစ်မျိုး ကြုံနေရတယ်”
 ဟု သည်းညွှန်ပြောလိုတော့၏။

- သင့်အတွက်
အကြံကောင်း ညွှန်ကောင်းကို
သင်ကိုယ်တိုင်မလွဲ၍
ဓည့်သူမျှ ပေးနိုင်။

❁

မျက်နှာဖြူကြီး၏စကားကို နားစွင့်နေသော ဘသော်သည်
အဝေးမလိုအားမရနှင့် လက်သီးဆုပ်၍

“ဒါဆိုရင် အဲဒီနတ်ဘုရားရုပ်ထုကို ထပ်ပြီး
ရှာတွေ့ရဦးမှ သဘောပေါ့”

ဟု ဆိုလိုက်၏။

မျက်နှာဖြူကြီးက

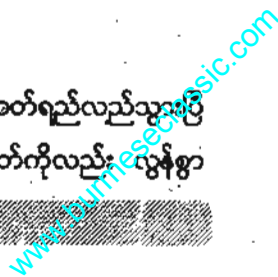
“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ် ခရီးတွေထွက်ရဦးမယ်၊
အဲဒီရတနာသိုက်ဟာ မျိုးချစ်တော်လှန်ရေးသမား
တွေအတွက် အသုံးပြုမယ်လို့ ကျုပ် ရည်ရွယ်ထား

www.burmeseclassic.com

လို့ပဲ၊ ကြားထဲကဖြတ်ပြီးပြောရရင် ကျုပ်ဟာ ချာလံတန်ဆီမှာ ကျောက်မျက်လုံး တပ်ဆင်ထား စဉ်ကတည်းက ကျောက်မျက်လုံးရဲ့အကြောင်းကို သိပြီး မြို့တော်ဟောင်းရဲ့ ရတနာသိုက်ကို စိတ်ဝင် စားခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် မြို့တော်ဟောင်းရဲ့ အနီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ပြုပြင်ဆင်သွားလာခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီအချိန်က ကျုပ်ဟာ မြန်မာပြည်ရဲ့ အိန္ဒိယကို အိမ်ဦးနဲ့ကြမ်းပြင်လို သွားလာနေခဲ့ရတာပေါ့။ နောက်ဆုံးမှာ ကျုပ်အတွက် ကံကောင်းထောက်မပေး မြို့တော်ဟောင်းကသုံးစွဲခဲ့တဲ့ ရွှေဒဂါးတွေကို သေတ္တာကလေးတစ်လုံး အပြည့်ရရှိခဲ့တယ်။ ရရှိခဲ့ တာကလည်း သူနိုးလက်က သူ့ဝက်လုသလိုမျိုး မထင်မှတ်ဘဲရရှိခဲ့တာပါ။ အဲဒီမြို့တော်ဟောင်းကို တူးဖော်နေတဲ့ 'ရှေးဟောင်းသုတေသနပညာရှင် တစ်ယောက်ဟာ မြို့တော်ရဲ့ အိမ်တစ်ဆောင်က မြေတိုက်ခန်းထဲမှာ အဲဒီရွှေဒဂါးတွေကို တွေ့ရှိ ခဲ့ပြီး သူ့ကိုယ်ကျိုးအတွက် အသုံးချဖို့ တိတ်တဆိတ် အပြင်က ရွှေကုန်သည်တွေဆီမှာ ရောင်းချဖို့ကြံစည်

နေခဲ့တယ်။ သူတို့ဟာ အဲဒီလိုတွေဆိုပြီး တစ်ဖက်နဲ့ တစ်ဖက် ညှိနှိုင်းလို့မရတဲ့ အခြေအနေဖြစ်ပြီး တိုက်ခိုက်ကြတော့တယ်။ အဲဒီလူတွေ သေသူသေ၊ ဒဏ်ရာရသူရ ဖြစ်တဲ့အချိန်မှာ ကျုပ်ကတွေ့ပြီး အဲဒီရွှေဒဂါးတွေကို ကြားကဖြတ်ယူခဲ့တာပဲ။ ဒီအတွက် တော်တော်ကလေးတော့ စွန့်စားလိုက်ရ တယ်။ ဒီလိုလုပ်ခဲ့တဲ့အတွက် ကျုပ်ဟာ တရားမျှတ တာတွေ၊ မမျှတာတွေကို မတွေးဘူး။ ဒီအတွက် အခုဆိုရင် မျိုးချစ်တော်လှန်ရေးစခန်းမှာ လက်ခက် ရိုက္ကော့ပြည့်နှံအောင် စီမံပေးထားနိုင်ပြီပေါ့။ ကျုပ် လူကလေးတို့အိမ်ကို ပြေးလွှားရင်းရောက်လာတုန်း ကလည်း အဲဒီရွှေဒဂါးတွေကို လက်ဆောင်အဖြစ် ထားခဲ့ပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေးဆီက စုံထောက်တစ်ယောက်သိမ်းဆည်းသွားတယ်လို့ သိရတယ်”

ဟု မမောမပန်း ရှင်းပြပြန်၏။
 ဘသော်သည် အတော်အသင့် ဇာတ်ရည်လည်သွားပြီ ဖြစ်၏။ သူသည် မျက်နှာဖြူကြီး၏စိတ်ဝေါက်ကိုလည်း လွန်စွာ

လေးစားသွား၏။

• ထို့ကြောင့် မျက်နှာဖြူကြီး၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး

“ခင်ဗျားဟာ လူမျိုးခြားတစ်ယောက်ဖြစ်
ပေမဲ့ မြန်မာတွေအတွက် ဘာကိုမျှပဲနဲ့ထားတာ
လူတစ်သောင်းမှာတစ်ယောက် ရှိနိုင်မှာမဟုတ်
ဘူးဗျာ”

ဟု ချီးမွမ်းလိုက်၏။

ထိုအခိုက် သူတို့ရှိရာ ကျောက်ဆောင်ထက်မှနေပြီး တော
နက်တစ်နေရာမှ ထွက်ပေါ်လာသော မီးခိုးတန်းဖြူဖြူကြီးတစ်ခုကို
ထင်ရှားစွာ တွေ့လိုက်ကြရ၏။

မျက်နှာဖြူကြီးက လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်ကာ

“ဒါဟာ ကျုပ် အိမ်နီးပါးကယုလာတဲ့ မီးခိုးနဲ့
အချက်ပြတဲ့ လက်နက်ကိုပစ်ဖောက်လိုက်တာပဲ၊
ကျုပ်တို့ရဲ့လျှို့ဝှက်စခန်းဆိုကို ရန်သူတွေ ချည်းကပ်
လာပြီဆိုတဲ့သဘောပဲ”

ဟု ဆိုလေတော့၏။

• စည်းကမ်းဆိုသည့် အရာကို
အကျပ်အတည်းဟူသည့်
ကျောင်းတော်ကြီးမှ
သင်ကြားပေးသည့်။

ဂန္ထီ

ဘသော်တို့ စခန်းသို့ရောက်လျှင် အားလုံးလှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေကြ၏။ စခန်းသို့ရောက်ရှိရန် ရန်သူက ကျဉ်းမြောင်းသော ကျောက်တောင်ကြားမှ ဖြတ်သန်းလာရမည်ဖြစ်၏။

ထိုနေရာတွင် တော်လှန်ရေးရဲဘော်များက အသင့်စောင့်ဆိုင်းနေကြ၏။ မည်မျှများပြားသောရန်သူဖြစ်ပါစေ၊ ထိုနေရာမှ ကောင်းစွာ ခုခံပြီး တိုက်ထုတ်နိုင်မည်ဖြစ်၏။

သို့သော် ဗိုလ်သူရိန်က ရန်သူကို စခန်းအနီးထိ ရှဉ်းကပ်ခွင့်မပြုဘဲ တပ်သားများအား တောနက်တွင်းရှိ နေရာအသီးသီးမှ ပျောက်ကြားနည်းဖြင့် တိုက်ခိုက်ရန် ညွှန်ကြားပြီးဖြစ်၏။

ရန်သူက တောထဲသို့ဝင်ရောက်လာပြီဆိုကတည်းက အဆင့်ဆင့် သတင်းရရှိပြီးဖြစ်၏။ တောစပ်တွင်ပင် ဘသော်တို့ ဝင်ရောက်ခိုနားခဲ့သော ဦးညိုတို့လို အိမ်စုကလေးများရှိနေကာ ထိုသူများထံမှ သတင်းရရှိခဲ့၏။

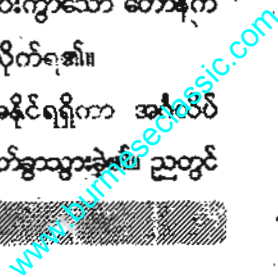
ထို့ကြောင့် ဘသော်တို့စခန်းသို့ပြန်မရောက်မီပင် ဗိုလ်သူရိန်က ရန်သူကို ကြိုတင်တိုက်ခိုက်ရန် စနစ်တကျ စီစဉ်ပြီဖြစ်၏။

ထိုတိုက်ပွဲတွင် ဘသော်တို့ မပါဝင်လိုက်ရချေ။ သို့သော် စနီးသည် မမြချစ်သည် အခြားအမျိုးသမီး သုံးလေးယောက်နှင့် အတူ ဗိုလ်သူရိန်၏အဖွဲ့တွင် လိုက်ပါသွားခဲ့၏။

ဗိုလ်သူရိန်သည် နောက်တန်းအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့တွင်ရှိနေမည်ဖြစ်ရာ အရေးကြီးက စခန်းနှင့်ဆက်သွယ်ရန် မမြချစ်တို့က ဆက်သားအဖြစ် လိုက်ပါရန် တောင်းဆိုမှုကို လက်ခံ၍ ခေါ်ဆောင်သွားခြင်းဖြစ်၏။

သူတို့၏ရန်သူမှာ အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်မှ တပ်ခွဲတစ်ခွဲဖြစ်၏။ အချိန်များစွာမကြာမီပင် လျှို့ဝှက်စခန်းနှင့်ဝေးကွာသော တောနက်တွင်းမှ ပုစ်ခတ်တိုက်ခိုက်မှုများကို ကြားလိုက်ရ၏။

ထိုတိုက်ပွဲတွင် သူတို့ဘက်မှ အနိုင်ရရှိကာ အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်သည် ထိခိုက်အနာတရများနှင့် ဆုတ်ခွာသွားခဲ့၏။ ညတွင်

တပ်သားများ အောင်ပွဲခံကြရာ မမြေ့စွဲက ဘသော်ကို

“ဒီမှာ ကိုဘသော်၊ ကျွန်မတို့ကို နောက်တန်း အဖွဲ့မှာပါတယ်ဆိုပေမဲ့ တိုက်ပွဲတစ်ခုကိုတော့ မျက်မြင်တွေ့ကြုံလိုက်ရသေးဘယ်၊ ကျွန်မတို့ရဲ့ ပျောက်ကြားတပ်သားတွေက အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်ကို နေရာအနှံ့က တိုက်ခိုက်တော့ သူတို့ဟာ သွေးစူး သွေးတန်းနဲ့ ကစင်ကလွှားဖြစ်ကုန်ကြတယ်။ အဲဒီ မှာ အင်္ဂလိပ်စစ်သားအချို့ဟာ တပ်ကွဲပြီး ကျွန်မတို့ နောက်တန်းအဖွဲ့ဆီကို တည့်တည့်ကြီး ပြေးလွှား လာမိကြတယ်။ သူတို့နဲ့အတူ ဘယ်သူတွေပါတယ် ထင်သလဲ၊ ရှင်ကို မျက်မှန်းကျိုးနေတဲ့ ရွာက သူကြီးမင်းနဲ့ သူ့သားရွှေပေါ်ပါ ပါလာတယ်ရှင်၊ ပြီးတော့ ကျွန်မတို့ကိုဖမ်းဆီးခဲ့တဲ့ ပုခံထောက်စုတ် ကိုလည်း တွေ့ရတယ်။ သူတို့က သွတ်ပြီထင်လို့ ပြေးလွှားလာကြတာ ကျွန်မတို့အဖွဲ့နဲ့ တည့်တည့်တိုး ပြီး နောက်ကြောင်းကို ရွေးပြေး ဝက်ပြေး ပြန်ပြေး သွားကြတယ်။ သူကြီးမင်းဆိုတာ ခေါင်းပေါင်းကြီး လည်းကျွတ်ပြီး ပုဆိုးမနိုင် ပဝါမနိုင်နဲ့ပြေးတာ။

ကျွန်မဖြင့် ကြည့်ရင်း အားရအောင် ရယ်ခုံရသေး တယ်”

ဟု ဖောက်သည်ချမ်း။ ထိုအခါ အနီး၌ရှိနေသော မျက်နှာ ဖြူကြီးက ဘသော်ကို

“အင်း... ကျုပ်ကို မြန်မာပြည်ထဲမှာ သံသံမဲခဲလိုက်နေတာ အဲဒီစုံထောက်မြဲတွေပေါ့။ အခု သူက သူကြီးမင်းသားအဖကိုပါ စည်းရုံးထားပြီ ထင်တယ်။ စုံထောက်မြဲတွေဟာ အင်္ဂလိပ်အစိုးရရဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းက အရာရှိကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ကိုင်တုတ်ပဲ။ အဲဒီအရာရှိကြီးဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ ကျောက်မျက်လုံးအကြောင်းကို ကောင်းကောင်း သိနေတဲ့သူပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူဟာ ကလ ကတ္တားမှာကတည်းက စင်သီယာတို့နဲ့ အိမ်နီး နားချင်းလည်းဖြစ်၊ ဆွေးမျိုးနီးစပ်လည်း တော်တဲ့သူ တစ်ယောက်ပဲ။ ဒါကြောင့် သူဟာ ချာလ်တန် သေဆုံးတဲ့နောက်ပိုင်း စင်သီယာတို့အိမ် ဝင်ထွက်ပြီး ချာလ်တန်ရဲ့ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းကို ပတ်ရှုမိခဲ့ပုံရပြီး ဒီအကြောင်းတွေကို သိသွားခဲ့တယ်။ ကျုပ်ကို

အစ်က အမဲလိုက်သလိုအလိုက်ခံနေရတာ အဲဒီ
အရာရှိကြီးကြောင့်ပဲ”

ဟု ပြောလေတော့၏။ ထိုအခါ ဘသော်က
“ဒါဆိုရင် ရွှေပေါ်တို့သားအဖလည်း
ကျောက်မျက်လုံးကြောင်း သိနေလောက်ပြီပေါ့”

ဟု မေးမြန်းလေရာ မျက်နှာဖြူကြီးက
“အဲဒီအကြောင်းကိုသိနေလို့ ဒီလိုတော့နက်
ထဲက တိုက်ပွဲအထိ ဒီသားအဖက ခံထောက်မြဲအော့
နဲ့ အတူလိုက်လာတာပေါ့၊ တကယ်ဆိုရင်
တော်လှန်ရေးတပ်သားတွေကို နှိမ်နင်းဖို့ထက်
ကျွန်ုပ်ကို လက်ရဖမ်းဆီးဖို့က သူတို့အတွက် ပိုပြီး
အရေးကြီးနေလိမ့်မယ်”

ဟု ဆိုလေ၏။
နောက်ပိုင်းအချိန်များတွင်လည်း အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်သည်
တောင်နီတောင်အတွင်း ဝင်ရောက်လာတတ်သော်လည်း ပြောက်
ကျားတပ်သားများကြောင့် အတိန်နာကာ ဆုတ်ခွာခဲ့ရသည်ချည်း
ဖြစ်၏။

တပ်သားများအတွက် တော၏နက်ရှိုင်းမှုများကလည်း

သဘာဝအရံအတားအပြစ်ရှိနေခဲ့၏။ ဘသော်သည်ပင် တော်လှန်ရေး
တပ်သားလုံးလုံးဖြစ်နေ၏။

သူ့တွင် တာဝန်များက ပန်းပေါ်တွင်ရောက်ရှိကာ မြန်မာ
ပြည်အနှံ့အပြားသို့ ရုပ်ဖျက်သွားလာနေခဲ့၏။ သူသည် မျိုးချစ်
တပ်သားများအား စုဆောင်းခြင်း၊ အကူအညီပေးခြင်းတို့ကို
မျက်နှာဖြူကြီးကဲ့သို့ လုပ်ဆောင်နေ၏။

မျက်နှာဖြူကြီးသည်လည်း စခန်းတွင် အတည်တကျမနေ
ဘဲ သွားလာနေသူဖြစ်၏။ သူ့အတွက် နတ်ဘုရားရုပ်ပျောက်ဆုံးမှု
အတွက် အိန္ဒိယသို့ တိတ်တဆိတ်ဝင်ရောက်ကာ စုံစမ်းထောက်လှမ်း
နေသော်လည်း အကြောင်းမထူးသေးချေ။

နှစ်ကာလများက တစ္ဆေရွှေကုန်ဆုံးလာခဲ့လေရာ လျှို့ဝှက်
စခန်းတွင်းရှိ တပ်သားများမှာလည်း ပိုမိုများပြားလာသလို အင်္ဂလိပ်
ကို တိုက်ထုတ်နိုင်မည့် တိုက်ပွဲကြီးအတွက် စွမ်းအားအပြည့်နှင့်
ရှိနေကြ၏။ မမြန္တယ်ကလေးပင် အပျိုဖော်ဝင်စ အခြားအမျိုးသမီး
ကလေးများနှင့်အတူ ရိုင်ဖယ်ကို မနိုင်တနိုင်နှင့် ပန်းထက်တွင်
တင်ကာ ဘယ်ညာလှမ်းနေချေပြီ။

သို့သော် ထိုအခြေအနေကပျက်ယွင်းရန် အကြောင်းမရှိလာ
၏။ မျက်နှာဖြူကြီး ခရီးလွန်နေသောတစ်နေ့တွင် လျှို့ဝှက်စခန်းသို့

အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်က ဝန်းရံတိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခံရတော့၏။

ဗိုလ်သူရိန်သည် စခန်းကာကွယ်ရေးအတွက် အလှောင်အဖြစ် အမိန့်ပေးပြီး တောက်တစ်ချက်ပြင်းပြင်းခေါက်ကာ

“တောက်... ဒါဟာ သွေးစိုးသာစိုး
မဟုတ်ဘူး။ အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်က ငါတို့ရဲ့ကင်းပုန်း
တွေ၊ အစောင့်တွေကို တိတ်တဆိတ် နှိမ်နင်းပြီး
စခန်းမှာရောက်အောင် ချည်းကပ်လာနိုင်တယ်
ဆိုတာတည်းက တို့ရဲ့စခန်းမှာ သစ္စာပောက်ဖို့နေပြီ”

ဟု ရေရွတ်လေ၏။ အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်သည် တိတ်တကျကျ ပင် သတင်းရထားဟန်နှင့် လျှို့ဝှက်စခန်းကို အဝိုင်းအနိုင်တိုက်ခိုက် လေ၏။ ထိုတိုက်ပွဲ၏ရလဒ်မှာ ဗိုလ်သူရိန်နှင့် မျက်နှာဖြူကြီးတို့ တည်ထောင်ခဲ့သော လျှို့ဝှက်စခန်း ကျဆုံးသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

တိုက်ပွဲတွင် မသေမပျောက် ကျန်ရစ်ခဲ့သူအားလုံး တောင်ကို တောင်ကိုကျော်ဖြတ်ပြီး ပင်လယ်ဘက်သို့ ဆုတ်ခွာခဲ့ရ၏။

တိုက်ပွဲတွင် ဗိုလ်သူရိန်နှင့်တကွ တော်လှန်ရေးတင်သား များနှင့်အတူ ဘသော်၏ချစ်ဇနီး မြကလေးခေါ် မမြချစ်သည်လည်း အမျိုးအတွက် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ အသက်စွန့်ခဲ့လေ၏။

• မဆုံးရှုံးသေးသမျှ ကံကောင်းမှုကို မသိသေး။

ဆာဗန်တီးစ်

ဇာတ်သိမ်း

တစ်နေ့သ၌ ပင်လယ်ကမ်းစပ်တစ်ခုရာရှိ တံငါရွာကလေးနှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ လှေပျက်ကြီးတစ်စင်းထက်တွင် မိန်းမပျိုကလေးတစ်ယောက်သည် တွေ့တွေ့ငေးငေးကလေးရှိနေလေ၏။

ပင်လယ်ပြင်သို့ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ငေးမောနေသော မိန်းမပျို၏ မျက်ဝန်းအနံ့ကမူ ရွန်းလဲ့တောက်ဝနေ၏။

ထိုအခိုက် ဆောင်ပြင်အတိုင်း တရွေ့ရွေ့လှမ်းလာသော မုတ်ဆိတ်ဖြူနှင့် တံငါသည်အတိုးအိုက အနီးသို့ရောက်ရှိလာကာ

“မြေးကလေး... မင်းရဲ့ဖခင်ကို ဆျော်နေပြန်

ပြီလား”

ဟု မေးမြန်း၏။

ထိုအတိုးအိုသည် တံငါသည်တစ်ဦးလို မြန်မာအဝတ်အဖားများကို ဝတ်ဆင်ထားသော်လည်း လူမျိုးခြားမျက်နှာဖြူကြီးတစ်ယောက်သာဖြစ်၏။

မိန်းမပျိုက ခေါင်းညိတ်ပြုလျှင် မျက်နှာဖြူအတိုးအိုက

“အိမ်ကိုပြန်ကြည့် မြေးကလေးရယ်...

မောင်ဘသော်က အချိန်တန်ရှင် ပြန်ရောက်လာမှာ

ပါ။ ဒီလိုပဲ ခရီးထွက်သွားရင် တစ်ခါတလေ

လပေါင်းများစွာကြာတတ်တာမျိုးမဟုတ်လား၊

တို့တစ်တွေဟာ မြန်မာတစ်မျိုးသားလုံးအတွက်

ကိုယ်ကျိုးစွန့်ထားကြတဲ့သူတွေ၊ ချစ်ခင်နှစ်သက်သူ

တွေနဲ့ ကွေ့ကွင်းနေရတာ တို့အတွက် အဆန်း

မဟုတ်ပါဘူး။ မြေးကလေးရဲ့ မျတ်လုံးဒဏ်ရာက

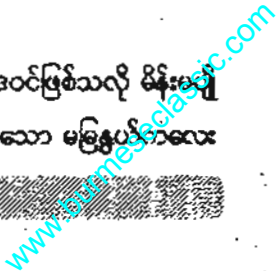
ပြန်ကောင်းစေပဲ ရှိသေးတယ်၊ အိမ်မှာ အားရှိအောင်

အားယူရမယ်”

ဟု ဆိုလေ၏။

မျက်နှာဖြူကြီးသည် မစွတာအော်ဒဝင်ဖြစ်သလို မိန်းမပျို

ကလေးသည်လည်း အရွယ်ရောက်လာပြီဖြစ်သော မမြေ့ပတ်ကလေး

သာ ဖြစ်၏။

သူတို့သည် ကမ်းရိုးတန်းတစ်နေရာရှိ လူသူအလှမ်းဝေးလှသည့် ရွာပျက်တစ်ခုတွင် တံငါသည်များအဖြစ်ရှိနေကြ၏။

အခြားရွာသူရွာသားအားလုံးသည်လည်း တောင်နီတောင်ဘက်မှ လျှို့ဝှက်စခန်းပျက်ပြီး ရောက်ရှိလာသည့် တော်လှန်ရေးတပ်သားများဖြစ်၏။ ထိုအချိန်တွင် အင်္ဂလိပ်ကို တော်လှန်ရန် မြန်မာ တစ်ပြည်လုံး အကြံပူကြီးဖြစ်ပေါ်နေချေပြီ။

မစ္စတာအော်ဒဝင်သည် မြန်မာပြည် အရပ်ရပ်ရှိ အခြားတော်လှန်ရေးတပ်သားများနှင့် အဆက်အသွယ် မပြတ်ဘဲရှိနေသလို ဘသော်မှာလည်း နေရာအနှံ့လှည့်လည်ရင်း တော်လှန်ရေးအတွက် အားသွန်ခွန်နိုက်လုပ်ကိုင်နေလေ၏။ မမြန္တယ်သည် မျက်နှာဖြူကြီး ခေါ်ဆောင်မှုကြောင့် ပြန်လည်လိုက်ပါလာကာ လမ်းတွင်

“ဒါပေမဲ့ ဘဘရယ်၊ သမီးမျက်လုံးကို ကုပေးပြီး ဘဘ ခရီးထွက်သွားတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီရက်က မျက်လုံးမှာ ပက်တီးကြီး စည်းလျက် သားနဲ့ ကျွန်မလေ အိပ်ခက်သလို၊ အပြင်မှ တကယ် ဖြစ်နေသလို ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့လိုက်ရတယ်၊ အဲဒီလူကြီး

အလှူခံလှူငွေ

ကို ကျွန်မ မမြင်ရပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလူကြီး ကျွန်မ အနီးမှာရှိနေမှန်း အလိုလိုသိတယ်၊ သူက လည်း လတ်ဝါးကြီးဖြန့်ပြီး အသံနက်ကြီးနဲ့ ‘ကောင်မလေး... နင် ငါ့ မျက်လုံးကို ဖြန်ပေးပါလို့ တောင်းတယ်’၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟု မေးမြန်းပြန်ရာ မျက်နှာဖြူကြီးသည် ဆတ်ခနဲ တုန်ယင်သွားသော်လည်း ချက်ချင်းပင် ဟက်ခနဲရယ်၍

“မြေးကလေးရဲ့ဒဏ်ရာက နာကျင်တော့ ဒီလိုပဲ တွေးမိ တွေးရာ၊ မြင်မိမြင်ရာ မြင်တတ်တာပေါ့၊ နောက်တော့ အဲဒီလိုတွေ ဆက်ပြီးမြင်တွေ့သေးလား”

ဟု မေးမြန်း၏။ မမြန္တယ်က မျက်လုံးကလေး ကလယ်ကလယ်နှင့် ခေါင်းယမ်းကာ

“မတွေ့ရတော့ဘူး ဘဘရဲ့၊ သမီးက ကျောက်ဆောင်အောက်မှာ ကမာကောင်ကလေးတွေငုပ်ရင်း မထင်မှတ်ဘဲ နှုတ်သီးချွန်နဲ့ ငါးပျံတစ်ကောင်က မျက်လုံးနဲ့ထိခိုက်လိုက်တာတည်းက သွေးတွေအများကြီးထွက်ပြီး ငါ့မျက်လုံးတစ်ဖက်

သလှူခံလှူငွေ

တော့ ပျက်ပါပြီလို့ တွေးခဲ့မိတာ၊ ဘာက ဆေးကုပေးလို့ မျက်လုံးက ပြန်ကောင်းမလို့ရှိသေး၊ အဲဒီလူကြီးက သူ့မျက်လုံးချိပြီး ပြန်တောင်းတော့ တော်တော်ထိတ်လန့်သွားတာပေါ့၊ နောက်နေ့တွေလည်း အဲဒီလိုလာတောင်းနေရင် ခက်ရချည်ရဲ့လို့ တွေးမိသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလူကြီး ပေါ်မလာတော့ပါဘူး၊ သမီးစိတ်ထဲမှာ တွေးချင်ရာတွေးမိလို့ ဖြစ်မှာပါ”

ဟု ပြောလေ၏။

မမြန္တယ်လေး၏စကားဆုံးလျှင် မျက်နှာဖြူကြီးသည် သက်ပြင်းကို ကြိုတင်၍ချလိုက်မိ၏။ သူသည် လွန်စွာလှပ၍ စိန်ပွင့်ကလေးလို တဖျတ်ဖျတ်တောက်ပနေသော မမြန္တယ်၏မျက်လုံးအစုံကို ကြည့်ရှုကာ စိတ်တွင်းမှ

“မြေးကလေးရယ်... တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပါပဲ၊ ဘာ ခရီးထွက်စဉ်တုန်းက ဘာနှစ်ပေါင်းများစွာ နှောင့်လင့်တကြီးရှိနေတဲ့ အကြံအစည်ကြီး ပျက်စီးသွားပြီဆိုတာကို သိခဲ့ရတယ်ကွ၊ အဲဒါက ဘာတို့ မြို့တော်ဟောင်းရဲ့တနင်္သာရီကို ရှာဖွေဖို့

အရေးကြီးတဲ့ နတ်ဘုရားရုပ်ထုရဲ့သတင်းကို ရရှိလိုက်တာပါပဲ၊ နတ်ဘုရားရုပ်ထုဟာ တန်ဖိုးမသိတဲ့ လူ့အစွဲတွေရဲ့လက်ချက်နဲ့ အရည်ကြိုသွန်းလုပ်ခံခဲ့ရတဲ့ ကြေးတုံးကြီးတစ်တုံးအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားပြီဆိုတာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဘာခရီးမထွက်ခင် မထင်မှတ်ဘဲ မြေးကလေးရဲ့မျက်လုံးက ထိခိုက်ခံထိရာရခဲ့တော့ ဘာ တန်ဖိုးထားတဲ့ ကျောက်မျက်လုံးကို ဘယ်သူမှမသိအောင် အစားထိုး တပ်ဆင်ပေးခဲ့တာပဲလေ၊ ကျောက်မျက်လုံးရဲ့တစ္ဆေဖြစ်တဲ့ မြို့တော်သာကတော့ သူ့မျက်လုံးကို လာပြီး တောင်းခဲ့သေးတာကိုး၊ ဒါပေမဲ့ နတ်ဘုရားရုပ်ပျက်စီးသွားမှတော့ သူနဲ့ မျက်လုံးရဲ့ ဆက်သွယ်ထားတဲ့ နောင်ကြီးတွေလည်း ပြတ်တောက်သွားတော့မှာပေါ့၊ ဒါကြောင့် မြေးကလေးကို မနှောင့်ယှက်တော့တာပဲ၊ ဝမ်းသာစရာက မြေးကလေးဟာ ကျောက်မျက်လုံးတစ္ဆေရဲ့ အရိပ်မည်းကြီးထဲကင်းလွတ်သွားတာကိုပဲ”

ဟု ရေရွတ်မိလေ၏။

ခြေလက်များ သံကြိုးကြီးများနှင့် ချုပ်နှောင်ခြင်းခံထားရသော ဦးဘသော်သည် ညဦးပန်းနိပ်စက်မှုအမျိုးမျိုးကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး ဒါဏ်ရာဗရုနှင့် ရှိနေလေ၏။

သူသည် အချိန်တိုင်းပင် သမီးကလေးမမြန္ဒာကို သတိရမိ၏။ မျက်နှာဖြူကြီး ဓမ္မတာအော်ဒဝင်ကို မြင်ယောင်နေမိ၏။

သူ ခရီးမထွက်ခွာမီ မျက်နှာဖြူကြီးက နှုတ်ဆက်ကာ

“ဒီမှာ လူကလေး... ကျုပ်တို့က ကိုယ့်အသက်ကို ကိုယ်မပိုင်သလို စွန့်စားသွားလာရင်း ဘယ်အချိန် သေဆုံးမလဲဆိုတာ မသိရဘူး။ ဒါကြောင့် မြေးကလေးရဲ့ရှေ့ရေအတွက် တိုင်းပြည်မှာ အပြောင်းအလဲ တစ်စုံတစ်ရာကြုံလာတာနဲ့ ကျုပ်စီစဉ်စရာရှိတာ စီစဉ်ရမယ်။ မြေးကလေးကို ကျုပ်ရဲ့ အမျိုးအဆွေတွေရှိတဲ့ အင်္ဂလန်ကို ခေါ်သွားပြီး မြန်မာပြည်ကြီး သူ့ကျွန်ဘဝက လွတ်မြောက်မှ ပြန်ပြီး အခြေချနေရမယ်။ ဒီတော့ လူကလေး ခရီးကို စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်သာ သွားပါ။ မြေးကလေးအတွက် ကျုပ် အားလုံးတာဝန်ယူတယ်”

ဟု ပြောခဲ့၏။

ဦးဘသော်သည် မမြန္ဒာ၏ရှေ့ရေအတွက် အတန်သင့်စိတ်ချရပြီဟု ယုံမှတ်မိ၏။

သူသည် ခရီးသွားလာရင်း ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းပါးအနီးရှိ စည်ကားသော မြို့ကြီးတစ်မြို့တွင် သူ၏ရန်သူတော်ကြီးရွှေပေါ်တို့ သားအဖနှင့်တည့်တည့်ကြီးတိုးကာ ဖမ်းဆီးခြင်းခံခဲ့ရလေတော့၏။

ရွှေပေါ်နှင့်မြတင် သားအဖသည် နေရာတိုင်းတွင် တော်လှန်ဆုံကြွမှုများဖြစ်နေလေရာ အရေးအကြောင်းတွင် တောကြောင်များက လက်ခမောင်းခတ်တတ်သော ဇာတိရွာတွင်မရောက်ဘဲ ရွှေပေါ်၏မိခင်ဘက်မှ အမျိုးအဆွေများရှိရာ ထိုမြို့ကြီးတွင် ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ကြသည်မှာ နှစ်များစွာကြာချေပြီ။

ယခုတော့ သူတို့သည် ခေတ်ပျက်သူဌေးဖြစ်နေကြစဉ် ဦးဘသော်ကို မထင်မှတ်ဘဲတွေ့ဆုံကာ ဖမ်းဆီးမိသောကြောင့် ရွှေထုပ်ကြီးကောက်ရသလို ဝမ်းသာလုံးဆို့နေကြ၏။

ထို့ကြောင့် ရွှေပေါ်သည် ရန်ကုန်မြို့သို့ ချက်ချင်းဆုရောက်ကာ စုံထောက်မြဆွေနှင့်ဆက်သွယ်လေ၏။ ကျွန်ရစ်လေ မြတင်က ဖအေသွေးပါသူပီပီ ဦးဘသော်ထံမှ ကျောက်ချက်နှင့် မြို့တော်ဟောင်း၏ဒဂါးများအပါအဝင် ရတနာပစ္စည်းအကြွေ

ကို နှိပ်စက်ညှဉ်းဝန်းကာ မေးခြန်း၏။

ထိုနေ့တွင်တော့ စုံထောက်မြဆွေသည် တက်ကြွသော
ခြေလှမ်းများနှင့် ဦးရွှေပေါ်ခေါ်ဆောင်ရာ လိုက်လာခဲ့ပြီဖြစ်၏။
သူတို့ကို မြတင်က ဆီးကြိုပြီး

“အေး... ဒီလူကြီးက တော်တော် ခေါင်း
မာတာပဲ။ သူ့ဆီက လျှို့ဝှက်ချက်တွေ တစ်စွန်း
တစ်စတောင် ထွက်မလာဘူး”

ဟု သတင်းပေး၏။ ထိုအခါ စုံထောက်မြဆွေက ရင်ကော
ပြီး

“လူတစ်ယောက်ရဲ့ပါးစပ်က လျှို့ဝှက်ချက်
တွေထွက်လာဖို့ ကျုပ်ဆီမှာ နည်းလမ်းတွေ အများ
ကြီးရှိပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။
ထို့နောက် သူတို့သည် ဦးဘသော်ကို ချုပ်နှောင်ထားရာ
အကျဉ်းခန်းရှေ့သို့ရောက်လာကြ၏။ မြတင်က တံခါးမှ သော
ခလောက်ကြီးကိုဖွင့်ပြီး

“ဦးလေးမြဆွေနဲ့ ခေါင်းမာလှတဲ့လူကြီး
တွေကြုံပြီပေါ့”

ဟု ကြိမ်းဝါးလေ၏။

သို့သော် သူတို့သည် တံခါးပွင့်လျှင် အခန်းတွင်း၌
မထင်မှတ်သောမြင်ကွင်းကို မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။

ဦးဘသော်သည် သံကြိုးများနှောင်တည်းခံထားရင်း ခေါင်း
ငိုက်စိုက်နှင့် ရှိနေ၏။ သူ၏တစ်ကိုယ်လုံး အားအင်မဲ့၍ သံကြိုးများ
တွင် တွဲလောင်းကြီးဖြစ်နေ၏။

ဦးဘသော်၏နှုတ်ခမ်းတို့ကမူ တင်းတင်းစေ့လျက်လား
သွေးများ ပေကျံလျက် အသက်ကင်းမဲ့နေချေပြီ။ ထိုအဖြစ်ကြောင့်
ဦးရွှေပေါ်က မျက်လုံးပြူးကျယ်ပြီး

“ဘသော် မှာပြီ”

ဟု ဆော်ဟစ်လိုက်ရာ စုံထောက်မြဆွေက မျက်နှာတို
ရွံ့ခဲ့ပြီး

“ခင်ဗျားရဲ့ရန်သူတော်ကြီးက သူလျှာကို
သူ့ကိုက်ပြီး အဆုံးစီရင်သွားပုံရတယ်”

ဟု ရှေ့တလေ၏။
ထိုအချိန်၌ ဦးဘသော် မသေမီကြိုးဝါးသွားခဲ့သော
စကားသံအချို့ကမူ အကျဉ်းခန်းအတွင်း ပဲ့တင်ကျန်ရစ်ကာ သူတို့
ကြားနိုင်မည်ဆိုပါက...

“ငါ့ရင်ထဲက လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို မင်းတို့
ဘယ်တော့မှမသိစေရဘူး၊ သေရွာအထိ ယူသွား
မယ်ဟေ့”
ဟု၍ဝင် ဖြစ်လိမ့်မည်။

(အားလုံး ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ)

မင်းသွေးသစ္စာ

